

1 ЕРИК ЛУСТБАДЕР

ЧЕРНИЯТ
КЕИНЖАЛ

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
ЧЕРНИЯТ КИНЖАЛ
ЧАСТ I

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

В Ню Йорк започва серия от брутални убийства... Отговорни политици кроят планове за икономически шантаж срещу Япония... В Токио тайнствената организация „Черният кинжал“ се стреми да установи контрол върху японската, икономика и да пусне пипалата си по целия свят...

Улф Матсън, шеф на Специалната група за борба с тежки престъпления в Ню Йорк, разследва убийството на известен американски строителен магнат, чийто бизнес е тясно свързан с японски фирми. Улф е принуден да се бори с хора, които притежават могъща вътрешна енергия, успяла да се съхрани през поколенията. Той се сближава с красивата и тайнствена японка Шика, която може да се окаже негов спасител или убиец...

Действието в „Черният кинжал“ се развива със скоростта на куршум, едно спиращо дъха пътуване в свят на престъпления и романтика, интриги и любов...

*Храмът се гуши в градината, далеч от
светлината птици спят под стряхата му.*

Шики

*Най-силната отрова, някога позната, на
Цезар в лавровия венец била е.*

Уилям Блейк

ХРАМЪТ ТОКИО / НЮ ЙОРК

Водния паяк прекоси малкото, застинало езеро, безшумно прескачайки от камък на камък. Появата му откъм синкавите зимни сенки в далечния край на водата беше красива и грациозна, едновременно с това страшна...

Плоските сиви камъни бяха покрити с посивял изсъхнал мъх, краката на *Водния* паяк стъпваха толкова внимателно, че дори власинките му не помръдваха.

Езерото се намираше в малка, но изящно подредена градинка в центъра на Токио, навсякъде наоколо се издигаха футуристичните кули на свръхмодерни небостъргачи. В нея имаше двама души — мъж в тъмносив раиран костюм и черни обувки, тънък златен часовник проблясваше на китката му. Жената беше облечена в копринено кимоно. Мъжът се беше изправил до масивна скала, издигаща се сред азалиеви храсти. Жената беше коленичила зад него. Главата ѝ беше сведена надолу, мраморните ѝ ръце бяха покорно свити в скута, очите ѝ бяха затворени. Изглеждаше като красивите азалии, дълбоко заспали в зимния въздух. Пред нея имаше черен лакиран поднос, върху който бяха подредени атрибутите за „шадо“ — чаената церемония. Кимоното смътно проблясваше на слънцето. На гърба бяха избродирани изящни феникси, черно-червените им криле помръдваха като живи при всяко потрепване на стройното тяло.

Нишитцу винаги е обграден от красиви жени, въздъхна в себе си *Водния* паяк.

Наохару Нишитцу беше строен шейсетинагодишен мъж с добре развита мускулатура, тънки мустачки и рунтави вежди. Ирисът на дясното му око беше блестящобял като рядка перла и едва ли имаше нещо общо с млечнобялата мътилка в окото на слепец...

В дъното на градината се виждаше отворената пергаментова вратичка на стая, покрита с татами. От нея гледката към модерния център на Токио беше наистина внушителна. Сега там се навъртаха

няколко мъже с тъмни костюми и слънчеви очила, от грубите черти на лицата им веднага си личеше, че носят пистолети под мишниците си. Нишитцу беше известен със своята предпазливост и не мърдаше никъде без бодигардове. Те бяха дори тук, в „Забранените мечти“, където неговата дума беше закон...

Говореше се, че този мъж никога не повишава тон, но това наистина не беше необходимо. Защото гневът му неизменно се проявяваше с болезнена сила спрямо онзи, който дръзваше да го предизвика. За да бъде пълна картината на неговия авторитет, беше достатъчна да се посочи, че волята му беше желязна и се проявяваше с интензивността на гравитацията, която астрономите регистрират около някоя черна дупка в Космоса.

— Повикахте ме и аз дойдох — изправи се пред него Водния паяк. Истинското му име беше Митцусумаши Кафу, повечето хора го знаеха под прякора Водния паяк, а само най-близките му приятели го наричаха Сума. Хищното му лице беше прорязано от дълбоки бръчки и покрито със силен загар — като на човек, постоянно изложен на вятъра, слънцето и солената вода. Под прошарената коса и рунтавите вежди надничаха черни очи, безизразни и студени, сякаш неспособни да се движат в дълбоко хлътналите си орбити, но въпреки това регистриращи всичко, което попадеше в техния обсег.

Сума беше облечен в черен панталон, обувки с тънки подметки и черна тениска, която подчертаваше изваяната му фигура. Най-забележителното му качество беше умението да прикрива заплашителността, която излъчваше и която на моменти просто можеше да се пипне с ръка. Вероятно това качество беше тясно свързано с дребния му ръст, набиващ се в очи дори сред японците. Но той беше успял да го превърне от недостатък в предимство, а по личното мнение на Нишитцу беше постигнал това само защото дребната фигура неволно навява мисълта за някаква женственост... У Водния паяк се забелязваше рядкото съчетание на „коха“ и „нинкио“ — стремежа към подчертана мъжественост и дълбокото чувство за чест. А „нинкио“ нямаше нищо общо с европейската представа за справедливост, която е обективна и лишена от персоналност. Защото в случая ставаше въпрос за личните му отношения с организацията, носеща името „Черният кинжал“.

Ритуалът по поднасянето на чая беше дълъг и сложен, но двамата мъже го следваха с охота, тъй като той най-добре разкриваше взаимното им уважение. Водения паяк не беше от хората, които държат на официалностите, но и той, подобно на Нишитцу, обичаше церемониите, демонстриращи уважение. Особено церемонии като тази, изпълнявани с безупречна грациозност от красива жена. Тя запари и поднесе чая, после застина на място като прекрасно „оригами“ и зачака изпразването на чашите, за да ги напълни отново. Искрено завиждаше на Нишитцу за тази жена и за незабележимото ѝ, но едновременно с това подчертано присъствие, което напоследък толкова рядко се срещаше...

— „Тошин Куро Косай“ — Обществото на „Черният кинжал“ — отново те приветства в своите редици, Сума-сан — промълви тържествено Нишитцу и остави чашата си.

Сума сведе глава сантиметър по-ниско от поклона на Нишитцу и това беше напълно достатъчно.

— Ти ме повика и аз дойдох — протичко отвърна той. — Значи нещо се е случило.

— Наистина е така.

Нима страничен човек може да подозира силата, която се крие зад тези на пръв поглед невинни слова, запита се Нишитцу. Нима някой може да допусне, че от храма на „Тошин Куро Косай“ се простират пипалата на огромна власт и се обвиват около хора и събития по петте континента на глобуса?

Не, никой не би повярвал и именно в това се крие нашата огромна сила. Никой не ни се бърка и никой не може да ни устои.

Но времената се променят дори и за нас. Някога разполагахме с години, за да изковем плана, който щеше да ни даде силата и влиянието над обикновените смъртни. Години, надвишаващи многократно продължителността на човешкия живот.

Но днес времето се превръща в ограничителен фактор и ни подгонва с камшика си като всички останали. Последниците са страшни. Изведнъж разбираме, че мечтите ни, търпеливо изградени в мрака на безвремието, попадат под заплахата да се превърнат в прах като всичко останало на този свят...

Естествено, тези разсъждения не бяха предназначени за ушите на Сума.

— По всичко личи, че се налага да се възползваме от твоите умения, Сума-сан — промълви на глас Нишитцу. — В Америка...

Във въздуха се появи леко жужене, сякаш над главите им забръмчаха цикади. Но през зимата насекоми нямаше. След секунда Нишитцу осъзна, че това жужене се излъчва от тялото на Сума.

— Достатъчно е само да го поискаш — отвърна той.

— Задачата е сложна и вероятно ще отнеме няколко месеца.

— Още по-добре — отвърна Сума, в очите му проблесна дълбоко задоволство.

— Но има и една подробност — каза Нишитцу. — Ще трябва да работиш съвместно с наш агент, който вече е внедрен на място.

Сума се намръщи:

— Това не е сред методите, които предпочитам...

— Времето диктува и методите — твърдо отговори Нишитцу. — Ние трябва да се адаптираме според неговите изисквания. Както върбата се адаптира към промяната на годишните времена.

— Хай! — поклони се Сума. — Разбирам.

— Искрено се надявам да е така, защото над главите ни се трупат буреносни облаци — кимна Нишитцу. — Обстоятелства извън контрол ни принуждават да навлезем в последната фаза на широко мащабна операция и всяка наша стъпка ще бъде от решаващо значение.

— Няма да те подведа, Нишитцу-сан.

— Дори за миг не допускам подобно нещо — отвърна Нишитцу и задържа очи върху сведената глава на събеседника си.

Лорънс Моравия лежеше върху килим, чиято цена надхвърляше годишната заплата на добре платен държавен служител. Беше доволен от този факт, защото го разглеждаше като символ, като още едно доказателство за личното си превъзходство над себеподобните. Беше милиардер, част от усилията му бяха насочени към събиране на подобни уникални произведения на изкуството, както и към подпомагане на онези, които ги създават.

Състоянието си беше натрупал сам и вероятно затова си даваше сметка, че притежанието на толкова много пари неизбежно води до уединение, до излизане от пълноводния поток на всекидневния живот. Защото хората — грозни или красиви, верни или вероломни,

неизменно бяха привлечени от парите му, налитаха на тях като мухи на мед... Вероятно не бяха в състояние да реагират по друг начин, богатството ги караше да действат по определени, предварително закодирани в съзнанието им методи — като опитните кучета на Павлов...

Беше се справил успешно с тези акули, успешно се справяше и с изменчивите условия на своя бизнес, свързан със строителство и покупко-продажби на недвижима собственост. Единствен от едрите нюйоркски предприемачи Лорънс Моравия беше успял да предвиди застоя в бизнеса с недвижими имоти, който настъпи в началото на деветдесетте години. При това го предвиди още в средата на осемдесетте, когато бизнесът процъфтяваше и всички се хвърляха да правят пари. „Няма вечен купон“, беше му казал човекът, който преди години го въвеждаше в правилата на пората, и Моравия добре запомни това. Благодарение на този факт започна да отделя значителни средства от милионите, предназначени за жилищно строителство, и мъдро ги влагаше в други начинания.

Ето защо днес, когато повечето предприемачи се бореха за оцеляване, а немалко от тях обявиха несъстоятелност, Лорънс Моравия продължаваше да прави пари.

Пари. Лесно е да кажеш, че парите са без значение, особено когато ги имаш в такива количества, че не би могъл да ги похарчиш до края на живота си, а вероятно и още няколко пъти по толкова. Но още преди години Моравия си даде сметка, че бизнесът става скучен и вече не му носи някогашното удоволствие.

Може би по този причина офертата му се стори толкова привлекателна. Веднага разбра, че зад нея се крият вълнуващите преживявания, които толкова много му липсваха. Добре разбираше мотивите на хората, които му я отправиха: за тях той беше идеалният клиент — солиден бизнесмен, живял дълги години в Япония, владеещ езика и познаващ психиката на тамошните бизнесмени. А богатството му беше достатъчно голямо, за да привлече вниманието на съответните фактори в Токио и да ги накара да му изпратят покана за посещение в „Забранените мечти“.

Последен тласък за решението му, разбира се, даде и фактът, че се познава лично с Наохару Нишитцу — неоспорим лидер на могъщата и богата Либерално демократическа партия. Двамата бяха

осъществили редица сделки, от които Моравия стана богат, а Нишитцу спечели немалко връзки сред деловите среди на Ню Йорк, където, особено през последните години, японският бизнес вървеше трудно, дяволски трудно...

Нишитцу беше много повече от това, което показваше фасадата му. На практика той държеше ключа към един свят, който беше обект на особен интерес от страна на Моравия. Предложиха му да стане шпионин и офертата му се стори неотразимо привлекателна.

Нямаше никакви скрупули по отношение на Нишитцу и без колебание би помогнал за неговото сгромолясване. Защото японецът беше смазал толкова много хора, че вече едва ли някой можеше да ги изброи. А властта и контролът върху политическия живот на страната му подчиняваха още стотици и хиляди човешки същества на волята му.

И Нишитцу, също като Моравия, имаше свой таен живот. Сега Моравия трябваше да се потопи в него — задача колкото опасна, толкова и възбуждаща.

Гледаше красивата млада японка, която пристъпи напред да допълни чашата му. Беше почти дете, но не съвсем. Движенията ѝ бяха плавни и незабележими, вършеше това, което трябваше, без дори да го попита. Това беше онази типично японска черта, която на млади години неотразимо го беше привличала.

Седна до него в малката, лишена от прозорци стаичка. Голото ѝ тяло сякаш се превърна в още едно от фините произведения на изкуството, които изпълваха помещението. На лицето ѝ беше замръзнала сладката, но безизразна усмивка, която се беше превърнала в символ на съвременна Япония. А той си спомни за първото си японско момиче, което преди години беше срещнал в Ню Йорк. То беше свежо и красиво, готовността му за сексуални игри от всякакъв вид беше искрена и неподправена. Благодарение на нея Моравия се влюби в Япония и впоследствие прекара доста от най-добрите си години в тази страна, да не говорим за факта, че почти беше решил да се ожени за нея. Успя да се осъзнае точно навреме, оттогава насам нито веднъж не помисли за семейство.

Някога си въобразяваше, че богатството е първото и решително условие за трайна връзка с жена. Но днес вече беше на друго мнение. Опияняващите мечти на младостта се превръщаха в действителност само нощем, когато тайният му живот разцъфваше като прелестно

цвете. И най-подходящо място за това беше Токио, там сексуалните му апетити ставаха направо неудържими.

Вдигна шнурчето от червена коприна и го уви около китката си. Другият му край беше завързан за глезена на момичето. Дръпна го и голото тяло се плъзна към него. Той стана от мекия диван и пристъпи към обикновения дървен стол в средата на стаята. Момичето покорно го последва и зае позиция с лице към облегалката.

Той коленичи и се зае да привързва глезените ѝ към краката на стола. Това беше най-възбуждащата част от програмата. Скоро с помощта на още няколко копринени шнура тялото ѝ заприлича на денк, плътно увито навсякъде — шията, китките, кръста, бедрата, а дори и широко отворената уста. Гладката и твърда плът представляваше интересна гледка, нещо като сюрреалистична скулптура — жива, естетически приятна и безспорно възбуждаща...

Безпомощността на момичето и особено удоволствието от нея караше Моравия да потръпва от сексуална възбуда. Коленичил зад нея чисто гол, той сложи ръце на раменете ѝ. Знаеше, че дори да иска, тя не е в състояние да помръдне. Но тя не искаше.

Ръцете му се плъзнаха по омотания с коприна гръб, погалиха бедрата, после бързо се плъзнаха между краката. Коленете му се подгънаха, тялото му зае позиция. Пръстите му рязко дръпнаха преплетените шнулове и той грубо проникна в нея.

Тя ахна, главата ѝ отскочи назад и се залепи за гърдите му, членът му сякаш я прониза. Естествено този вид изтънчено удоволствие не можеше да продължи дълго и след няколко минути всичко свърши. Е, сега ще направим малка почивка, а после ще продължим, помисли си той, докато пръстите му жестоко мачкаха възбудено щръкналите гърди на момичето. Ти несъмнено можеш да караш без почивка, но аз имам нужда от кратък период на възстановяване.

Наскоро завърнал се от последното си пътуване до Токио, Моравия потъна в приятни спомени. Нощта преди заминаването си беше прекарал с момиче на име Евън. Току-що приключилото съвкупление беше неволен опит за повторение на онова, което беше преживял с тази изключителна жена. С нея почивки не му трябваха, пълното задоволство го обзе едва в ранните утринни часове. Малко по-

късно едно дискретно почукване по „фузумата“ извести за пристигането на Наохару Нишитцу.

Моравия забеляза, че Евън му се поклони до земята, сякаш японецът беше всемогъщ шогун. Изчака я да се изправи и ѝ направи знак да затвори фузумата. Но тя, за негово голямо раздражение, отпрати въпросителен поглед към Нишитцу и изпълни нареждането едва след като онзи кратко кимна с глава.

Необичайността на ситуацията се набиваше в очи: Нишитцу — ревностен привърженик на древните японски традиции, беше облечен в европейски костюм и вратовръзка, а Моравия — един чужденец, беше предпочел мекотата на традиционното копринено кимоно...

Нишитцу насочи странно бялото си око към Моравия и ритуалът на поздравите започна. Евън донесе чай. Нишитцу го прие с благодарност, макар че не беше зелен и не беше разбъркан с бамбукова бъркалка.

— Моравия-сан, приятелю — започна той, след като чашите бяха опразнени и Евън се зае отново да ги пълни: — Моля да ме извините, че наруших спокойствието ви, но бях осведомен, че след няколко дни имате рожден ден...

— Това е вярно, Нишитцу-сан — отвърна в безупречен стил Моравия. — Но аз съм смаян, че подобно незначително събитие може да представлява интерес за човек като вас.

Нишитцу седеше неподвижен и изправен като оловен войник. Чаената чашка се губеше в мазолестата му длан. За всеки, който имаше някаква представа от японските нрави, беше ясно, че ръцете на този човек са тренирали в продължение на години каратистки удари върху дърво, камък и метал, а кожата им е загрубяла от търкане с горещ пясък.

— Не може да не си давате сметка, че жалоните на отминаващите години имат огромно значение за хора като нас — отвърна Нишитцу. — А какъв по-важен жалон от рождената дата? Ще празнуваме, Моравия-сан!

— Благодаря, Нишитцу-сан — поклони се доволно Моравия.

Нишитцу леко кимна с глава, после стана и напусна стаята. След него остана някакво неизказано напрежение.

Последната нощ на Моравия в Токио се превърна в празник, и то какъв! Евън беше само предястието, после дойде ред да бъде

забавляван от Нишитцу и някои от най-вътрешните хора на „Забранените мечти“. Рано сутринта, когато небето на изток започна да избледнява, Нишитцу се приближи и го вдигна на крака. По-голямата част от гостите си бяха тръгнали, останалите бяха мъртвопияни.

— Празникът още не е приключил, Моравия-сан — каза с присвити очи японецът.

Наметнаха шлифери и излязоха от къщата. Отпред ги чакаше такси, автоматичните врати тихо просъскаха. Порядъчно пийнал, Моравия побърза да се настани на меката седалка.

— Вие няма ли да дойдете? — учуди се той, когато видя, че Нишитцу все още стои на тротоара.

— Не — скъпернически се усмихна японецът. — Забавлявайте се, Моравия-сан. Честит рожден ден!

Вратата се плъзна на мястото си и таксито потегли. Ветреецът, нахлуващ през полуотвореното прозорче, бързо го отрезви. Когато колата спря, той вече беше почти в нормално състояние.

Излезе на тротоара и разбра, че се намира в крайречния квартал, сред множество огромни складове. Въздухът вонеше на риба, над покривите на складовете грееха ярки луминесцентни слънца. Прецени, че се намира съвсем близо до Тцуки — огромното рибно тържище на Токио.

Пред входа на близката сграда го очакваше жена. Над главата ѝ светеше гола крушка, силуетът ѝ беше обвит в златисто сияние.

— Лорънс-сан — обади се тя.

Той пристъпи крачка напред и я позна:

— Минако-сан.

Беше красива жена на неопределена възраст, която Нишитцу му беше представил преди около година по време на вечерята им в един блестящ ресторант на Гинза. Тя се държеше свободно и любопитството ѝ по отношение на американеца изглеждаше съвсем неподправено. Моравия беше поласкан и двамата станаха приятели, точно според японските традиции. Това означаваше въздържание от сексуална близост, заместена от взаимното доверие и приятното чувство, че не си сам далеч от дома... Видяла озадаченото му лице, Минако се разсмя:

— Бедничкият Лорънс-сан! Май рязката промяна ви дойде прекалено, а? Не е лесно да напуснеш палат, за да влезеш в бордей...

— хвана го за ръка и го поведе към вътрешността на склада: — Как мина рожденият ви ден?

— Забележително — промърмори той.

— Добре — кимна тя. — Значи ще направим всичко възможно да не ви развалим настроението...

Влязоха в огромен асансьор от стомана и хром, който безшумно ги понесе нагоре. Обонянieto му долови миризмата на машинно масло и дезинфекционни препарати.

Слязоха на третия етаж, Минако го поведе по дълъг коридор, който миришеше на стружки и затоплени машини. В дъното имаше изненадващо малко за размерите на сградата помещение. Моравия се изправи пред матовочерен куб, окачен на стенна поставка. Имаше странното чувство, че гледа илюстрация на детска книжка, в която се описват приключенията на Хъмпти-Дъмпти...

Кубът имаше панел от течни кристали в предната част и беше свързан с най-различни видове електронно оборудване.

— Лорънс-сан, представям ви Оракула — тържествено изрече Минако и натисна малкото дистанционно управление, появило се в ръката ѝ. Оракула изведнъж оживя.

— *Приемете моите поздравии, Моравия-сан* — разнесе се металически глас откъм матовия куб. — **ОТДАВНА ЧАКАМ ТОЗИ МОМЕНТ.**

Моравия направи опит да скрие изненадата си, видя с ъгълчето на окото си леката усмивка, появила се на лицето на Минако, и ядосано тръсна глава:

— Магнетофонен запис ли ми пускате?

— *Принуден съм да ви коригирам* — отвърна вместо нея Оракула. — *Макар че действително съм оборудван със звукозаписна техника и мога да я пускам по желание...*

— Моравия се втренчи в странния предмет, опитвайки се да разбере какво става. След малко се отказа, пристъпи напред и промърмори към Минако:

— Разкажете ми нещо повече за тази машинка...

Отговорът дойде от Оракула:

— *Аз съм изграден от сложна комбинация на хеуристични^[1] неврологични схеми, свързани посредством оригиналната технология*

„ПОВД“, която в разгърнат вид може да се преведе като „Призматично обработени визуално-входящи данни“ и означава...

— Достатъчно! — остро го прекъсна Минако, после устните ѝ се разтегнаха в усмивка: — Тези обяснения са досадни дори за професионалистите...

Моравия пристъпи още крачка напред, очите му се забиха в цифровия панел на машината.

— Но какво си ти? — прошепна той.

— *Точно това, което предполагате* — отвърна Оракула. — *Форма на живот.*

Настъпи пълна тишина, после Моравия тихо възрази:

— *Аз съм форма на живот, а не ти!*

— *От отговора ви стигам до заключението, че вече не ме мислите за звукозаписно устройство.*

Моравия се чудеше дали да се засмее, или да вдигне скандал. Не направи нито едното, нито другото, само продължаваше да гледа втренчено странната машина.

— *Във всеки случай, ние с вас действително водим разговор* — добави любезно Оракула.

— О, да, това наистина е така.

— *Но с какво разговаряте вие?*

Моравия призна поражението си с объркано поклащане на глава.

— *Дърво, скала, тревичка?* — продължаваше настъплението си машината. — *Можете ли да отговорите, Моравия-сан? Или сте напълно объркан?*

— Не ставай смешен — промърмори Моравия и едва не прехапа език. Лицето му бавно започна да се налива с кръв.

— *Аз действително съм форма на живот* — направи своето заключение Оракула.

— Но у теб няма живот — поклати глава Моравия. — Не притежаваш жива тъкан, нямаш органи...

— *Аз мисля, следователно съществувам* — отвърна Оракула с проста, но желязна логика. — *А вашето предположение е погрешно, Моравия-сан. Защото технологията „ПОВД“ е заложила в мен известно количество човешки ДНК, която аз непрекъснато разлагам на съставните им части и ги подлагам на задълбочен анализ... Както*

виждате, у мен съществува и онази форма на живот, която вие имахте предвид...

— Нещо като пеперуди, пърхащи в затворен буркан — промърмори Моравия.

— Какво? — не дочу Минако.

— *Точно така* — отвърна Оракула, който го беше чул добре.

— Добре — усмихна се за пръв път Моравия и тялото му се стегна като на борец преди началото на решителна схватка. — Какво можеш да направиш за мен?

— *Вече е направено всичко, което искате* — отвърна Оракула с дяволитостта на немирно дете.

И ето го сега обратно в Ню Йорк, тайнствен шпионин, залепил се до приятно затоплената млада плът, в очакване на връзката с господаря си. Нишитцу неволно беше отворил вратата на светая светих и Моравия попи толкова информация, колкото можеше да поеме мозъкът му. Но там имаше още много! Толкова много, че се наложи да изпрати кодиран факс и да поиска лична среща. Това беше опасен прецедент и Моравия добре го знаеше. Но информацията за Оракула беше толкова необикновена, че не би могъл да я предаде както трябва чрез обичайните средства за контакт.

В този момент усети някакъв неясен полъх, изпита странното чувство на човек, който е заспал през деня и се събужда в непрогледна нощ. Може би кожата му регистрира лекото убождане, но имаше чувството, че сънува някаква странна спринцовка, която няма нищо общо с него...

Очите му, разсеяни и уморени след пълноценния секс, регистрираха присъствието на някаква неясна сянка — сякаш плуваше в дълбоки води и течението го повлича към тъмното дъно...

Събуди се с натежала глава и болки в стомаха. През живота си беше пробвал достатъчно опиати, за да разбере, че във вените му циркулира нещо наистина силно. Направи опит да се пребори с него, усети, че е безпомощен и се отказа.

Бавно извъртя глава и с притъпена изненада установи, че не си е у дома. Някой го беше преместил в кабинета му. Нима е бил отвлечен? Не, кой ще те отвлече, за да те отведе в собствения ти кабинет?

Усети някакво неясно движение и отново извърна глава, всичко пред очите му се разлюля, имаше чувството, че трябва да повърне.

Напъгна се, но нямаше сили дори за това. Беше истинско чудо, че дробовете му все още поемаха и изпускаха кислород...

Видя неясна фигура, плуваща като могоща манта към него.

— Кой...

Огромните криле се размахваха пред очите му, могощата назъбена опашка леко помръдваше. Нагоре-надолу... Нагоре-надолу... Моравия направи опит да изкрещи, но нещо запуши гърлото му... Не, по-скоро устата му. Мека тъкан, вероятно памук, му пречеше да събере челюстите си. Опита се да я изплюе, отново му се повдигна. Не успя...

— Как се чувстваш, когато си безпомощен?

Мъжки ли беше този глас, женски ли беше? Не можеше да разбере.

Моравия затвори очи и направи опит да се възползва от новопридобитата си сила, от жизнеността и издръжливостта на организма си. Но душата му остана прикована в стоманени клещи, усилията ускориха ритъма на сърцето му до границата, при която послушният мускул започва да изнемогва от болки... Присви очи и направи опит да види по-ясно манта, която продължаваше да размахва криле над главата му.

— Ей сега ще ти помогна — разнесе се гласът, после тялото му бе повдигнато като перце и се приземи в някакъв нечовешки скут. — Искаш ли да знаеш кой съм аз, Моравия? Ще ти кажа, на всички го казвам...

„Кои са тези всички“, замаяно се запита Моравия.

— Всяка сутрин отправям молитва за просветление към боговете... Защото само просветлението може да донесе успеха. Има хора, които твърдят, че боговете ще ме прокудят, защото ръцете ми са окървавени... На тях отговарям така — нека боговете постъпят както желаят, аз не мога да им заповядвам... Но молитвите си никога няма да прекратят, защото чрез тях се пречиствам... — Една ръка приятелски докосна бузата му: — И съм прав, Моравия. Защото успехът ви ага е на моя страна...

Усети, че го люшкат като дете преди сън.

— Това съм аз, Моравия, друго няма... Другото е фасата, другото е малко руж по бузите преди изпълнението на ролята, за която съм роден... Деликатно разкрасяване, леко като полъх от крилцата на пеперуда... Едната буза, после другата... Прераждане. Или смърт...

Устни, меки като разтопено масло и едновременно с това студени като капчица утринна роса, бавно се впиха в неговите. После стоманен юмрук стисна сърцето му с огромна, сякаш божествена сила.

Моравия изкрещя. Или по-скоро направи опит да изкрещи. Съзнанието му, разкъсано като леко облаче под напора на студен северен вятър, даде команда за писък, но нищо не се получи. Остана само болката. После във вътрешността на тялото му се породиха натискът. Отвътре навън, страхотен и неукротим. Органите му се свиха и започнаха да изключват един по един. Последен умря мозъкът.

[1] Хеуристика (харистика) — стимул към познания и самоусъвършенстване. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА МЕЖДУ ДНИТЕ

*Една тайна може да бъде запазена между
трима само ако двама от тях са мъртви.*

Бенджамин
Франклин

ПЪРВА ГЛАВА НЮ ЙОРК

Февруарската нощ беше относително светла благодарение на кръглата месечина, която час по час наднича иззад косматите облаци. Улф Матсън клечеше на плосък, задръстен от строителни отпадъци покрив, шест етажа над вонящото блато на Източен Харлем. Разследването на този случай беше продължило необичайно дълго — цели седем седмици. Но сега, в тази наситена с напрежение нощ, той вече беше уверен в успеха. Престъпникът щеше да си получи заслуженото, точно както тримата масови убийци, които беше заловил в продължение на една година — откакто беше назначен за шеф на Специалния отдел по тежки престъпления към Главното полицейско управление на Ню Йорк.

Този отдел беше създаден по настояването на главния комисар Хейс Уокър Джонсън, в състава му влязоха опитни специалисти с дълъг стаж в полицията, който, получили почти веднага прякора „Прилепите“, имаха задачата да подпомагат и насочват изключителния нюх на Улф по отношение на убийците психопати.

— Улф попадна за пръв път в полезрението на комисаря, когато разкри заплетен случай, свързан с убийството на две проститутки — майка и дъщеря. Макар и извършено по особено жесток начин, то едва ли щеше да развълнува претрупаните с работа детективи в управлението, ако не беше последвано и от убийството на турист на възраст горе-долу колкото нещастната дъщеря... В град като Ню Йорк проститутките бяха просто част от декора и никой не им обръщаше внимание, но при туристите работата беше друга — те все пак бяха източник на доходи за част от състоятелните му граждани. Именно тези граждани, загрижени за имиджа и доходите си, вдигнаха шум до Бога, настоявайки за решителни мерки. В пресата се появиха гневни изказвания, както и опасения, че престъпността скоро ще доведе Ню Йорк до статута на западнало населено място от Третия свят... Последва спешно заседание в Главното управление на полицията, ръководено лично от Хейс Уокър Джонсън. Фактът, че беше главен

комисар на Ню Йорк — а до този пост рядко достигаха чернокожи, — правеше Джонсън особено чувствителен към кампаниите в печата. Улф пък разбра, че случаят с убийството на туриста и проститутките става задача номер едно.

Бедата беше там, че никой нямаше представа къде трябва да се търси убиецът. Улф прекара цял ден на местопрестъплението, после се оттегли в леглото си и започна да мисли. Зад прозореца на спалнята блестяха светлините на небостъргачите, които в този град заместваха звездите. Но очите му виждаха съвсем други неща. В главата му се появи особено сияние, от него се излъчваше топлина. Беше яркочервено и прозрачно, в дъното играеха светлини и сенки, очертаваха се неясни образи. Сред тях бавно започна да се оформя лицето на убиеца, зловонният му дъх, дори гласът му...

Никога не би могъл да опише този процес, още по-малко пък да му даде смислено обяснение. Но седемдесет и два часа по-късно убиецът беше заловен и направи пълни самопризнания. Макар да работеше от дълги години в полицията и да беше стигнал чин лейтенант, Улф едва тогава разбра какво значи да попаднеш във фокуса на средствата за масова информация. Серия от телевизионни интервюта и публикации в печата го направиха известен на всеки жител в града, успешно разрешеният случай донесе и на Уокър популярността, от която се нуждаеше. Комисарят трябваше да направи нещо за своя герой и това нещо беше създаването на Специалния отдел за разследване на тежки престъпления. Честно казано, назначаването на Улф за шеф на този отдел беше и израз на личната благодарност на Уокър...

Докато се занимаваше с подбора на кадрите и техническото оборудване, Улф имаше време да се замисли и за необичайния си талант. Не му беше особено трудно да стигне до заключението, че това качество му беше вродено и само е чакало поле за изява. Приклеknал върху покрива в очакване на жертвата си, той приличаше на някоя от онези скулптурни фигури, които охраняват парадните входове на заможните граждани в района на Уест Сайд, свитото му тяло почти се сливаше с мръсната сивота. Наближаваше четири сутринта — времето, в което градът сякаш се обезцветяваше; времето, в което се осъществяваха срещите му с нарушителите на закона времето на инстинктите...

Дежурството му нямаше да приключи, преди да притисне своя човек. Другата възможност беше един от двамата да падне мъртъв. Дали тази решителност не беше остатък от детските игри на криеница, в които неизменно беше излизал победител? Улф нямаше отговор на този въпрос... Намираше се на ръба на Ел Барио — гнойната язва на града, която напомняше повече за Калкута, отколкото за средище на култура и цивилизация като Ню Йорк, разполагащо с такива забележителности като „Блумингсдейл“ и катедралата „Сейнт Патрик“...

От небето започна да пада мръсотия. При нормални климатични условия това несъмнено щяха да се окажат снежинки, но тук, в Ню Йорк, те не бяха нищо повече от сиви, напоени с най-различни отрови капчици влага, които бързо се разпадаха при контакта си с желязото и износения асфалт.

На тротоара под него не се случваше нищо особено. Виеха сирени, които бързо заглъхваха из съседните пресечки. Ръмжаха и лаеха бездомни кучета, ровещи за храна из камарите отпадъци. Тук-там горяха кофи за боклук, около тях се мяркаха неясните фигури на бездомници с неизменните колички, с които пренасяха имуществото си. Зад боклука се виждаше нещо като лагер от картонени палатки — бездомниците си бяха отвоювали част от територията на тротоара, за да го превърнат в свой постоянен дом. Старец с болезнено бели боси крака внимателно си пробиваше път сред купчината натрошени стъкла, която маркираше границата на резервата. Пред него изскочи огромен плъх, той се спря и изстреля гъста хрчка. Плъхът отскочи назад и изчезна сред боклуците. Точно под знака за забранено паркиране боботеше моторът на черен понтиак, очевидно сглобяван от захвърлени части. До отсрещния тротоар беше паркирано очукано шеви с изрисувани пламъци върху вратите. Шофьорът му включи на скорости и колата с рев се понесе към пресечката, оставяйки след себе си допълнителна порция задушлив дим.

Някъде сред тази джунгла от ръждясало желязо и нощни огньове дебнеха хората на Улф — Боби Конър и Джуниър Руис. Той работеше сам, но никога не забравяше за подкрепленията. Защото често се случваше престъпникът да изскочи извън неговия периметър на действие, вероятността да бъде убит също не беше за пренебрегване...

Такава му беше работата. Обектите бяха толкова непредвидими, че човек трябваше да мисли и за най-лошото...

Улф знаеше точното време, дори без да поглежда часовника си. Отдавна се беше научил да усеща часовете от денонощието, да живее между дните, извън нормалните понятия за време и пространство... Живееше живота на своите жертви, говореше на техния език, опитваше се да намери смисъл в налудничавите им действия...

Жертвата му тази нощ беше един колумбиец на име Чучо Аркильо. Препитаваше се с продажба на наркотици, получавани на едро от картела Кали, не се отказваше и от оръжието, което типове като него постоянно измъкваха от американските военни бази в чужбина. Въпросът беше дали Аркильо е решил да зарече търговията и да стане професионален убиец, или просто нервите му не са издържали... Интересен въпрос, който обаче нямаше пряко отношение към откриването на скривалището и задържането му. Затова Улф просто го прехвърляше в главата си и чакаше. Чакаше вдъхновението, чакаше своята необичайна дарба, в чието алено сияние неизбежно се появяваха както престъпниците, така и мрачните дупки на големия град, използвани от тях за убежище...

Появата на Аркильо не беше свързана с определено време. Той просто щеше да дойде, а Улф щеше да го усети предварително. Както във всички досегашни случаи, Улф беше идентифицирал предварително не само престъпника, но и следващия му ход. Отдавна беше открил особения синхрон между престъпника и жертвата. Престъпникът беше хищник, който някак успява да се вмъкне в жизнения ритъм на своята жертва, да слее пулса си с нейния, да се идентифицира с всичко, което щеше да последва — спирането на дишането, ослепяването и оглушаването... Със самата Смърт.

Улф затвори очи, усещайки присъствието на Боби и Джуниър. Честно казано, не беше сигурен как точно прави, за пореден път се запита дали наистина притежава дарба, или всичко е въпрос на внушение.

— Ще те убия, мариконе!

Улф извърна глава по посока на дрезгавия вик. На улицата беше настъпило раздвижване. Нисък и набит пуерториканец с широки рамене тичаше подир слаб младеж с блестящо черна кожа, която мазно проблясваше на светлината на огньовете. Двамата пресякоха улицата

по диагонал, изчезнаха за миг в отровния пушек, бълващ от запалените боклуци в някаква кофа, после се появиха, вече в непосредствена близост до черния понтиак. Кръвожадната закана предизвика вълна от смях сред скитниците, изведнъж превърнали в зрители и участници в една пиеса на абсурда. Зрители, които няма да си тръгнат и след спускането на завесата... Просто защото няма къде да отидат.

Нещо като полъх на ветрец докосна съзнанието на Улф и той разбра, че Аркильо е близо. До слуха му достигна острото изщракване на сгъваем нож, но тялото му не помръдна. Подобно на акула надушила кръв, той знаеше, че всяко непредпазливо движение ще доведе до ответни действия, за които все още не беше готов.

Аркильо беше приклекнал зад него — едър мъжага с огромни мускули и мрачна физиономия, благодарение на които градеше авторитета си в престъпния свят.

Раздвижи се и започна бавно да скъсява дистанцията до гърба на Улф. Беше сигурен, че е скрит добре сред сенките на покрива. Улф усети момента, в който бандитът се спря, облиза устни и се приготви за атака.

Почакай, прошепна си той.

Обърна се в последния миг, когато масивната фигура на Аркильо с красиво лице на матадор вече летеше — напред, а ножът му беше насочен към бъбреците на Улф.

Светът наоколо замря. Улф почувства с всяка фибра на тялото си как снежинките спират да летят, огньовете в резерватите на нийоркските бездомници под краката му угасват, съскането на гуми върху мокрия асфалт изчезва, свадата, която може би щеше да завърши с убийство, се прекратява... В ушите му остана единствено ехото от кратък кучешки лай.

Увеличението стана възможно благодарение на спрялото време. Извил глава, Улф виждаше всяка пора от лицето на Аркильо, разкривено от усилието за нанасяне на смъртоносния удар. Виждаше дори собственото си отражение в мътната капчица пот, избила по слепоочието на бандита.

После дойде ред на бурята от движения. Стотна от секундата преди върхът на ножа да потъне в тялото му, Улф се стрелна напред и лакътят му отблъсна китката на Аркильо. Дълго време останаха вкопчени един в друг, почти неподвижни в борбата за надмощие.

Вените им изхвъркнаха, сърцата им лудо блъскаха, дишането им беше плитко и напрегнато, мускулите заплашваха да скъсат ръкавите на ризите им. Сякаш играеха някакъв безмълвен танц — танца на смъртта. Лепкавите снежинки отново се появиха, Улф ги усети върху веждите и клепачите си, устата му се изпълни с вкус на желязо и сажди. Зъбите му проскърцаха от напрежение, мускулите му се напънаха до крайност. Разнесе се остро, смразяващо кръвта пропукване. Счупи се лъчевата кост на дясната ръка на бандита. Последва второ изщракване — сигнал, че същата съдба беше сполетяла и лакътната му кост.

Ръчно направеният сгъваем нож на Аркильо изтропа на покрива и изведнъж се превърна в безобидна вещ, невинна като пръстчето на дете... Същият този нож беше причинил смъртта на трима яки мъже, имащи Бог знае каква връзка с притежателя му. Конкуренти в търговията с наркотици, бивши любовници? Никой не би могъл да знае това... Здравата ръка на Аркильо се стрелна напред, ръбът на дланта влезе в болезнено съприкосновение с носа на Улф.

Улф тръсна глава и се впусна да го преследва. Понечи да предупреди Боби и Джуниър по радиостанцията, чийто микрофон висеше току под брадичката му, но после дръпна желязната врата, от която се излизаше на покрива, и застина на място. Изчака задължителните секунди, необходими за засичане местоположението на жертвата, после полетя надолу, вземайки по три стъпала наведнъж. В желанието да залови Аркильо сам имаше нещо егоистично, но между двамата вече се бе установила някаква странна, почти *интимна* връзка, от прокрадането в мрака, бавния танц на смъртното предизвикателство. Залавянето на Аркильо беше въпрос на чест, изкривеното му в зловеща гримаса лице не излизаше от съзнанието на Улф. Вероятно защото зловещите черни зеници бяха последното нещо, видяно от трите жертви на бандита.

Момичето, което преследваше този път Аркильо, живееше на четвъртия етаж. Апартаментът беше отдавна напуснат, подът беше разкъртен, със следи от огънове, плъхове цвърчаха из тъмните ъгли, очевидно недоволни от човешкото присъствие. Но по време на предварителното си посещение Улф беше открил, че момичето притежава три претъпкани с банкноти дюшека. Най-дребната беше от петдесет долара. Нима това не беше доказателство, че Аркильо не е

превъртял, а действа по правилата на бизнеса? Може би... Но защо тогава не беше платил на някого за отстраняването на конкуренцията? Защо поема риска да свърши сам мръсната работа? Може би това му помага да възвърне душевното си равновесие...

Врълхлетя върху вратата на момичето, която оказа толкова съпротива, колкото и противната воня, бликаща на талози от вътрешността на апартамента. Миришеше отвратително — сякаш банда мародери бяха изкопали пресен гроб и се готвеха да оберат полуразложения труп... Очите му се насълзиха, сякаш някой беше хвърлил шепа формалдехид в лицето му.

Чу отчаяния писък на момичето и разбра какво е искал Аркильо — да го уведоми за своето присъствие, а след това да я убие. Отново нямаше обяснение за това прозрение, но въпреки това не се усъмни нито за миг в неговата правота. Остави за после размишленията по въпроса как Аркильо е разбрал за присъствието му на покрива, но му стана неприятно. Като на всеки ловец, изведнъж разбрал, че се е превърнал в дивеч...

Обонянието му, изострено като на ловджийско куче, моментално улови миризмата на кръвта. Гъста, алена кръв, бликаща на фонтани като новогодишни конфети... Вкусът ѝ изпълни устата му, пригади му се. Преминаваше тичешком от стая в стая, замаян от отвратителната воня, а и от картината, която плуваше пред очите му. Картината на неизбежната смърт на едно човешко същество, нарисувана от Аркильо. Откъде знае мръсникът? По-точно как е разбрал за наличието на вътрешната връзка между себе си и Улф, за връзката, която ще ги изправи един срещу друг с онази неизбежност, с която радарът води торпедото към целта?

Под краката му жвакаха полуизгнили чували от зебло, очевидно използвани за запушване на дупките. Достигна ъгъла на коридора. Първото нещо, което видя, беше тънка мургава ръка, конвулсивно стиснала в юмрук парче брезентов чувал.

До слуха му достигна равномерно пъхтене, сякаш от претоварен камион, в него се съдържаше бегъл спомен от ранните му години в полицията, когато обикаляше бардаците за стриптийз по Осмо авеню и надничаше в мръсните тоалетни с лепкави, вонящи на сперма и вазелин стени...

Искаше да се прицели в тялото, тъй като изстрел в главата означаваше край и за двамата. А Улф изгаряше от желание да пипне този гад жив и да го завлече на Полис Плаца номер едно като звяр в клетка, за назидание на другите чудовища, спотайващи се в бетонната джунгла на града. Даваше си сметка, че в това желание взема участие и гордостта му, натрапчива и болезнена като трън в петата. Но това не променяше нищо...

В съзнанието му се появи мисъл за древните римляни, обковани в брони и непобедими зад своите тежки щитове. Може би защото Аркильо използваше момичето именно като щит. На лицето му беше замръзнала напрегната гримаса, сега повече от всякога приличаше на разгневен бик, притиснат от матадора в ъгъла на арената. Устните му бяха разтеглени, дишаше задъхано, очите му имаха онова отнесено изражение, което е характерно за вгълбилите се в интимен акт самотници. Счупената ръка здраво притискаше тялото на момичето, от вкаменените черти на лицето му личеше, че не усеща никаква болка. Всъщност не му пукаше за болката в собственото му тяло. Мисълта му беше заета с по-важни неща.

Улф се поколеба и това може би се оказа фатално. Защото за частица от секундата Аркильо показва незащитената си дясна скула, а за стрелец като Улф, печелил многобройни награди на състезания в полицията, нямаше да бъде много рисковано да вкара един куршум в нея, дори и при тази слаба светлина... После момичето простена, лицето му се разкриви от болка и страх, от тялото му бликна кръв.

Докъде ще се простре касапската кръвожадност на Аркильо? Това Улф не можеше да предскаже, но в замяна на това се изправяше пред сериозна морална дилема. Защото имаше вероятност момичето да е изгубило толкова много кръв, че така или иначе, в рамките на броени минути, ще се прости с живота... Ако случаят се окаже такъв, желанието на Улф да я предпази ще бъде безсмислено, много по-сигурно беше да изстреля няколко куршума в нея, с надеждата, че поне един от тях ще намери път до тялото на престъпника... Знаеше, че няма да го направи, разбира се... Подобно поведение просто му беше чуждо.

Аркильо го дари с широка усмивка, сякаш двамата бяха участници в напрегната, но напълно приятелска игра на голф. В ръката му се появи нещо като хирургически скалпел, направен от три

залепени един за друг бръснача. Сграбчи момичето за косата и замахна. Главата се отдели от тялото със смразяваща лекота, кръвта бликна като фонтан. Аркильо се изсмя налудничаво и я подхвърли по посока на Улф, сякаш наистина беше топка за голф...

Опръскан с кръв и с вцепенена от гняв душа, Улф прескочи обезглавения труп и се втурна към прозореца, през който изчезна бандитът. Видя тялото му пъргаво да се спуска по ръждивата пожарна стълба, впита като грозен белег в снагата на запустялата сграда. Този път включи радиостанцията и съобщи на колегите си вероятния път за отстъпление на убиеца.

— Засякох го! — долетя от репродуктора гласът на Боби, тъничък като жужене на комар.

Ехото на изстрелите достигна до слуха му, когато беше някъде между втория и третия етаж. В тях нямаше нищо особено, сякаш бяха част от враждебната околна среда.

Скочи на тротоара и хукна напред, подметките му се подхлъзнаха по мокрите боклуци. Сви зад ъгъла и почти връхлетя върху Боби Конър, който беше коленичил до проснатото тяло на Джуниър Руиз.

— По дяволите! — сподавено изруга той, механично отбелязал присъствието на смъртта в изцъклените очи на Руиз. — Къде е мръсникът?

Боби бавно се изправи, ръцете му бяха изцапани с кръвта на Руиз. Застанали един срещу друг, двамата приличаха на касапи в скотобойна. Неспособен да говори, Конър махна с ръка към ъгъла. Улф се стрелна натам, ритникът му разтърси неподвижното тяло на Чучо Аркильо. Бронзовото му лице беше покрито с кръв и бе замръзнало в озъбена гримаса.

— Добра работа, Боби — похвали го Улф.

— Аз... Аз не съм направил нищо, лейтенанте...

Улф долови истеричната нотка в гласа му и рязко извърна глава:

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Виж... — Боби развълнувано преглътна. — ... Виж лицето на копелето...

Улф се наведе над трупа на Аркильо. Лицето му беше до болка познато, вече седем седмици не напускаше главата му, увиснало там като черна луна... Кръвта продължаваше да блика от невидимите рани.

Отпусна се на колене и напрегна взор. *Наистина* вреше! Сякаш някой беше включил невидим котлон в тялото на Аркильо... Стори му се, че вижда бледо пламъче, плъзнало се край скулата, цялото му тяло се разтърси от ужас. Не, това е невъзможно... Но все пак... Протегна ръка към лицето на бандита, пръстите му усетиха необяснима топлина...

Изправи се и бавно пристъпи към Боби, вече разбрал напълно нежеланието му да се доближава до трупа. Колегата му беше на тридесетина години, едър и здрав мъж с широки рамене, пясъчноруса коса и прозрачно сини очи. Имаше вид на човек, който с удоволствие би глътнал няколко питиета на екс. Улф сложи ръка на рамото му.

— Опитай се да ми обясниш какво стана тук — меко промълви той, забеляза усилията на Боби да се вземе в ръце и добави: — Не се притеснявай, ако ти се гади... Повърни и ще ти олекне, в това няма нищо срамно.

Боби кимна с глава, избърса студената пот от челото си и каза с малко несигурен глас:

— Нищо ми няма, лейтенанте, ще се оправя... — замълча за миг, отбеляза насърчителното кимване на Улф и започна да разказва: — Двамата с Джуниър засякохме Аркильо и тръгнахме да го пресрещнем... Тук е тъмно, фигурата му беше неясна сянка... — Огледа пустата уличка, потръпна и продължи: — В момента, в който Аркильо се спусна на земята, всичко се разви със страхотна бързина... Не съм много сигурен какво стана... И двамата бяхме с пистолети в ръце. Джуниър стреля пръв и мисля, че улучи... Насочи се към него, аз останах да го прикривам. После проехтяха два изстрела и тялото на Джуниър отлетя назад... Почти се блъсна в мен...

Замълча, сякаш нямаше какво повече да каже.

— А после ти видя Аркильо, така ли? — подсказа му Улф.

— Видях *нещо друго*... — поклати глава Боби. — Не мога да го определя... Приличаше на огнена топка... На синя огнена топка... Чух някакво съскане, в носа ме удари отвратителна воня... Господи Исусе, беше направо непоносимо! После някой изкрещя, вероятно Аркильо... Тялото му се появи откъм сянката, олюляваше се... Едната му ръка висеше като счупена, другата покриваше *лицето*... *Това лице гореше, лейтенанте!*

Боби изпусна въздуха от дробовете си, сякаш искаше заедно с него да прогони от съзнанието си и ужасната картина, която описваше.

Улф неволно си спомни за горещината, бликаща на талази от мъртвото лице, за бледото пламъче край скулата...

— Искам да си помислиш внимателно, преди да ми отговориш, Боби — промълви настоятелно той. — Аркильо гореше, така ли?

— Лицето му — вдигна глава Боби. — Гореше само лицето му...

В далечината се появи вой на сирени и Улф безпогрешно определи посоката на движението им. Идваха насам.

— Какво стана после? — тихо попита той.

— После нещо профуча покрай мен...

— Искаш да кажеш някой...

— Сигурно — въздъхна безпомощно Боби. — Честно казано, не зная, лейтенанте... Беше нещо тъмно и огромно...

— Искаш да кажеш тежко, така ли?

— Не — поклати глава Боби. — Огромно и дебело, по-скоро гъсто... Като сироп... Сякаш улицата изведнъж стана по-тъмна...

В корема на Улф се сви ледено змийче. Напрегна душевните си сили в търсене на някакво ново присъствие, вероятно доста по-силно от това на Аркильо, но не откри нищо. Змийчето се размърда, хладните пръстени започнаха да притискат вътрешностите му...

Боби си пое въздух и продължи:

— После тъмнината се разсея... Аз се обърнах и видях *един човек* да завива зад ъгъла. Поне така си мисля... Чакаше го кола, лейтенанте. Понтиак „Файърбърд“, модел осемдесети седма, черен... Грозен и очукан, очевидно монтиран от стари части...

Улф си спомни, че беше видял колата от покрива.

— Можеш ли да опишеш този човек, Боби? — попита той. — Не бързай, помисли си...

— Вече мислих, лейтенанте — въздъхна Боби. — Честно казано няма да мога... Не съм сигурен дори дали беше мъж или жена... Все пак успех да зърна част: от номера на колата.

— Справил си се страхотно — похвали го Улф. Направи го с пресилено оживление, колкото за успокоение на колегата си, толкова и от необходимостта да върши нещо. — Сега се свържи с управлението, продиктувай цифрите и дай подробно описание на колата. След час искам да имам пълна информация.

После се отпусна на колене пред трупа на Джуниър Руиз. Много по-късно щеше да си спомни, че лицето на Боби, който кимна с глава и тръгна да посреща патрулните коли, беше толкова бледо и разкривено от ужас, колкото лицето на нещастното момиче, обезглавено от Аркильо. Високата му фигура ясно се очертаваше на светлината на фаровете и въртящите се сини лампи, които рязко прогониха мрака от мръсната задна уличка. Разнесоха се викове, Улф стана и започна да дава заповеди. Районът беше отцепен, няколко униформени влязоха в сградата, разделяйки се на две групички. Едните щяха да фиксират сцената на местопрестъплението, а другите — да търсят евентуални свидетели. Такива може би наистина имаше, но в основната си част това бяха пияници и наркомани, които едва ли проявяваха интерес към околните... Те също бяха живи същества, но животът им нямаше нищо общо с този на нормалните хора. Защото беше пропит от животински страх и единствената мисъл, въртяща се в съзнанието им като упорит зъбобол, беше как да не бъдат превърнати в мишени...

Взел в ръце главата на безжизнения Руиз, Улф внимателно я поддържаше, изправена. Сякаш искаше да покаже на медицинския екип, насочил се тичешком към него, че дори и в смъртта неговите хора трябва да бъдат закриляни от жестоките закони на улицата...

Щабът на „Прилепите“ се намираше в изоставено кино, разположено в сърцето на Китайския квартал. Преди да бъде превърнато в развалини от жестоката война, избухнала между две банди млади китайци, то беше предлагало безкрайна поредица от долнопробни расистки сериали в стил „кунгфу“, в които лошите неизменно бяха японци.

Олющената фасада гледаше към долния край на Източен Бродуей, току над нея се издигаше могъщата стоманена конструкция на моста Манхатън, в която като дупки от извадени зъби зееха огромни цепнатини. Там би трябвало да бъдат носещите греди, но след затварянето на моста голяма част от тях се превърнаха в подпалки за бездомниците от двете страни на Ийст Ривър.

Улф харесваше анонимността на това място, макар в началото да беше леко учуден от факта, че не му се предлагат канцеларии в сградата на Полис Плаца номер едно, която се намираше на няколко

пресечки югозападно от киното. На практика комисарят Хейс Уокър Джонсън имаше намерение да го настани именно там, но срещна упоритата съпротива на директора на полицията Джек Бретхард, който не обичаше Улф и трудно прие бързото му издигане в йерархията. Бретхард го виждаше като заплаха за собствения си пост и направи всичко възможно да го държи по-далеч от очите на началството.

Когато зърна за пръв път разнебитения салон, Улф реши да изхвърли редиците паянтови столове, да покрие с дъски гнилия мокет и да раздели помещението на толкова канцеларии, колкото бяха необходими на служителите му. За себе си запази пространството под екрана, блестящобял като косите на изстрадала героиня от филм, заснет през четиридесетте... По другите стени на салона — мръсни и олющени, все още личаха следи от кръвта на младите китайци, превърнали киното в място на решителна битка. Улф напразно искаше да му отпуснат средства за боядисване, докладните му неизменно отиваха в кошчето за боклук на Бретхард, без чийто подпис не ставаше нищо...

След като приключиха с огледа на местопрестъплението, Улф и Боби тръгнаха за Китайския квартал. В колата получиха отговор на запитването си относно черния файърбърд. Както и се очакваше, цифрите, запомнени от Конър, нямаха нищо общо с черен понтиак модел осемдесети седма година. Номерата бяха крадени, но проверка все пак трябваше да бъде направена.

Отбиха се да видят съпругата и детето на Джуниър, Боби безмълвно гледаше как Улф протяга ръка да подкрепи ридаещата жена. Момченцето беше на около осем години. Седеше на крайчеца на плюшения диван, стискаше с две ръце бухалка за бейзбол и не отронваше нито дума. Какво ли си мисли, запита се Боби. Вероятно иска да им строши главите, защото са виновни за изчезването на баща му...

— Това, което ще ти кажа, вероятно е без значение за сегашното ти състояние, Мария — промълви на безупречен испански Улф. — Но мъжът ти действаше като истински герой, изпълняваше важна задача. Ето какво можеш да обясниш на Хулио, когато бъде достатъчно голям, за да те разбере... Примерът на баща му вероятно ще се окаже решителен за неговото бъдеще...

— Не знам как успяваш, лейтенанте — въздъхна Боби, когато се върнаха в колата и потеглиха към Китайския квартал. — На твоето място никога не бих намерил точните думи...

— Наистина ли бяха точни, Боби? — тихо попита Улф. Очите му бяха насочени напред, тялото му леко се полюшваше в синхрон с клатенето на колата, промъкваща се през оживеното утринно движение. — Радвам се, ако мислиш така...

— Точни бяха, разбира се — отвърна Боби. — И тя се успокои...

Улф седеше напълно неподвижно, вгълбен в себе си. Това негово състояние дразнеше не само престъпниците, но дори и част от служителите в отдела.

— Вече не знам дали съм бил искрен — промълви уморено той. — Или просто дрънкам баналности...

— Думите ти бяха искрени! — поклати глава Боби.

— Това може би ще има някакво значение, но след време — поклати глава той. В съзнанието му продължаваха да се мяркат синкави пламъчета чудовищни сенки и ледени, свити на кълбо змийчета. — За момента знаем само едно — Джуниър е мъртъв и никой няма да го възкреси...

Боби замълча, зает със сложната маневра по задминаването на микробус, натоварен с вестници.

— Не е точно така, лейтенанте — въздъхна след известно време той. — Знаем, че Джуниър е мъртъв, а убиецът му е на свобода!

В службата цареше мрачно настроение. Някой беше изровил голяма снимка на Джуниър и я беше прикрепил на екрана. Очите му гледаха съсредоточено и малко мрачно, изглеждаше доста по-възрастен от своите двадесет и девет години. Никой не би допуснал, че зад това сериозно лице се криеше невероятно весел и бодър дух.

Улф влезе в стаичката си, седна на стола с въртяща седалка и уморено затвори очи. В момента изпитваше дълбока ненавист към живота, който водеше.

Кога беше стигнал до заключението, че този град не е за него? Миналата седмица, миналия месец или миналата година?

Повдигаше му се от ровенето в подпухналият жълтеникав търбух на тази гниеща метрополия, мразеше патрулните обиколки по мръсните ѝ улици, ужасяваше се от чудовищните гласове и образи, които изпълваха съзнанието му. Господи, как е възможно момче,

израсло на воля в Елк Бейсин, щат Уайоминг, да се затрие в подобна клоака, питаше се понякога той. Затвори очи, от гърдите му се откъсна тежка въздишка. Прекрасно знаеше защо напусна Елк Бейсин, но не искаше да си спомня за този период от живота си. Важното е, че сега се намира тук и трябва да реши как да се оправя с проклетия живот. Да остане в клоаката до края на дните си или... Или какво?

— Лейтенанте — долетя някъде отдалеч гласът на Боби Конър.

— После, после...

Боби мълчаливо затвори вратата. Харесваше Улф Матсън не само като началник, но и като човек. Беше сигурен, че това лице с високи скули, маслиненочерни очи и гъста като четка коса е по-особено, по-различно от лицата на обикновените хора. Главно защото зад чертите му провираше една особена сила, сякаш замръзнала под неподвижна маска... Боби изпитваше затруднение да намери точната дума.

Дишането на Улф беше дълбоко и равномерно, умът му напрегнато работеше. Трябваше да разбере кой беше убил Аркильо, а заедно с него и Джуниър Руиз... Най-лесно беше да приеме, че Руиз и Аркильо са се сборичкали в мрака, бандитът е успял да измъкне пистолета от ръцете на Луиз и да го застреля... Но така ли беше в действителност? Улф концентрира психическата си енергия и отново се озова на тъмната задна уличка. Ръцете му лепнеха от кръвта на Джуниър, душата му почувства как излъчването от убития се смалва и изчезва, превръщайки се в капчица хладна роса... И веднага разбра — Джуниър не е бил застрелян от Аркильо.

Знаеше го, беше сигурен в това!

Но кой тогава е изтръгнал пистолета от ръцете му? Кой го е опрял в гърдите му и е натиснал спусъка? Онази аморфна сянка, гъста и лепкава като сироп, която беше описал Боби?

Е, добре, да речем, че е тя... Но кой е бил зад волана на черния, ръчно сглобен файърбърд с фалшивите номера? И как, по дяволите, проклетата сянка успя да скрие излъчването си от него?

Още в мига, в който спря поглед върху покритото с кръв гордо и лудо лице на Аркильо, Улф разбра, че това разследване ще бъде по-различно от всички останали...

Опита се да разсъждава, но в съзнанието му продължаваха да размахват криле неясни сенки, пред очите му постоянно се завръщаше

образът на обезглавеното момиче. Несъмнено тя не е била светица, но кой е този грях, който заслужава подобно наказание? После момичето се стопи, на негово място изплуваха очите на Джуниър, тежки и безжизнени като медни монети. Видя вдовицата му — уморена, но будна, изпълнена с напрежението на очакването, като всяка полицейска жена... Тя знаеше какво се е случило още в момента, в който отвори входната врата и видя в здрача на ранното утро умореното лице на Улф. Но най-ясно виждаше синкавото пламъче, пробягало по лицето на мъртвия Аркильо...

Отърси се от виденията с цената на доста усилия. Знаеше, че трябва да забрави фактите и да се вслушва единствено в инстинктите си, да се освободи от силата на емоциите.

„Ето тук е умът ти — костеливата ръка сви пръсти в шепа, а другата плесна отгоре и. — А това е тялото ти“.

Малкият Улф гледаше с възхищение и страх ръцете на дядо си. Отначало се движеха бавно, но после се вкопчиха една в друга с остър плясък, който го накажа да подскочи. Последва познатото подрънкване на гривните с окачени върху тях дървени фигурки на животни — мечка, бизон, ястреб и вълк.

На лицето му се появи усмивка, сякаш изпитваше удоволствие да плаши внучето си. Помещението тежеше от миризмата на боя, обработена кожа и изгорели въглища, примесена още с хиляди непознати за детето нюанси. Завиваше му се свят от тях. Усмивката на стареца стана мрачна.

„Зная, че не ми вярваш и това е хубаво — промърмори той. — Вярата в нещо, особено в себе си, идва бавно и трудно...“ Дългите пръсти — костеливи, но силни, се впиха в рамото на момчето. Улф помнеше малко неща от детството си, но докосването на тези пръсти нямаше да забрави никога.

„Сега седни — каза дядо му, без да го изпуска от погледа си. — Ето тук... Дръж гърба си изправен. Да. Точно така... — Беше висок и хубав мъж. Не особено едър, но за Улф беше най-силният мъж на света. Може би усещаше излъчването му — могъщо, топло, приятно. — *Внимавай и скоро ще престанеш да усещаш тялото си. След минута ще остане само умът ти, объркан от хаоса на младостта. Доволен ли си от това? Тичаш, тичаш и никога не мислиш? Как можеш да усетиш себе си? Правилни решения ще можеш да вземаш,*

само ако овладееш дух и съзнание, ако ги накараш да се успокоят и да останат неподвижни. Мисли за планината, за някое дърво... за това тяхно състояние. Когато успееш да бъдеш неподвижен като тях, ще се научиш и да мислиш...“

Измина доста време, преди малкият Улф да разбере какво е искал да каже дядо му. Кинетиката беше неразделна част от живота му, а също и от живота на баща му. Играеха бейзбол и криеница, пробягваха маратонски разстояния с екипа на „Шошоните от Уинд Ривър“ и чувстваха, че това е важна част от живота им, свързваща ги със забравеното минало...

Стресна се и отвори очи. Задряма ли? Или беше обзет от спомени за дядо си? Не можеше да определи. Знаеше само едно — нещо притискаше съзнанието му.

— Матсън...

Вдигна глава срещу широкото черно лице на директора на полицията Джак Бретхард, украсено с гъсти мустаци. Лице на един изключително опасен човек. Малките жълтеникави очички бяха студени като фризер за дълбоко замразяване, макар че устата му беше разтеглена в изкуствена усмивка, използвана от хората, които често се появяват пред репортерски камери.

Едрото му тяло беше заплашително надвесено над бюрото на Улф.

— Как са нещата?

— Нормално, шефе — отговорът прозвуча спокойно, но в думите на Улф се долови лека тревога. Бретхард не беше от хората, които ще си губят времето в празни приказки.

— Чух, че тая сутрин си загубил един от хората си — процеди директорът, на лицето му се появи изражението на строг учител... — Бил е убит със собственото му оръжие... Не обичам да съобщавам на пресата новини от този род.

— Ще предам мнението ви на вдовицата му.

Бретхард се наведе напред, ръцете му, дебели като греди, тежко легнаха върху бюрото на Улф.

— Виж какво, умнико! — изръмжа той. — Хич не ми пробутвай тъпите си лафове! Загубата на служител е тежко произшествие, а когато тази загуба е резултат от употреба на собственото му оръжие, нещата направо вонят! Знаеш много добре какво имам предвид, нали?

Това е петно за цялата полиция, ставаме за смях и работата започва да намирисва на некомпетентност! И без това цивилните ни заливат с тонове помия — насилие, расизъм, подкупност и протекционизъм нали? Мисля, че това е напълно достатъчно!

— Разбирам какво имате предвид — кимна Улф и стисна зъби.

— Нищо не разбираш, да те вземат мътните! — изръмжа директорът и заплашително насочи дебелия си пръст в лицето на Улф. — Може да си любимец на комисаря и да се правиш на голяма работа, но на мен тя не ми минават! Не те изпускам от очи, Матсън! Чакам само една погрешна стъпка, за да те изхвърля оттук и да вкарам свои хора в отдела! Колко от моите хора работят при теб?

— Знаете, че ползвам услугите на Ричардс „Кавалера“...

— Един! — многозначително вдигна пръст Бретхард. — *Един* в целия шибан отдел. А колко са всичките ти сътрудници?

— Шест — добросъвестно отвърна Улф, макар шефът отлично да знаеше бройката.

— Един от шест! — изръмжа онзи. — Това не ме задоволява, Матсън! Процентът на чернокожи в отдела ти е нищожно малък!

— Знаете, че подбирам само най-добрите, шефе...

— Знам, че това са празни приказки, които можеш да пробутваш на комисаря, но не и на мен! — Жълтеникавите очички гледаха все така студено: — Имам двама души, готови за работа тук — Уошингтън и Уайт. Ще ги вкарам в отдела, дори ако трябва да се бием!

— Познавам ги — кимна Улф. — Единия два пъти го късаха на изпитите за детектив, а другия го пипнаха да рекетира собственици на малки магазинчета...

— Това е лъжа! Мръсна, долна лъжа и аз...

— Резултатите от изпитите са протоколирани — прекъсна го Улф. — А началникът на районния участък на Уайт е мой близък приятел... Знам историята в подробности, знам кой го е накарал да събира пари... — Спокойно се облегна назад и добави: — Освен това ведомостта ми е запълнена.

Очите на Бретхард потъмняха.

— Тук нещо ще стане, Матсън! — заплашително изръмжа той. — Много скоро ще стане! И аз ще бъда този, който ще се залови да разчиства! — озъби се и добави: — Кой знае, може пък нещастieto с Руиз да е поводът, който чакам!

Обърна се и напусна стаичката, без да дочака отговора му.

Улф изпусна въздуха от гърдите си и тъжно поклати глава. Знаеше много добре на какво се дължи омразата на директора. Корумпиран като кмета и общинските служители, превърнали този град в дойна крава, той не можеше да се примири с мисълта, че началникът на Отдела за тежки престъпления е пряко подчинен не на него, а на комисаря Хейс Уокър Джонсън. Този факт представляваше сериозна заплаха, беше дълбока пробойна в иначе безупречно действащата машина.

Естествено, расистките стремежи на Бретхард никога не стигаха до ушите на кмета или комисаря. Пред тях той беше образец за безпристрастност и справедливост, умееше по неподражаем начин да прикрива истинските си намерения. Притежаваше качеството да бъде незабележим и покорен, да се слива с околната среда. А после, издебнал подходящия миг, изведнъж нанасяше коварния си удар.

Улф въздъхна и се изправи. Пред очите му се появи увеличената снимка на Джуниър Руиз, забодена върху белия екран.

— Да се свали! — кратко заповяда той, осъзнал колко много работа го чака. Отстраняването на Аркильо беше само част от тази работа, на негово място вече идваха следващите маниакални убийци. Този процес нямаше край, борбата с престъпността губеше смисъл, когато човек знае, че един отстранен престъпник означава раждането на трима нови... Тази мисъл изведнъж му се стори непоносима.

С помощта на айкидо Улф започна да усвоява сливането на тяло и дух и онази сигурност, която беше необходима за единството между мисълта и действието. По природа динамичен човек, той имаше нужда от клапан за освобождаване на излишната си енергия, но едновременно с това и от онази вътрешна дисциплина, която му помагаше да открива неподвижността на отделните мигове дори и сред вихъра на най-необузданото действие.

Тази дисциплина откри в айкидо — бойно изкуство, което му предлагаше хармоничен контрол над тялото и духа, разкриваше му дълбоката същност на вътрешната енергия и начините за нейното използване срещу противника. За Улф същността на бойните изкуства не се съдържаше в способността да пробие с юмрук бетонна стена, а

по-скоро в умението да практикува Кен — изкуството на контролираната неподвижност, която ръководи вътрешната енергия на индивида и му помага да надделее над хаоса.

Духът му тежеше от многобройни въпроси без отговори, но тялото му беше свежо и отпочинало — това състояние беше характерно за него дори и след тежки физически натоварвания. Въпреки това го пришпори безмилостно с упражненията на айкидо, насочени към концентрация на ума, физическо превъзходство над противника и париране на евентуалните контраатаки. На практика айкидо му позволяваше да блокира инстинктивните реакции, които съществуват у всеки индивид. На първо място сред тях беше безразсъдното желание за атака на всяка цена, после идваха начините за избягване на ответните действия на противника.

Партньори му бяха всички свободни от конкретни задачи „прилепи“, а място за тренировка беше тясното балконче на някогашния киносалон. Поради факта, че смяната на дежурствата ставаше сутрин, тези партньори бяха трима — Боби Конър, Ричардс Кавалера и Тони Пелтека...

Тони се казваше Пъгнейл и отдавна се беше справил с детското заекване, но прякора му остана и никой не го наричаше по име. Беше силен мъжага с импулсивни реакции, склонен към директна атака дори когато беше сигурен, че нарочно го провокират. Подготовката му беше добра и Улф успя да го тръшне на земята едва след като приложи серия от сложни финтове, подмамили Тони да скочи към незащитената му шия. Тогава Улф прибягна до двоен „тенкан“ — похват, при който тялото прави светкавични финтове за дезориентация на съперника и крайната му цел е, нарушаване на равновесието. Лявата му ръка докопа дясната китка на Тони, тялото му се снижи в момента, в който дръпна с цялата сила на мускулите си. Едрият мъж прелетя над главата му и се просна по гръб на дъските.

Ричардс Кавалера беше огромен негър, когото всеки би взел за пристанищен хамалин, но едновременно с това беше пъргав като пантера. Едрото му тяло внушаваше измамно чувство за тромавост, но на практика той можеше да надбяга всеки от екипа на „Прилепите“, с изключение може би само на Улф. Много си падаше по близкия бой и ако някой проявеше неблагоприятното да го приеме, шансовете му ставаха нищожни, независимо от качествата, които притежава. Улф си

поигра с него десетина минути, след което показва явни признаци на умора. Кавалера моментално реши да се възползва от предимството си и посегна да сграбчи дясната му ръка.

Улф изчака до последния миг, после тялото му рязко отскочи наляво. Силата на инерцията накара негъра да се олюлее, ръцете му се вдигнаха нагоре едновременно с китката на Улф. Торсът на лейтенанта се плъзна напред и надолу. Коляното му опря в дъските, ръката му рязко дръпна напред. Кавалера се отлепи от земята, прелетя над Улф и се просна по очи.

Оставаше Боби, но с него нещата бяха по-различни. Той не притежаваше физическите качества на Улф, но в замяна на това умееше да мисли по време на боя и владееше до съвършенство лъжливите движения, които можеха да му донесат победа дори срещу далеч по-опитен противник. Улф го повали с помощта на „икио“ — една от основните и сравнително прости техники за обездвижване. Нанесе един къс, но изключително силен удар „ирими“ върху лявата ръка на Боби, малко под лакътя, после сграбчи китката му и се гмурна под тялото му. Конър рухна на колене.

През следващия час обясняваше на тримата как е успял да ги победи, използвайки собствените им слабости. Влезе под душа и излезе оттам гладен като вълк. Поведо Боби към близката закувалня, но го върнаха от вратата. Комисарят го викаше по спешност.

— Не съм в службата — избоботи гласът на Хейс Уокър Джонсън в слушалката. — Ела у дома, но използвай задния вход. Онзи, до който прибягвам, когато искам да се изплъзна от репортерите... За него знаят само няколко от най-високопоставените личности в този град, затова си отваряй очите.

Улф и Боби се качиха на една от колите на „Прилепите“, замаскирана като такси на „Жълтия лъв“ със специално боядисан покрив, който позволяваше да бъде засечена от хеликоптер посредством инфрачервени лъчи. Това беше рационализация на Улф, която се оказа много полезна. Поне в два случая невидимата връзка между полицейските средства за комуникация донесе успех и престъпниците не успяха да им се изплъзнат.

Боби се настани зад волана, а Улф седна до него и се опита да отгатне причината за спешното повикване. Комисарят обикновено му изпращаше по факса случаите, върху които трябваше да работи,

срещите им очи в очи бяха по изключение. Същото трябва да беше помислил и Боби, който въздъхна и промърмори:

— Сигурно е убита някоя важна клечка... Я политик, я известен общественик, и комисарят ще иска да види името си на първа страница...

Къщата от кафяв пясъчник на Джонсън в края на Осемдесета улица-Изток, беше избрана лично от кмета Джеймс Оливъс за своето протеже, пристигнало тук направо от Хюстън.

Улф обясни на Боби как да стигне до първата пресечка южно от сградата. Там паркираха, без да слагат обичайната табелка „полицейска акция“ на предното стъкло. Срещата трябваше да бъде запазена в тайна и това ставаше ясно дори само от факта, че комисарят си беше останал у дома.

Улф тръгна пръв към приземието на стара, но добре запазена къща с основи от масивен гранит. Желязната врата към вътрешния двор беше затворена, но отключена, точно според инструкциите на Джонсън. Оттатък малкия циментиран квадрат имаше още една желязна врата, точно копие на първата. Отвориха я и поеха по дълъг коридор със скрито осветление, в който приятно миришеше на тютюн за лула и на някакъв тежък плат, вероятно кадифе...

В дъното имаше врата от масивно дърво с опушено стъкло, зад което се процеждаше дневната светлина.

Улф я отвори и се озова в задната градина на къщата. Край фасадата се издигаха двойка стройни английски смърчове, чиито клони прикриваха всичко, което можеше да се случи зад широките прозорци. Кутии от бели дъски прикриваха корените на трайните насаждения, почвата около тях беше акуратно прекопана и подравнена.

В дъното на градината беше издигната четириметрова ограда, представляваща нещо като изкуствен плет. В нея имаше изкусно замаскирана врата, която Улф едва ли щеше да открие без подробните инструкции от страна на Джонсън. Бутна я и прекрачи прага, следван на близко разстояние от Боби. Най-накрая се озоваха в градината на главния комисар Хейс Уокър Джонсън. Стройни бели акации се извисяваха към небето, около дънерите им блестяха сочните, сякаш намазани с парафин листа на храсти от зеленика. Стара лоза извиваше снага край стената на къщата, напуканите ѝ клони стигаха чак до четвъртия етаж.

Комисарят ги чакаше на вратата, до която водеше тясна пътечка от добре огладени гранитни плочи. Беше кривокрак мъж с шоколадов цвят на кожата и надупчено от едра шарка лице. Малките му очи бяха остри и пронизателни, а фотогеничната му усмивка беше толкова широка й сърдечна, че отпускате сърцата както на англосаксонците, така и на латиноамериканците... За това допринасяше и цветът на кожата му, който беше допълнен от безупречни маниери. Изглеждаше наистина великолепно в тъмния костюм, бялата риза и строгата вратовръзка на райета.

Вкара ги в слънчевата кухня, в която цареше неповторима обстановка на спокойствие и домашен уют — нещо, което не могат да постигнат нито парите, нито блестящите идеи на архитектите по вътрешно обзавеждане.

— Добре направихте, че дойдохте — въздъхна комисарят с такова изражение, сякаш те бяха имали възможност да отклонят свенливата му покана. — Чух, че си изгубил един от хората си, Улф. Много съжалявам... — помълча малко, после добави: — Винаги е трудно, нали? Добре поне, че се погрижихте за оня тип Аркильо... — Махна с ръка към широката маса от масивен дъб, разположена в единия край на просторната кухня. Беше отрупана с топли и студени закуски — комисарят очевидно не беше забравил, че неговите хора току-що са приключили тежко и продължително нощно дежурство.

Добре е, че не са тръгнали слухове за странния огън, излъчващ се от лицето на Аркильо, помисли Улф. Беше наредил на Боби да не го споменава в рапорта си и колегата му с облекчение прие. Сега обаче не беше времето да се запита какво го е накарало да издаде подобна заповед.

Настанил се начело на масата като глава на многолюдно семейство в Деня на благодарността, Джонсън се зае да демонстрира гостоприемството си. Напълни чиниите с пушена съомга, студено пиле с къри и салата от миди, после извади дълъг нож от чекмеджето пред себе си и нарязва мекия, ръчно печен хляб.

— Сок и кафе ще си наливате сами. Ако някой желае, мога да му предложи и еспресо без кофеин. — Улф забеляза, че пред комисаря имаше само голяма чаша еспресо и никаква храна. Даде им десетина

минути, запълнени с одобрително сумтене по отношение на храната, после премина върху същината на въпроса.

— Преди всичко искам да ви кажа, че съм много доволен от отстраняването на Аркильо — започна Джонсън. — Още повече, че ви предстои един изключително важен случай... — Подаде през масата обемист плик и Улф бавно го пое. — Снощи някой е видял сметката на Лорънс Моравия. Направо в кабинета му. Промъкнал се е през всичките сложни дяволии за електронна защита, свършил си е работата и е изчезнал... В момента се извършва аутопсията на трупа... — Кимна по посока на плика в ръцете на Улф: — Кажи какво мислиш...

Наложи се Хейс Уокър Джонсън да изпие три големи чаши еспreso, преди Улф и Боби да приключат с прочита на документите. Ето какво научиха от тях:

Лорънс Моравия, мултимиллионер още преди да навърши двадесет и пет, беше истинска аномалия за град като Ню Йорк.

Израснал в Бруклин и създал състоянието си сам, той беше от второ поколение емигранти, чиито родители така и не бяха успели да научат английски като хората. Изключително ловък предприемач, Моравия беше издигнал имение, което съперничеше по разкош на домовете на стари и утвърдени фамилии като Хелмсли и Каликов.

Но подходът към строителството му беше коренно различен: вместо да се стреми към сделка с градската управа за покупка на част от и без това претъпкания център, той се беше възползвал от данъчните облекчения, за да построи цял квартал от евтини и функционални жилища за хора с умерени доходи. Успехът на начинанието му без съмнение се дължеше на тесните му връзки с Япония, откъдето се беше научил на икономично строителство с революционно нови мениджърски и технологични виждания. До деня на убийството си не беше преставал да шета между Ню Йорк и Токио — очевидно за да поддържа сложните и тайнствени приятелски връзки, които винаги са били от първостепенно значение за японците.

В края на осемдесетте и началото на деветдесетте години Ню Йорк се беше превърнал в град на ярките контрасти между богатство и нищета. Това положение ставаше все по-нетърпимо за хората от средна ръка и те масово започнаха да се изселват, недоволни от високите наеми и поскъпването на услугите от първа необходимост, уплашени

от разрастващата се престъпност в джунглата на изоставените квартали.

Моравия беше предприел някои действия, които несъмнено биха променили състоянието на нещата, но на всичко се сложи край с убийството, станало през нощта в кабинета на най-горния етаж на небостъргача му. Бил е застрелян с два куршума, оръжието по всяка вероятност е било деветмилиметров пистолет, но това щеше да бъде уточнено от експертите по балистика. Професионална и хладнокръвна екзекуция, без отпечатъци от външни лица, без оръжието на престъплението. Трупът е бил открит от охраната, никой нищо не е пипал. След предварителния оглед става ясен един странен факт — бузите на Моравия са били покрити с тънък слой руж. Толкоз. В крайна сметка този град се нарича Ню Йорк и тук нищо никого не може да учуди, особено след няколко години по улиците му...

Боби затвори последната страница на рапорта, а Улф вдигна глава.

— Трябва да има и нещо друго — рече той. — Иначе едва ли бихте ме повикали по спешност...

— На пръв поглед този човек е златен — кимна Хейс Уокър Джонсън и остави чашата си на масата. — Имам предвид наистина златен по отношение на града. Програмата му за съживяване на Ню Йорк е нещо, което никой друг не може да предложи. Но нещо не се връзва... Тази сутрин ми позвъни шефът на Съдебна медицина, който лично се е заел с аутопсията. Допуска, че не куршумите са причина за смъртта на Моравия, но трябва да завърши серия от сложни токсикологични проби... — От устата му се откъсна тежка въздишка: — Във всеки случай едва ли ще имаме работа с обикновена екзекуция. От теб искам да разбереш какво става преди фъшкиите да паднат върху вентилатора. Можеш да бъдеш сигурен, че ако не успееш да се справиш бързо, ни чака огромен скандал. Защото — нека си го кажем направо — излезе ли, че Моравия е злоупотребявал с наркотици, тесните му връзки с градската управа ще се обърнат срещу нас и ще предизвикат силни икономически трусове в целия щат. Репутацията му на опитен предприемач и изключителното му умение да води преговори гарантират, че фъшкиите ще се посипят върху собствените ни глави и дълго няма да можем да ги махнем оттам... Усилията ни да спрем потока от изселници чрез разкриване на нови работни места ще

идат по дяволите, а това не можем да си го позволим. Просто защото икономическото ни оцеляване е свързано именно с хората от средната класа, които масово ни напускат...

Улф се облегна назад, а Боби бавно затвори папката и я подаде на комисаря. Хейс Уокър Джонсън я пое с огромно внимание и Улф изведнъж разбра защо съдържанието ѝ не е било изстреляно по факса.

— С други думи, вие искате потуляване на случая — пожела да се увери той.

— Искам *изясняване* на случая! — предупредително вдигна ръка комисарят. — Как ще го постигнеш си е твоя работа, Улф. Трябва да стигнеш до дъното, при това веднага! Не бива да позволим на пресата да се докопа до мръсното бельо, в случай че го има... — Часовникът му издаде кратък звън, той сведе поглед към него и се изправи. — Имам неотложна среща. Въпроси?

— Искам бояджии — рече Улф. — Вече лошо ми става, като гледам кръвта по стените на салона!

— Ще ги получиш — отвърна Джонсън. — Обади се в службата и...

Не! — отсече Улф и заби тежък поглед в лицето му. — Повече няма да пиша никакви молби. Утре сутринта искам да са започнали. Вие лично ще се разпоредите!

— Добре — кимна комисарят и на лицето му за миг грейна фотогеничната усмивка. — В замяна обаче искам да разрешиш случая бързо и дискретно, иначе едва ли ще можем да дишаме спокойно...

Върнаха се в колата по обратния път, Боби включи двигателя и натисна газта, за да задейства парното отопление.

— Какво мислиш за тая история?

Улф понечи да отговори, после поклати глава. Разбра, че изобщо не се интересува от личните мотиви на Джонсън, и тази мисъл го разтревожи. Само преди месец подобен случай би мобилизирал целия му интелектуален потенциал и щеше да се бори с него без почивка, докато не разреши загадката. Запита се какво му става, дали пък не започва да превърта? Привилегиите, на които се радваше, бяха неосъществима мечта за повечето от униформените полицаи в управлението. Срещаше се редовно не само с главния прокурор на града, но и с прокурора на целия щат Ню Йорк, назначен директно от Федералното правителство. И двамата го приемаха като някакъв гуру,

изслушваха с внимание мнението му по съответните случаи и престъпниците обикновено получаваша онези наказания, които им препоръчваше той. Казано с други думи, той живееше живота, за който мечтае всеки представител на закона. До това положение се беше добрал след години на тежък и упорит труд. А сега, когато би трябвало да бъде доволен от плодовете на този труд, той изведнъж разбра, че изобщо не му пука. Какво става? Може би трябва хубавичко да се наспи и всичко ще мине. Последната фаза от преследването на Аркильо беше изключително напрегната и вече тридесет и шест часа не беше мигвал...

— Дай да отскочим до апартамента на Моравия — предложи той, докато Боби включваше на скорост.

— Но нали са му видели сметката в офиса?

— Мисля, че е по-добре да усетим атмосферата в дома му, а после да посетим местопрестъплението, което така и така ще се окаже стерилно...

Апартаментът на Лорънс Моравия се намираше на последния етаж на скъп жилищен блок срещу южния край на Сентрал парк, издигнат от собствената му фирма.

— Пресвети Исусе! — възкликна Боби, когато униформеният полицай им отключи вратата. Улф не каза нищо, тъй като възкликанието на Боби беше изчерпало всичко.

Апартаментът на Моравия приличаше по-скоро на огромна, съвсем самостоятелна къща. Пред очите им се разкриваша стая след стая, обзаведени с изключителен вкус, с великолепна гледка към остров Манхатън. Оттук човек несъмнено ще бъде склонен да приеме, че Ню Йорк е блестящата магия от пощенските картички, че мръсните и задръстени от престъпници задни улички са просто злонамерена измислица. На тази височина едва ли някой може да чуе воя на полицейските сирени. Но величествената панорама накара душата му да се свие. Прекалено дълго се беше ровил в задния двор на тази блестяща фасада, прекалено дълго беше дишал зловонния въздух там.

Боби прокара длан по скъпата тапицерия на извито в полукръг канапе.

— Не зная как е при теб, но лично аз не бих имал нищо против да наследя десет процента от мангизите на тоя тип — промърмори той.

Улф беше насочил поглед към блестящите феерични кули на Манхатън и имаше чувството, че вонята на Ел Барио съществува на друга планета.

— Поогледай се тук — рече. — А аз ще надникна в другия край...

Придвижваше се от стая в стая, без да издава никакъв звук. Всичко беше идеално почистено и подредено, нищо не издаваше човешко присъствие. Неволно стисна зъби, докато очите му пробягваха по перфектно подобраните мебели, съвършената хармония между цветовете и тапицерия, между различни стилове. Стотици хиляди бяха хвърлени за обзавеждането на този огромен дом, но и те не помагаха. Беше място, от което всеки би се възхитил, но не беше място за живеене. Имаше чувството, че гледа рекламен видеоклип, чиято единствена цел е да ти измъкне и последния долар, спечелен с тежък труд.

Опита се да си представи присъствието на Лорънс Моравия сред целия този лукс. Какво е правил тук? Дали си е качвал краката на онази безупречно полирана масичка? Дали е покапвал със сладолед тапицерията на онзи стилиен, но очевидно неудобен стол, която струва петстотин долара квадратният метър? Дали е оставял косъмчета и пърхот по дъното на блестящия умивалник от „Шърл Вагнер“? Кой чисти тая модерна пустиня? Трябва да е наистина Херкулес...

Главната спалня беше колкото половин футболно игрище. Подобно на останалите помещения, и тук беше пълно с миниатюри на известни скулптори като Флавен и Льовит, чиито имена, пък непроизведения не говореха абсолютно нищо на Улф. На пода, в близост до прозореца, който гледаше на север, към голите клони на дърветата в Сентрал парк, имаше огромна вана за воден масаж.

Улф влезе вътре и насочи поглед към прозореца. За какво ли си е мислил Лорънс Моравия, докато се е потапял в горещата вода? Може би за нищо, особено ако някой му е правил компания...

Излезе от ваната и отиде да се просне на огромното легло. Беше обърнато с лице към голата стена, а не към прозореца. Защо? Винаги се стремеше да направи нещо като психологически портрет на жертвата, подробностите от престъплението оставяше за по-нататък. Защото тези подробности можеха да се окажат несъществени, а дори и

по-лошо — подвеждащи, ако не е запознат с живота на жертвата, с нещата, които са били важни за нея...

Какво е гледал Моравия от леглото си?

Улф стана и насочи очи към голата стена. Беше абсолютно безлична, някак по-различна от другите, боядисани в приятни тонове. Сякаш някой нарочно я беше оставил така. Между нея и леглото имаше малка масичка, на плота лежеше някакъв сложен електронен уред. Улф го включи и едва тогава разбра какъв е той — телевизионен прожектор „Шарп“, който проектираше образа направо върху стената. Под него имаше видеокасетофон и последен модел плейър с лазерни дискове. Наведе се и взе първите няколко диска от купчината до леглото. Вероятно именно те са били любимите на Моравия. „Очи без лице“, „В дебрите на чувствата“, „Момиче в униформа“, „Маската“, „Психо“, „Жена сред дюнните“... Някои от филмите Улф беше гледал, резюмето на другите научи от обложките. Свързваше ги едно — сложната тема за раздвояването на личността и перверзния секс. Едва ли това е най-често срещаната домашна видеотека, помисли си Улф, докато оставяше дисковете на мястото им. Вече започваше да получава представа за личността на Лорънс Моравия и тази представа беше далеч по-пълна от сведенията на полицейския рапорт.

Пристъпи към вградения в стената гардероб и отвори вратичките, облицовани с кристални огледала.

Костюмите бяха от „Бриони“ и „Армани“, ризите — ръчна изработка на „Аскот Чанг“, а вратовръзките — от „Сулка“ и „Франк Стела“. В очите на Улф се появи неподправено любопитство. Имаше чувството, че гледа дрехите на двама различни мъже — единия строг и консервативен, другия нехаен и небрежно-елегантен. Помисли си за двойствеността в любимите филми на Моравия, неволно я сравни с акуратно подредените дрехи. Да, всичко в този дом говореше за присъствието на двама различни мъже...

Продължи да разглежда дрехите. В единия ъгъл на гардероба откри купчина японски кимона, изящно избродирани с древни феодални символи: жерави, пеонии, борове, пенливи потоци... И тук има нещо, но какво?

Фантастичните образи леко потръпнаха, сякаш докоснати от невидимо течение. Улф рязко се обърна, ръката му стисна дръжката на пистолета.

Обиколи спалнята бавно и внимателно, надникна и в облицованата с мрамор баня. Беше сам, но нещо не беше наред. Пропуска ли някаква подробност, или всичко е плод на уморения му мозък? Затвори очи и започна да се концентрира. Съзнанието му потъна в горещината, която бликаше от дълбините на тялото му, пред очите му се появи алено сияние.

Образът на Лорънс Моравия бавно започна да се очертава. Видя и дулото на пистолета, насочено в тила му. Нямаше никаква борба, не усещаше бесните удари на свито от ужас сърце. Всъщност нямаше нищо от това, което обикновено съпътства едно убийство и което той често успяваше да види благодарение на необичайната си дарба. Нито излъчване, нито пулсиращо сияние, нито някакво лице... Отново се озова коленичил до трупа на Джуниър Руиз. Знаеше, че не го е убил Аркильо, но липсваше обичайното излъчване, което го водеше към убиеца... Не усещаше нищо, с изключение на хладното помръдване на змийчетата в корема си...

По всичко личеше, че част от информацията на комисаря щеше да излезе вярна — куршумите, изстреляни от упор в тила на Моравия, са проникнали в един вече мъртъв мозък... Кой беше сторил това? Защо? По каква причина е искал убийството да изглежда като мафиотска екзекуция? Към кой от присъстващите тук светове принадлежи убиецът? Към снобския и затворен свят на костюмите „Бриони“ и деловите обяди в „Четири сезона“ или към сумрачния свят на сексуалната раздвоеност, присъстваща в „Дебрите на чувствата“? Улф нямаше достатъчно информация за категоричен отговор, но инстинктите го насочваха по-скоро към втория от двата въпроса.

Върна се в спалнята и отново се изправи пред гардероба. Хладният полъх си беше там, лек и почти незабележим. Размести костюмите, втренчи напрегнат поглед в кимоната. Отново почувства невидимото течение. Протегна ръка да докосне хладната коприна, после рязко отмести дрехите. Течението стана по-осезаемо. Отпусна се на колене и видя това, което липсваше за пълнотата на картината.

Откъм дъното на гардероба прозираше слаба светлина. Протегна длан и усети нежния натиск на хладния въздух, който беше привлякъл вниманието му към ефирните поли на японските дрехи. Натисна стената и майсторски замаскираната вратичка се отвори. Сви врат и започна да се промъква навътре.

Озова се в тясно, подобно на килия помещение. Във въздуха се носеше странен, едва доловим аромат на билки и още нещо. Беше много приятен. Ръката му напипа електрическият ключ.

Стаичката беше обзаведена бедно, като монашеска килия. В ъгъла имаше тръстикова рогозка, до противоположната стена беше изправено старо огледало на крачета, а до него имаше „хибаши“ — традиционната японска печка с плочи от кована мед. Бяха потъмнели и покрити със ситни сажди — нещо, което доказваше, че печката е била ползвана. В ъгъла се виждаха автентичен рицарски шлем и чифт дълги ръкавици от необработена кожа, стената до него беше покрита със стар ориенталски килим. Прозорци и врати липсваха, но в замяна на това стените бяха покрити с големи черно-бели фотографии, очевидно работа на специалист. Всички бяха вариации върху една и съща тема — сексуален акт, придружен от обвързване.

Анонимни женски форми, плътно увити с копринени шнурове. Не завързани, а именно увити. Защото шнуровете не бяха само върху китките и глезените, а навсякъде — корем, рамене, гърди, слабини... Формите не можеха да се нарекат тела, защото лицата липсваха, главите неизменно бяха обърнати в обратната посока на обектива. Осветлението беше майсторско и галеше голата плът с такава яснота, че създаваше илюзията за триизмерност. Чувството за гротескност, възникващо инстинктивно при гледката на необичайно уловени части от човешкото тяло, някак неуловимо се стопяваше от майсторската игра на светлини и сенки, на негово място се настаняваше една странна невинност... Всички снимки носеха високоволтовия заряд на еротиката, а дори и на откровената порнография. Това зависеше от гледната точка на зрителя. Във всеки случай бяха шокиращи и възбуждащи... Но не присъстваше ли у тях и нещо друго? Обида, тревога, крещяща духовна обремененост? Улф подозираше, че е именно така...

Съзнанието му възприе и регистрира тази садомазохистична гледка, после автоматически я запази за по-сетнешен анализ. Защото вниманието му беше привлечено от предмета, заемащ центъра на помещението.

Скулптурата беше висока около два метра, но сред тесните стени и липсата на прозорци изглеждаше доста по-голяма. Беше направена от разкривени, сякаш горели в огън парчета метал, върху които бяха

разпънати копринени парцали, очевидно от кимоно, размесени с тесни ивици черна кожа.

Подобно на фотографиите, от странната скулптура също се излъчваше някакво неясно и неспокойно привличане, пробуждащо най-низките инстинкти на човешката душа.

В основата ѝ беше поставена малка бронзова табелка, върху която пишеше:

Изкуство или смърт.

А в случая с Лорънс Моравия това заглавие явно трябва да се чете като „Изкуство и смърт“, поклати глава Улф.

Наведе се да разгледа отблизо табелката и тогава забеляза бялото ръбче на лист, подпъхнат в основите. Издърпа го без усилие. Оказа се фактура за скулптурата, купена само преди седмица. От някаква галерия, наречена „Азбучен град“, с адрес в долната част на Ийст Сайд.

Улф се качи на фалшивото такси и подкара към Морнингсайд Хейс. Паркира на забранено място на Бродуей, малко преди пресечката със 116 улица.

— *Трябва да се махна оттук* — обясни той на Боби, докато все още не бяха напуснали апартамента на Моравия. — *Върни се в службата и разкажи всичко на Тони. Да предаде на съдебния патолог да не се връща, без да е получил пълна информация за аутопсията. А теб ще те чакам тук довечера в девет.*

Този път постави на стъклото табелката с надпис „Полицейска акция“ ѝ бавно изкачи стълбите, водещи към общежитията на Колумбийския университет. Обичаше този оазис от спокойни площадчета, тесни алеи и тухлени стени, увити в бръшлян. Обичаше миризмата на книги и наука и това нямаше нищо общо с факта, че Аманда преподаваше тук.

Насочи се към червената тухлена сграда, в която се намираше кабинетът ѝ, в главата му изплува споменът за първата им среща преди малко повече от година. Беше я зърнал да бърза по една от алеите с

купчина тетрадки под мишница, а през рамото ѝ се поклащаше стара кожена чанта на дълга каишка. Тогава разследваше убийството на две момичета от колежа „Барнард“, които, според категоричното мнение на съдебния лекар, били удушени, а след това изнасилени. Проследи я до една от аудиториите, по пътя спря един от студентите и събра малко информация. Минути по-късно вече беше в канцеларията на факултета, където показва служебната си значка и поиска разписанието на професор Аманда Пауърс.

Върна се в аудиторията с доста голямо закъснение, едва след като проследи и залови „Чудовището от Морнингсайд Хейс“ — както вестниците бяха кръстили убиеца психопат. Изчака края на семинара, после направи така, че двамата да се сблъскат на вратата на аудиторията.

Към извинението си (любезно, но непринудено) прибави и покана за чаша кафе като знак за допълнителна компенсация. Помнеше, че се отбиха в близкото ресторантче, пиха кафе, хрупаха ядки и се смяха до насита. Всъщност Аманда го озадачи. Привличаше го физически, но едновременно с това той очакваше да се сблъска с един сух академичен ум, срещу който шансовете му вероятно щяха да клонят към нулата. Вместо това откри весел и свободен дух, изпълнен с насмешка към академичните традиции и следователно в постоянен конфликт с декана на факултета. Прощаваха ѝ провиненията единствено заради невероятната ѝ популярност сред студентите.

Промъкна се в аудиторията и седна на последната банка. Лекцията беше на тема „Социалната отговорност на средствата за масова информация“. Аманда беше доктор на философските науки, но се занимаваше предимно със социология, неотразимо привлечена от огромните хоризонти пред тази сравнително нова наука. Доказателство за способностите ѝ на преподавател бяха пълните аудитории по време на целия семестър. Отначало Улф мислеше, че е прекалено умна, за да си губи времето с преподавателска дейност, но после, когато посети няколко от лекциите ѝ и видя как омагьосва студентите, той беше принуден да промени мнението си.

Аманда беше средна на ръст, с руса, подстригана до раменете коса и широка, готова за усмивка уста. Очите ѝ бяха сиви и проникателни, а кожата ѝ притежаваше онзи цвят на зряла праскова, за който повечето от жените на Ню Йорк бяха готови на убийство. При

първата им среща той беше убеден, че годините ѝ са някъде около тридесет, после с доста голяма доза учудване научи, че са с цяло десетилетие повече... Живееше в приятен служебен апартамент в Морнингсайд Хейс, с високи тавани и широки, обърнати на югозапад прозорци. Но Улф изпитваше основателно подозрение към квартала, който, според квалификацията на градската полицейска управа, попадеше в категорията на „райони с опасност от въоръжени нападения“.

Лекцията свърши и студентите бавно започнаха да напускат залата. Пред катедрата на Аманда се оформи неизбежната опашка от младежи, които искаха да разменят по някоя дума повече. Но тя вече беше зърнала Улф и побърза да ги отпрати с любезни извинения. После тръгна по централната пътека между банките с щастлива усмивка. Прегърнаха се и се насочиха към изхода. На алеята спряха и Улф внимателно я наметна с палтото си. Времето беше ясно и доста меко за февруари, слънцето грееше далеч по-ярко от очакваното.

— Каква приятна изненада! — възкликна тя и се повдигна на пръсти да го целуне. — Мислех, че по това време на денонощието отдавна вече си в леглото!

— Може — усмихна се Улф. — При условие, че леглото е твоето!

— Веднага ще те заведа! — засмя се тя, хвана го за ръка ѝ ускори крачка.

— Това трябва да е най-старият танц на света — прошепна Аманда.

През старинните венециански щори проникваше разсеяна и едновременно с това гъста като мляко светлина, голите им тела наподобяваха зебри. Издължена сянка се извиваше над голата ѝ гръд, после бавно се разпиляваше върху корема, където устата на Улф работеше в такт с бавните удари на сърцето ѝ. Стоеше на пръсти, с леко подгънати колене, неподвижна и потръпваща едновременно, огън и лед караха душата ѝ да се гърчи, а устата ѝ да произнася думички, които само той беше в състояние да разбере. Бедрата ѝ неволно политнаха напред, прехапала устни тя искаше това да продължава до безкрайност. Същевременно искаше и нещо повече. Тялото ѝ бавно се

сгърчи и се уви около неговото. Краката ѝ трепереха толкова силно, че беше принудена да се хване за него. Гърдите ѝ набъбнаха, зърната щръкнаха нагоре под нежното докосване на устните му, от гърлото ѝ излетя възбуден стон.

Той бавно я обърна, гърбът ѝ се изви, задната част на бедрата ѝ се залепи за слабините му. Едната му ръка се уви около кръста ѝ, другата остана върху гърдите. Бедрата ѝ бавно се разтвориха, глезените ѝ се ключиха зад коленете му. Протегна ръка и потърка члена му до пламтящата си женственост, продължи да върши това, докато усети тръпката, пробягала по могъщите му мускули. Тогава леко се размърда и той проникна в нея — гладко и почти незабележимо, благодарение на телесните ѝ сокове, но дълбоко, чак до края... Тя усети как кръвта ѝ кипва, топлината напуска слабините ѝ и се насочва нагоре — към гърдите и мозъка...

Тялото ѝ конвулсивно се сгърчи и се притисна до него, очите ѝ се затвориха, главата ѝ се отметна назад. Удоволствието от ритмичните му гласъци беше толкова силно, че го усещаше дори с върха на пръстите си.

— О, Господи! — простена тя, гласът ѝ изсвистя като хелий от спукан балон — странен и посвоему еротичен. — Още, не спирай! Още!...

После го усети като вятър, надигащ се да предизвести началото на бурята. Имаше чувството, че стои сама сред платата на Средния запад и гледа как от небето се спуска странна черна фуния. Чувстваше я като нещо живо и тайнствено, като олицетворение на вълшебната сила, излъчвана от тялото на любовника ѝ, като нещо, което трансформира представите ѝ за света.

Смътно усещаше предметите около себе си — завесите на прозорците, плуващи като облаци в лятно небе, смачканите чаршафи на леглото, плъзнали се като пяната на морски вълни по пясъчен бряг, полуотворената вратичка на гардероба даваше възможност на меката разсеяна светлина да хвърля странни отблясъци във вътрешността му... В съзнанието ѝ се мяркаха образи от миналото, странно разкривени от влажната топлина на възбудата, екстазът я обливаше с пенестите си вълни и придаваше странна окраска на околните предмети. Удоволствието беше толкова силно и неудържимо, че ръцете ѝ неволно се спуснаха надолу, обхванаха пулсиращата му

мъжественост и я натикаха докрай в горещия извор на наладата. От устата ѝ се изтръгна дрезгав вик, тялото ѝ се разтърси от могъщите конвулсии на оргазма — див, пълноценен, прекрасен...

Дълго след кулминацията той продължаваше да е в нея. Тя обичаше да усеща бавно замиращия пулс на неговата мъжественост, затихването на могъщите вълни, обливали я с топлия мрак на възбудата. Беше убедена, че само той е в състояние да спусне от небето магическата черна фуния на удоволствието, може би — защото никога не ѝ беше споменавал за подобни представи... Усещаше бавното му омекване, понякога вътрешните и мускули се възпротивяваха на този процес и рязко го прекъсваха...

Този път обаче само го обърна по гръб, праметна крак върху потното му тяло и нежно го погали по челото. Топлият колорит на апартамента ги обгърна, завесите и полуспуснатите жалози на прозорците скриваха от очите им желязната рамка на аварийната стълба отвън.

— Панда — тихо промълви той. Този прякор ѝ беше останал от Стийви — по-малката ѝ сестра, която като дете така и не могла да произнесе цялото име Аманда...

— Какво има? — целуна го по бузата тя.

Той я погледна под полуспуснатите си клепачи.

— Трябва ли да има нещо?

— Разбира се — усмихна се тя. — Преди всичко, защото се появи по време на лекции... Не си го правил от времето на първата ни среща...

— Каква среща? Не помниш ли, че се сблъскахме съвсем случайно?

— Стига вече, Улф! Не ти ли мина през ум, че познавам хората от факултетската канцелария?

Той беше искрено изненадан.

— Искаш да кажеш, че през цялото време си знаела, че...

— Че първата ни среща е била предварително планирана? — довърши въпроса му тя и кимна с глава: — Знаех, разбира се.

— И нищо не ми каза?

— Беше ми приятно — засмя се тя и го целуна. — Струваше ми се страхотно романтично! Освен това... Не исках да ти развалям удоволствието...

— А пък аз се мислех за голям умник!

Видяла разочарованото изражение на лицето му, тя отново избухна в смях.

— Не е било нужно да използваш значката си. Хората помнят такива неща, особено пък в университета...

Той изсумтя, а тя беше сигурна, че съветът ѝ завинаги ще бъде запечатан в забележителната му памет.

— Мъжете са толкова суетни — въздъхна с усмивка тя. — Въобразяват си, че светът се върти около тях и могат да контролират тайните на живота...

— Никога не съм искал подобно нещо.

Аманда сложи ръце на гърдите му, наведе се и прошепна:

— А ти какво искаш да контролираш?

— Защо трябва да искам подобно нещо?

— Защото това е най-възбуждащото нещо в живота на мъжете, мили мой. И най-страховитото...

— А жените от какво се плашат?

— Много просто — отвърна тя. — От старостта.

— Шегуваш се.

— С това нещо никоя жена не може да се шегува.

— На мен пък дори през ум не ми е минавало...

— При мъжете е друго. Вие стареете незабележимо, но едновременно с това винаги можете да разчитате на нежността на някоя млада жена... — Вдигна глава и попита: — А какво става с нас?

Улф помисли за баща си, ръцете му несъзнателно докоснаха стегнатото ѝ тяло, гладката като коприна кожа и твърдите като на двадесетгодишно момиче гърди.

— Ти обаче няма за какво да се тревожиш — промърмори той. — Старостта те е забравила...

— Старостта не забравя никого — въздъхна тя и преплете пръсти с неговите. — Аз вече не съм млада... Понякога заставам пред огледалото и просто усещам как годините се оттичат като пълноводна река... Искан ми се да протегна ръка и да ги задържа... — Засмя се и притисна лице в рамото му.

— Не можеш да го направиш, Панда — погали косата ѝ Улф. — Никой не може...

— Така е — промърмори тя. — Но въпреки това... Понякога страшно много ми се иска да съм млада!

— Може би ти трябва връзка с някой млад и пламенен мъж.

— Но аз вече я имам.

— Глупости, аз съм с три години по-голям от теб...

Показалецът ѝ пробяга по брадичката му.

— Изглеждаш толкова млад, Улф! — дрезгаво прошепна тя. — Най-много на тридесет...

— Това е смешно, Панда! Никой не може да бъде пощаден от времето. Бъди щастлива, че те има... Преди триста години на тази възраст отдавна да си умряла...

— Ето това вече се нарича успокоение! — промърмори тя и клепките ѝ погъделичкаха кожата на гърдите му. — Все пак би било страшно, ако човек може да остане завинаги млад, нали? — притисна се до него и се сгуши в прегръдката му. — А сега казвай защо се отказа от съня и дойде да ме видиш.

— Не искам да спя.

— Искаш да говориш...

Той замълча. Белите носещи колони се размиваха в сенките на тавана. Прозорците бяха затворени и грохотът на уличното движение беше снижен до нивото на кавга в съседния апартамент.

— Какво правя с живота си, Панда?

Ръката ѝ легна върху гърдите му.

— Какъв отговор искаш? — попита. — Житейски или философски?

— Нито единия, нито другия — въздъхна Улф. — Май имам нужда от метафизически отговор...

— Тогава си го намери сам — поклати глава тя. — Метафизиката е твоя специалност...

Знаеше какво има предвид. Беше ѝ разказвал много неща за дядо си и тя отдавна знаеше, че ранното му възпитание действително е било близко до метафизиката... Разбира се, подобна връзка не би открил никой от учените в Колумбийския университет. Проблемът беше там, че тя не знаеше всичко. Дори родителите му не го знаеха...

— Нещата в живота се случват по определен начин — бавно промълви той, сякаш се опитваше да преведе на английски словото на неразбираем език. — За всичко си има начин... За растежа на дървото,

за течението на реката, за падането на изсъхналото листо... И когато видиш, че листото е изсъхнало в разгара на лятото, веднага разбираш, че нещо не е наред, че нещо липсва...

Дишаше бавно и дълбоко, Аманда изведнъж разбра, че това, което казва, има огромно значение за него.

— Имам чувството, че... как да го кажа... че нещо расте и се оформя извън обичайния си сезон...

— Знаеш ли какво е то? — попита тя, усети как думите засядат в гърлото му, стисна ръката му и побърза да добави: — Ако искаш моето мнение, тук не става въпрос за метафизика. Нещо те безпокои. И това нещо е толкова дълбоко, че инстинктивно си дошъл да ме потърсиш в университета. Сексът беше страхотен, но тук той няма нищо общо... — Притисна се до него и попита: — Пак ли Бретхард?

— Винаги е Бретхард — въздъхна Улф. — Но сега, по един странен начин, става въпрос за неговите възгледи. Двамата с него сме членове на един изискан клуб. За разлика от него обаче аз рядко прибягвам до значката си, докато за него тя е символ, тя е втора природа... Хора като Бретхард се мислят за различни, за богоизбрани, над закона...

Това е болест, Панда, можеш да бъдеш сигурна. Първите ѝ симптоми са размахването на значката и служебната карта за привличане на вниманието. После започваш да ги използваш, за да похапваш безплатно в някоя от кръчмите на района си. Колелото се върти и стигаш до скъпа вечеря в изискан ресторант, просто защото си свършил някоя и друга услуга на собственика. След това идва ред на служебните компромиси. Затваряш си очите пред прегрешенията на някой престъпник — било защото го превръщаш в информатор, било защото имаш някаква друга изгода от него.

Ченгетата обичат да се оправдават пред себе си, че си докарват по нещо странично, защото заплатите им са малки и трябва да се живее. Ние сме едно отделно братство, обществото ни използва и едновременно с това ни презира, никой пет пари не дава за рисковете, на които се излагаме. Ето защо са ни нужни компенсации. Но на практика тези компенсации представляват закононарушения и са особено опасни поради аморалния елемент, заложен в тях. Изкушението да използваш закона за своя лична облага представлява един особен, бих казал специфичен вид корупция...

— Значи безпокойството ти е породено от системата, така ли?

Той не отговори, но тя търпеливо чакаше. Знаеше, че Улф често прибягва до подобни паузи, че това му е останало в наследство от спокойния живот в Елк Бейсин, Уайоминг. Тишината трябва да проникне дълбоко в съзнанието му и едва след това ще бъде в състояние да премине върху същността на проблема.

Най-сетне главата му леко кимна, от устата му излетя тиха въздишка.

— Успях да засека един маниак, извършил три брутални убийства... Това стана след седем месеца упорит труд. Може би по тази причина поисках да го заловя сам, поддадох се на емоциите... Последниците бяха тежки. Убити бяха едно младо момиче и един от хората ми...

Очите на Аманда бяха тъмни и сякаш бездънни.

— Това наистина е трагично, Улф — промълви тя. — Съжалявам... Но ако искаш да бъда откровена, ще ти кажа, че не вярвам да си проявил небрежност... Познавам те достатъчно добре, за да бъда сигурна. Тревожи те нещо съвсем друго...

Хладните змийчета започнаха да се гърчат в стомаха му.

— Не разбрах кой уби Джуниър, не успях да го усетя... — забързано рече той. — А тази сутрин комисарят ми тръсна и убийството на Моравия... Идвам тук направо от жилището му. И за неговия убиец нямам абсолютно никаква представа... Липсва ми обичайното психическо присъствие, тайнственото сияние...

— Искаш да кажеш, че и в двата случая трябва да има психическо присъствие, но ти просто не си успял да го почувстваш — уточни Аманда.

— Точно така — кимна той.

— Улф — погледна го в очите тя. — Необикновената способност продължава да е у теб... Винаги я усещам, когато се любим, и сега беше тук... — Стисна ръката му и окуражително добави: — Нищо не се е променило.

— Променило се е! — поклати глава той и рязко седна в леглото. — Чувствам се като куче, което си гони опашката, като слепец, на когото липсва белият бастун!

— Значи трябва да разкриеш нещо значително по-сложно от две обикновени убийства — каза тя. — Имаш ли чувството, че убиецът на

твоя колега е действал и в случая с Моравия?

— Защо трябва да го имам? Между двете убийства няма нищо общо.

— Може би, що се отнася до конкретните обстоятелства. Но какво ще кажеш за липсата на психическото присъствие, на аленото сияние? И в двата случая не си изпитал нищо, нали? Случайно ли е това?

Змийчетата се плъзнаха по гърба на Улф. Как можа да не обърне внимание на един толкова очебиен факт?

— Бедничкият ми Улф — прегърна го тя и впи устни в неговите. — Имам едно предложение. На теб ти трябва малко разнообразие, а утре вечер Стийви организира купон в „Азбучния град“, ще представя нови художници. Обещава весело прекарване, какво ще кажеш да отидем, а?

— Не мога, Панда — въздъхна Улф. — Комисарят даде да се разбере, че новото разследване е изключително важно от политическа гледна точка и аз едва ли ще имам време за...

Тя запуши устата му с длан.

— Стига, Улф. Познавам те достатъчно добре, за да съм убедена, че вече си се заел за работа и правиш каквото трябва. Но човек не може да работи двадесет и четири часа в денонощието, дори този човек да си ти — Железният кон от състава на „Шошоните“!

— Такъв ли ти изглеждам?

Тя се засмя и нежно го прегърна.

— Наистина си железен. Но и ти си човек от плът и кръв, малко почивка ще ти бъде от полза... — Ръката ѝ се плъзна към слабините му: — Да не говорим, че ще ти оправи и настроението... — Той набъбна между пръстите ѝ и тя отново се засмя: — Ето го и доказателството. Гледа ме право в очите!

ВТОРА ГЛАВА НЮ ЙОРК / ТОКИО

Върнън Харисън, главен патолог на Ню Йорк, беше висок и кльощав мъж с приведени рамене и обидено лице на куче от породата басет. Носеше очила с голям диоптър и с това, по мнението на Улф, се изчерпваха всичките му недостатъци. Беше човек, който успяваше да запази спокойната си и трезва разсъдливост в обстановка на почти истеричен хаос — едно съвсем нормално състояние за всички обществени учреждения на задъхващата се метрополия.

Намираха се в приземието на сградата, разположена на ъгъла на Първо авеню и Тринадесета улица, в която се помещаваше Съдебна медицина. Стаичката беше малка, редом с просторния хладилник, в който се съхраняваха трупите на градските мъртъвци. Наближаваше три следобед, от сутринта насам Улф беше потънал в рапорти. Не научи нищо особено от екипа, извършил оглед в кабинета и жилището на Моравия, заключението на балистичните експерти все още не беше окончателно. Тук го чакаше бележка от директора на полицията Бретхард, който заплашително му напомняше, че не се е отказал от вътрешното разследване по убийството на Джуниър Руиз и настояваше Улф да му предостави всички необходими улики и доказателства. Майстор е на заплахите този тип, въздъхна в себе си Улф.

— Успя ли да хвърлиш едно око на онзи трафикант на наркотици Аркильо? — попита.

— Грозна работа — изръмжа Харисън. — Сякаш някой побъркан го е пържил с ацетиленова горелка! — сви рамене и добави: — Но, както казват римляните, „който живее на ръба на бръснача, трябва да очаква и да се пореже“...

Остави електрическия трион за разрязване на кости върху масата. Въздухът тежеше от миризмата на човешка плът.

— Значи горелката му е видяла сметката, така ли?

— Така изглежда — промърмори Харисън и се зае да подрежда инструментите си. — Някой хубавичко е подредил и дясната му ръка...

— Аз бях.

— Е, тогава можеш да драснеш една чертичка повече на дъската...

Улф въздъхна с облекчение. Беше добре, че главният патолог не намира нищо особено в смъртта на Аркильо.

— Какво ще кажеш за Моравия?

— Е, тук вече си се погрижил да ми създадеш работа — промърмори Харисън и дръпна почернялата кожа върху зейналата дупка в гърдите на Джуниър Руиз. — Честно ще ти призная, че не зная какво да кажа. — Пръстите му завъртяха никелираните инструменти, изведнъж заприлича на барабанчик в челото на тържествен парад. — От тоя случай ще ме заболи глава. Направих кръвна проба, всички възможни токсикологични тестове, за които пише по книгите. И нищо — бяла стена... — Улф отдавна беше забелязал, че Харисън прибъгва до какви ли не словосъчетания, които говореха за интереса му към жаргона в различните части на огромния град.

— Обърна ли внимание на ружа по бузите му?

— Нищо особено. Първокласна стока, вероятно закупена в скъп бутик — вдигна глава и се взря в лицето на Улф през очилата си. — Няма никакви екзотични отрови, ако това имаш предвид...

— Просто ми трябва отговори — въздъхна Улф. — При това спешно...

— *Madre de Dios!* — недоволно промърмори Харисън. — Тичам толкова бързо, колкото ме държат краката! — очите му се насочиха към зейналия гръден кош на Руиз: Докато тоя приятел тук е различен... Няма да ми създава проблеми. Някой го е гръмнал от упор с два куршума тридесет и осми калибър, които са отнесли белия дроб и сърцето му...

Улф насочи поглед към жълтеникавото, покрито с кървави драскотини тяло, което доскоро беше подслонявало веселата душа на Джуниър Руиз, и сърцето му се сви.

— Да се върнем на Моравия — въздъхна той. — Някакви следи от наркотици?

— Добър въпрос — кимна патологът и започна да шиє гърдите на трупа с дебел восъчен конец. — Гръмнали са го, докато е бил задръстен от кокаин, в това няма никакво съмнение. Дали е бил наркоман с навици? Не. Дали е вземал от време на време?

Улф изчака, докато Харисън продиктува заключенията си пред стоманения микрофон, единственото му желание през това време беше чаршафът час по-скоро да покрие трупа на Руиз.

— И тъй, какво е причинило смъртта на Моравия? — попита най-сетне той.

— Въпрос за един милион долара — промърмори Харисън. — Ще ти кажа какво НЕ Е ПРИЧИНИЛО смъртта му. В момента на изстрелите вече е бил мъртъв. Кокаинът обаче е бил съвсем нормален, в него е липсвала съставката О. Д., която в някои случаи може да доведе до смърт... — Най-накрая дръпна чаршафа над главата на Джуниър Руиз и се извърна към Улф:

— Бих казал, че тази смърт е една голяма загадка за нас, приятелче...

Улф тръгна да си върви, но гласът на Харисън го спря на крачка от вратата:

— Има и още нещо странно около тоя Моравия...

— Какво? — извърна се Улф. Харисън смутено потърка носа си.

— Чувал ли си някой възрастен да лъже за годините си? — попита. — В смисъл, да се прави на по-голям?

— Не. Какъв би бил смисълът?...

— Тъй, тъй — поклати глава Харисън. — Според кръщелното свидетелство Моравия би трябвало да бъде четиридесет и осем годишен. Но по време на аутопсията установих, че имам работа с човек, който е най-много на тридесет години.

Наохару Нишитцу лежеше в пълен мрак. Зад гърба му, отвъд рогозките й полуотворената врата се виждаше заснежената градина, която винаги беше считал за свой храм. Оттам долиташе тихо потракване на изсъхнали бамбукови стебла. Въздухът беше леден, но макар и гол, Нишитцу се чувстваше отлично.

До слуха му долетя тих, едва доловим звук, тялото му доволно се отпусна върху футона. След миг вече Евън коленичеше до него, от стройното й тяло се излъчваше топлина и аромат на екзотични плодове.

— Кажи ми, Евън — прошепна той, докато момичето му поднасяше зеления чай, гъст и горчив. — Щастлива ли си тук?

— Не съм мислила по този въпрос, Нишитцу-сан — отвърна момичето. — „Забранените мечти“ е мой дом откакто се помня. Мой дълг е да бъда тук и да ви обслужвам... — гласът ѝ беше мек като топка памук, която можеш да вземеш в ръце и да моделираш както пожелаеш.

— А била ли си някога щастлива?

— Аз съм доволна, Нишитцу-сан.

— А аз не съм, Евън — изръмжа той. Изявлението му увисна във въздуха като остър бръснач, който всеки момент ще падне върху главата на някой от присъстващите. — Усещам наличието на все по-голямо недоволство.

— Недоволство ли?

— Да — отвърна Нишитцу, без да се помръдва. — Имам предвид лоялността. Нещо, за което до този момент не е ставало въпрос. — Очите му внимателно следяха неясните очертания на профила ѝ. — От историческа гледна точка ние, членовете на „Тошин Куро Косай“, никога не сме имали разногласия, неизменно сме вървели по предназначения път. От векове, още от времето на шогуните... Но сега нещата се променят.

— За предателство ли говорите, Нишитцу-сан?

Той рязко излезе от неподвижното си състояние. Тялото му се надигна и се опря на лакът, ръката му сграбчи китката на момичето, костите ѝ пропукаха.

— Умно момиче!

Евън не издаде никакъв звук, но той усети полюшването на главата ѝ, а миг по-късно — и незабележимата промяна в аромата, който се излъчваше от тялото ѝ. Стана някак по-остър и по-тежък, напоен със страх...

— Да, за предателство! — гласът му беше дрезгав, заплашителен шепот. — Мисля, че някой от близкото ни обкръжение се е обърнал срещу нас и иска да провали плановете ни!

Другата му ръка се стрелна нагоре и стисна голата гръд на момичето. Болката беше толкова силна и толкова неочаквана, че от устата на Евън се изтръгна неволно стенание.

— Ти вероятно не знаеш нищо, нали, Евън?

— Какво?

Беше успял да я стресне и това беше хубаво. Означаваше, че все още може да ѝ се доверява. Въпреки това не отслаби болезнената си хватка, а напротив — усили натиска върху китката и гърдата ѝ. Наведе се над потръпващото ѝ тяло, с удоволствие вдъхна миризмата на бликналата пот, миризмата на страха...

— Този някой би могла да бъдеш и ти, Евън... — прошепна той, наслаждавайки се на страха ѝ така, както познавачът се наслаждава на хубаво вино... — Някой, когото познаваме добре, е решил да ни предаде... Или поне си мисли, че го прави... Това може да си и ти, тъй като отдавна спиш с онзи шпионин Лорънс Моравия...

— Но аз не знаех, че е шпионин! Ако знаех, положително бих се опитала да открия за кого работи!

Нишитцу беше доволен от тъмнината в стаята, тъй като не успя да сдържи усмивката си. Беше изключително доволен от това, което знаеше за двата пола — твърдо и неизменно като отдавна доказана теорема: мъжете са двулични, а жените знаят как да откриват тяхното двуличие.

Нямаше никакво значение, че Нишитцу отдавна знаеше кои са господарите на Моравия. Узна ги още след първия кодиран факс, който онзи нещастен аматьор изпрати от офисите на „Америкън Експрес“ в Гинза. Съдържанието на факса нямаше значение, важен беше адресът, засечен от неговите хора във фирмата.

Не беше необходимо Евън да знае подробности за това. Отдавна беше разбрал, че колкото по-малко знае един човек, толкова по-добре за самия него. Във всеки случай за нея беше отредил друга, по-важна роля. Разхлаби хватката си, веднага усети как приятният аромат на страха започва да се разсейва.

— Кой може да е предателят?

— Не зная.

Беше толкова близо до нея, че устата му докосна бузата и ъгълчето на устата ѝ.

— Малцина могат да бъдат заподозрени. Само няколко души разполагат с достатъчно власт, опит и кураж... — Тънък пласт слюнка запечатваше плътно стиснатите ѝ устни, той изведнъж изпита копнеж да го има... — Мъжът притежава силата и волята, които са необходими на всеки, дръзнал да се изправи срещу нас... А жената — потайността... Какво казва вътрешното ти чувство? Мъж или жена?

— Мъж.

— И аз съм на това мнение. Най-големите ми подозрения са насочени към Шото Вакаре — пусна китката ѝ и със задоволство отбеляза, че тя не направи опит да я отдръпне. — Познавам силата на твоята дарба и в подобни случаи ѝ се доверявам изцяло...

— Винаги съм изпълнявала желанията ви, Нишитцу-сан.

Той не можа да се сдържи и вкуси от влагата върху устните ѝ.

— Скоро пак ще го сториш — прошепна. — С твоя помощ ще открием предателя...

В отговор Евън вдигна глава и изложи на показ дългата си шия. Нишитцу усети как в душата му се надига злокобна страст, безспорно предизвикана от нежната плът, блеснала покорно пред очите му.

Намести се върху нея, бедрата ѝ изчезнаха под могъщия му торс. От устата ѝ се изтръгна сподавен вик, но той вече беше различен от уплашените стенания, които беше издавала преди миг...

Улф реши да не казва на никого за тайната вратичка в гардероба на Моравия, водеща към килията със странните снимки и гротескната скулптура. Не каза дори на Боби, макар че не знаеше причините за това. Някакъв вътрешен инстинкт го предупреждаваше да запази това откритие за себе си, поне на първо време...

Късният следобед беше студен и неподвижен, сякаш годишните времена не съществуваха, а на тяхно място над града се беше спуснал огромен леденосив похлупак, който заплашваше да го превърне в пустиня. Паркира на Трета улица-Изток срещу стара каменна сграда. Партерният етаж беше зает от художествена галерия, разбира се, ако човек може да нарече изкуство парчетата плат и необработена кожа, залепени върху разкривени жезла. Зад железните, боядисани в тъмнозелен цвят решетки на прозореца можеше да се види огромна безформена купчина от зелени, пурпурни и жълти предмети, които изглеждаха като зееща рана под елегантен надпис:

УРБАНИСТИЧНО РАЗЛОЖЕНИЕ.

Поне името са улучили, помисли си той. Решетъчната врата беше отворена, но въпреки това човек оставаше с чувството, че скулптурите до прозореца попиваха цялата светлина на студения зимен ден.

Вътрешността на галерията беше мрачна и тъмна. Там се разпореждаше болезнено слаба млада жена с тяло като закачалка за дрехи и червена като пожарогасител коса. Цветът на кожата ѝ беше болезнено синкав, очите ѝ бяха силно гримирани, а червилото и лакът на ноктите ѝ бяха по-черни дори от стените на галерията. Всичко това я поставяше по-близко до смъртта, отколкото до живота, а според Улф именно това е била целта ѝ. Много очарователно, помисли си той. Или безкрайно отвратително. Всичко зависи от гледната точка...

През свити устни и стиснати зъби го информира, че името ѝ е Маун. Улф се представи като адвокат, поел грижата за имуществото на покойния Лорънс Моравия. Маун го погледна с отсъстващ поглед и той тикна една от снимките на убития богаташ под носа ѝ.

— О, Лари — прошепна тя. — Значи е умрял? Страхотно! — Толкова ѝ беше опечалението. Сви рамене и добави: — Често идваше тук, разбира се. Харесваше му. Играеше обикновената игра — сякаш случайно е попаднал тук и иска да провери дали галерията ще допадне и на приятеля му... Отначало мислех, че е като всички останали, но скоро разбрах, че ще стане купувач... — Разпечата пакетче дъвка „Базука“ и хвърли една плочка в устата си: — Човек свиква да разпознава посетителите, знаете... Например вие... Още като пристъпихте прага, разбрах, че не сте дошъл да купувате...

— Защо тогава съм влязъл?

Дори и да усети, че я поднася, Маун с нищо не го показва. Наклони глава и започна да го разглежда като мостра от произведенията на неизвестен авангардист. Челюстите ѝ съсредоточено се движеха, след миг пред устата ѝ изскочи най-големият балон, който Улф беше виждал в живота си.

— Помислих, че сте се объркали. Малко по-надолу има един бутик на име „Урбанистичен дизайн“, там продават разни модни стоки...

— Това тук не са ли модни стоки? — разпери ръце Улф.

— А модно ли е изкуството? — отвърна сериозно тя. — То не е предназначено да служи един сезон, а после да бъде захвърлено... Не, то е извън времето, именно това качество го превръща в изкуство... —

Очите ѝ следяха бавното му придвижване из галерията, устата ѝ продължаваше да прави балони. — Всички тези неща са произведения на една художничка, казва се Шика... — После в очите ѝ изведнъж се появи безпокойство: — Надявам се, че няма да искате обратно парите на Лари...

— Защо трябва да го правя? — обърна се да я погледне Улф.

— Де да знам — обърка се Маун. — Но след като се появявате тук и... Господи, не знам... — прехапа устни и потъна в изпълнено с неудобство мълчание.

— Кога започнахте да го наричате Лари?

— Нали така се казва? — сви рамене тя и от устата ѝ се показа поредният огромен балон. — Всъщност Лари и аз... — поколеба се, после добави: — Мисля, че именно заради това се отбиваше толкова често... Не беше нищо особено, само дето... — Посочи една матова врата в дъното на помещението и се изкиска: — Една събота отидохме там и се начукахме... Беше бърза работа, защото в галерията имаше посетители... Чувахме ги как се разхождат и си говорят, докато ние се чукахме... много бърза работа...

Бас държа, че е била бърза, помисли си Улф, а на глас попита:

— Кога господин Моравия, тоест Лари... купи своя Шика?

— При откриването — отвърна Маун. — Дойде на купона. Шика беше тук, той си поговори с нея и купи скулптурата... Чакайте да се сетя... Да, преди около седмица... Затова си помислих, че...

— Че искам да върна произведението.

— Да — направи гримаса Маун. — Нещата на Шика не са за всеки, знаете... Честно казано, мислех, че не стават и за Лари... Но той си поговори с нея и после плати...

— Как мислите, възможно ли е да е чукал и нея?

— Не знам — направи поредния си балон Маун. — Може би. Той си падаше по тия неща.

— По кои неща?

— Всички адвокати ли са толкова заковани? — въздъхна Маун и направи плашеща гримаса с черните си устни. — Лари обичаше да чука, но не си падаше по усложненията и обвързването. Поне такава беше моето впечатление...

— Значи тряс-прас, мерси, мадам, и толкоз, а?

— Всички са такива — засмя се Маун.

— Кои всички?

— Ами мъжете като Лари. Бързо го разбрах що за птица е. Баровец, пълен с мангизи... Бас слагам, че се е хранил по разни фантастични места като „Четири сезона“ и „Лютес“... Искам да кажа, че външно и той беше подвижна закачалка за дрехи като всички останали, само дето отвътре им се хилеше... На другите закачалки, де... Мразеше този начин на живот, просто му беше неприсъщ...

— А кой му беше присъщ?

Маун се извърна да го погледне.

— Лари беше извратен — рече. — *Сериозно* извратен.

— В сексуално отношение, така ли?

— Че в какво друго?

Той се замисли за момент, после попита:

— А вас върза ли ви?

— Вие негов адвокат ли сте, или психоаналитик? — потръпна леко Маун и устата ѝ изпука поредния балон. — Не го е правил, но честно казано не бих имала нищо против...

— Така ли? — изненада се Улф и неволно се запита дали същества като тази Маун имат родители.

Тя се приближи, в носа го удари острата миризма на екзотичен парфюм.

— И ти ли си от онези шантавите, дето искат всичко да държат под контрол? — попита. — Знам, че повечето мъже са такива, но понякога е много приятно да изпуснеш контрола... Страхотно е, можеш да ми повярваш... Удоволствието имам предвид... — вдигна глава да го погледне: — Обичаш ли удоволствията? Имаш ли някаква представа от тях?

Улф изпита ирационалното чувство, че в следващия миг тая клечка ще го покани в шумната задна стаичка за един бърз сеанс. Част от съзнанието му се питаше какво ли може да получи от нея, а останалата тръпнеше от ужас, че изобщо може да си задава подобен въпрос.

— Каза, че Лари е бил тук с някакъв приятел — леко се отдръпна той.

— Тъй ли? — изгърмя с дъвката си Маун.

— Каза, че е искал да му покаже галерията и се е правел на баровец... И онзи ли беше извратен?

— О, не — засмя се тя. — В никакъв случай. Онзи беше скован и хич не изглеждаше наред...

— Как така?

— Знаеш как — отвърна тя и изви глава. Изведнъж заприлича на някакъв боен петел от неизвестна порода. — Не си ли ги срещал по улиците? Костюмче, подстрижка, стегнат задник над лъскави чепици...

Изведнъж усети, че няма смисъл да я разпитва за повече подробности. В съзнанието му се появи аленото сияние и сред пламъците започна да се очертава едно лице... Красив млад мъж, спортен тип, вероятно възпитаник на Йейл... Насочи психическата си енергия към Маун и изтръгна останалите подробности. Рус, с ярки и пронизителни сини очи...

— Не е от града, нали? — попита.

— Не е...

— Откъде знаеш?

— Непрекъснато повтаряше „Там при нас, в Ди Си...“ и други подобни глупости. — Вдигна глава и го възнагради с онзи особен поглед, който си разменят единствено кореняци нюйоркчани: — Освен това изглеждаше като онзи, дето викал: „Глей, глей к’ви високи къщи!...“

— Искаш да кажеш, че е имал акцент...

Маун се ухили насреща му и Улф изпита чувството, че се е изправил пред някой от онези зловеци канибали от Нова Гвинея, които показват по снимките на „Нешънъл джиографик“.

— Аха...

— Какъв по-точно?

— Май беше южняшки...

— Но по-мек, нали?

— Точно така.

Значи наистина Ди Си^[1], помисли си Улф.

— А нямаше ли си име тоя приятел на Лари?

— Имаше, как да нямаше — усмихна се Маун, очевидно доволна от този разпит. — И то беше най-интересното в него. Казваше се Мак Джордж Шипли и работеше за федералното правителство...

— За федералното правителство?

— Аха. Лари го попита нещо, не можах да чуя какво... Тоя тип Шипли извади визитна картичка и ме помоли за писалка... Искаше да

напише нещо на гърба... Тогава видях името му. Отдолу пишеше, че работи в Министерството на отбраната...

Започва да става интересно, помисли си Улф. Освен, че е шарил нонстоп между Токио и Ню Йорк, Лорънс Моравия си е другарувал и с разни типове от Пентагона... Какво ще изскочи от всичко това? В досието му няма нито дума за връзки с представители на правителството... Явно Лорънс Моравия ще се окаже един доста интересен и заплетен случай...

Направи още една бавна обиколка на галерията, после небрежно попита:

— Видя ли какво написа на картичката този Шипли?

— Аха — усмихна се Маун и облиза устни. Езикът ѝ изглеждаше невероятно розов на фона на чернилката по устата ѝ. — Искаш ли да ти го кажа?

Улф отново изпита тревожното чувство, че ще бъде поканен в тъмната задна стаичка. Там кокалестите пръсти ще разкопчаят колана му, а кльощавият задник ще поиска да бъде обслужен...

— Трябва да си видиш изражението — изсмя се Маун.

Улф се засмя заедно с нея и си даде сметка, че я харесва, въпреки странната външност. Имаше чувството, че зад маската на палаво дете, което иска да шокира родителите си, се крие и нещо наистина добро...

— Беше телефонен номер, кодът започваше с 202... — После го продиктува с такава лекота, сякаш го четеше от електронен бележник.

— Как успя да го запомниш? — учуди се Улф, докато записваше номера в тефтерчето си.

Маун сви рамене, отново го връхлетя острата миризма на екзотичния парфюм.

— Помня всичко. Особено за Лари... У него имаше нещо особено... — изведнъж ѝ стана тъжно, сякаш едва сега осъзнаваше новината за смъртта му.

— Какво ще ми кажеш за тази художничка Шика? — смени темата Улф.

Маун нежно докосна една от скулптурите, в невинността на жеста ѝ имаше нещо познато, нещо, което Улф беше открил в странните снимки, окачени в тайния олтар на Моравия.

— Какво искаш да чуеш? — отвърна с въпрос тя. — Това, което го пише в каталога, или това, което знам?

— Има ли разлика?

Маун се изкиска.

— Знаеш ги творците! Всичко забулват в тайнственост. Колкото повече тайнственост, толкова по-добре. Останалото няма значение, главното е изкуството да говори за тях... Винаги държат зрителят да бъде непредубеден, да пристъпи към произведенията им, без да знае нищо за личността на твореца...

— Аз пък си мислех, че най-много искат произведенията им да бъдат продадени — поклати глава Улф. — Нали повечето от тях мизерстват?

— Може би, но не и Шика — изкиска се отново Маун. — Според мен тя изобщо не се тревожи дали някой ще ѝ купи творбите.

— Защо?

Маун направи поредния балон и бавно го пукна.

— За адвокат задаваш ужасно много въпроси...

— Такава ми е работата. Мисля, че никой нищо не е чувал за тая Шика...

— Когато става въпрос за изкуство, трябва да знаеш към кого да се обърнеш...

— Как мислиш, бяха ли Шика и Лари приятели?

— Харесвах се — отвърна Маун. — Това си личеше само като ги погледнеш... Според мен между тях имаше нещо.

— Някой от тях го е показал?

— Чувах, че си говорят за Токио. Правеха го така, сякаш заедно са били там...

— Къде по-точно?

Маун сви рамене, вълните на екзотичния парфюм отново връхлетяха Улф.

— Говореха за някакво място, наричано „Забранени мечти“... Според мен ставаше въпрос за някакъв клуб... Като познавам Лари, там вероятно са предлагали сексуални оргии.

— Мисля, че ще трябва да си поговоря с Шика — бавно промълви Улф, в съзнанието му отново се появиха странните снимки в скривалището на Моравия. — В Манхатън ли живее?

— Разбира се — кимна Маун. — Държи един апартамент само на три пресечки оттук, но... — хвърли поглед към настолния календар на бюрото си: — ... в момента е извън града и ще се върне едва утре.

— Не биваше да го правим толкова скоро — каза Южи Шиан.

— Нямахме избор.

— Но да убиеш човек...

— Беше нещастен случай. Неволна грешка.

Южи погледна майка си Минако. Небето над Токио бавно просветляваше. Вляво от тях се простираше пазарът Тцуки, гора от голи електрически крушки осветяваше купища сребриста риба. Мъже е високи до коленете гумени ботуши поливаха сергиите си с маркучи. Острата миризма на риба ги обвиваше в гъсти вълни, главозамайваща като пенлива бира. Зад гърба им се издигаше тъмната грамада на склада, в който държаха Оракула...

— Аз съм учен, мамо — промълви Южи. — Би трябвало да зная, че процедурите изискват да изчакам...

— Какво? Клиничните изследвания? Знаеш много добре, че в нашия случай това би било губене на време... От опитите с низши организми няма да получим нищо.

Южи извърна глава към реката. Над тъмните води се стелеше лека мъгла, печален и призивен зов на невидими сирени пронизваше неподвижния въздух.

Той кимна с глава, съзнавайки правотата ѝ. Наистина нямаха избор, дори от научна гледна точка. Технологията изисква изпитания, но резултатите от тях го вцепеняваха.

— Ще ти донеса чай, Южи-сан — тихо каза Минако. Отиде до една от многобройните сергии, предлагащи суши и топли напитки, обърна се и погледна сина си. Стоеше сред купищата риба с приведени рамене, настръхнал от утринния хлад. Изглеждаше ужасно самотен. Сърцето ѝ се сви. Обичаше всичките си деца, но Южи беше единственият ѝ син. Дори само този факт беше достатъчен, за да бъде най-близко до сърцето ѝ.

Но Южи притежаваше гениални познания в областта на биохимията, името му беше широко известно в научните среди. Минако поръча чай и се замисли за своя син. Цял живот се беше стремил да го държи далеч от тъмните сили, но сега идваше времето за промяна. Това беше неговата карма. А и нейната.

Южи търпеливо чакаше завръщането на майка си, в душата му цареше чувство за вина. Разбира се, той не би могъл да знае как ще се отрази на Моравия срещата с Оракула, но рискът си беше риск. Отвсякъде го заобикаляха плоски, лишени от цвят очички. Тук-там мърдаха опашки, стоварващи се с плясък върху мокрия бетон. Това беше единственият признак на живот в обречените морски обитатели.

— Заповядай — подаде му димящата чаша Минако. Градът наоколо бавно се пробуждаше, до кипящата като котел дневна суматоха все още имаше часове... Лабораториите за изпитание на Оракула бяха умишлено създадени в този район на града. Тук цяла нощ беше оживено, никой не би обърнал внимание на факта, че в склада постоянно влизат и излизат хора.

— Означава ли това, че всичко трябва да започне отначало? — попита майка му.

Южи се замисли. Този въпрос го измъчваше от момента, в който научи за смъртта на Лорънс Моравия.

— Не мисля — въздъхна най-сетне той. — Нищо не доказва, че сме избрали погрешен път... Едновременно с това ни се губи важна част от мозайката... Образно казано, нашият проблем изглежда така: разполагаме с мощен генератор, който може да даде осветление на един цял град... Но в момента, в който го включим, той изгаря, тъй като е прекалено силен... — Извърна се към нея и вече с убеждение в гласа добави: — Не, няма да започнем отначало. Трябва просто да сменим ключа, чрез който задействаме генератора...

Минако кимна с глава и въздъхна:

— Чувствам се виновна, Южи-сан. Аз бях тази, която те подтикваше да създадеш Оракула. Аз бях тази, която доведе Моравия и го предложи за опитно свинче...

— Но той беше съгласен, мамо. Знаеше на какви рискове се подлага.

— Това означава, че не бива да се чувстваш виновен, Южи-сан — тъжно се усмихна Минако. — Такава е била кармата му...

— Имаш право, мамо — съгласи се Южи. — Въпреки това обаче искам да отида в Сензо-жи...

— Правилно — кимна Минако. — Ще те придружа.

Спуснаха се до брега на реката, взеха едно водно такси и се насочиха към Асакуза. Там беше храмът на Сензо-жи, Издигнат в чест

на Канон — будистката богиня на милосърдието. Свято място, където Минако водеше децата си на всеки празник.

Вървяха край дългата редица сергии, предлагащи какво ли не — чадъри от оризова хартия, традиционни дървени гребени, механични играчки и саке... Спряха пред огромната урна за ароматични пръчици до входа, събраха длани и се оставиха да бъдат обвити от гъстия облак дим. Това беше ритуал, чрез който се молеха за здраве.

Изкачиха каменните стъпала и влязоха в храма. Вътре цареше звънлива тишина. Отвсякъде ги заобикаляха високи колони, на които бяха окачени фенери. Високо над главите им се виждаше сводът, изрисуван с красиви фрески. Те показваха сложните драми на японската митология, а за онези, които не вярват в митове — на древната японска история.

Запалиха ароматични пръчици и отправиха към Буда молитвата си за успокоение на мъртвите. Пушекът се извиваше в хладния въздух над главите им.

Познатият ритуал успокои душата на Южи, но на излизане той отбеляза, че майка му продължава да е напрегната.

Навън слънцето правеше героични опити да пробие промишления смог, проснал дебелилото си наметало над огромния град. Асакуза блестеше като нереален сън, като странно видение, родено под четката на гениален художник.

Минако потръпна.

— Усещам промяна във въздуха — прошепна тя.

Успял да се нагоди към предчувствията на майка си, Южи леко поклати глава:

— Но тази промяна ще бъде към добро...

— Не — поклати глава Минако. — Стоим на ръба на пропастта, а тя е мрачна и бездънна... — пръстите ѝ нервно се преплетоха: — Нещо мърда в тази пропаст, Южи-сан... Нещо непознато и страшно!

По покрива на колата почукваха дъждовни капки, тежки като юмруци на боксър. Паркирал на няколко метра от „Урбанистично разложение“ Улф гледаше как екип на фирмата за поддръжка на уличната мрежа напразно се опитва да запуши дълбока дупка в асфалта, от която бликаше обилна вода.

Беше набрал номератора на Министерството на отбраната във Вашингтон и в продължение на доста време имаше чувството, че е баскетболна топка, подхвърляна от отдел на отдел в огромната бюрократична машина, която все не можеше да открие тайнствения си служител Мак Джордж Шипли — приятеля на Моравия. Изглежда никой не желаше да поеме отговорност за съществуването на този Шипли, което означаваше две неща: или Шипли е нарочно държан на сянка, или Маун му беше предоставила погрешна информация.

Улф въздъхна и се изключи от сложната електронна мрежа на военните. Набра номера на свой познат, който работеше в нийоркския отдел на ФБР. Едва ли имаше ченге от градската полиция, което може да каже, че поддържа приятелски връзки с някой от агентите на ФБР, но от време на време служителите на двете ведомства си вършеха взаимни услуги, макар отношенията помежду им да приличаха на пясъчна кула, готова да рухне при първия полъх на вятъра.

Улф остана със слушалка в ръка, докато Фред — агентът на ФБР, захранваше компютъра си с необходимите сведения.

— Шибана работа — промърмори онзи и Улф изпита известна симпатия към него, тъй като сам беше добре запознат със сложната бюрократична система, чиято съпротива трябваше да преодолява всеки път, когато му трябваше спешна информация.

— Слава Богу — промърмори най-накрая Фред. — Успях да вляза в архивата на Министерството на отбраната. Как се казваше твоят човек?

— Мак Джордж Шипли.

— Добре, почакай малко.

Оттатък улицата шефът на ремонтната бригада влезе в камионетката и опря телефонна слушалка до ухото си. Вероятно иска подкрепления, помисли си Улф. После видя жената.

Стоеше на ъгъла, над главата ѝ беше разтворен чадър от оризова хартия. Улф напрегна взор, но пелената на дъжда му пречеше да види лицето ѝ. Носеше черни обувки с високи токчета, чийто лак меко проблясваше на светлината на светофара. Поличката ѝ също беше черна и изключително къса, разкриваща великолепно издължени бедра. Черното кожено яке, обсипано с метални копчета и ципове, стигаше някъде до под талията ѝ. Слезе от тротоара и Улф за миг зърна бялото лице с тъмни очи, изключително красиво и без съмнение

ориенталско. Японка? После гледката му беше препречена от дългото туловище на тежък камион. Когато грохотът на мотора му заглъхна в далечината, на ъгъла вече нямаше никой.

Улф примигна, но издължените бедра на японката останаха запечатани върху ретината му и упорито отказваха да я напуснат.

— Там ли си, приятел? — прозвуча в слушалката дрезгавият от тютюна глас на Фред. — Съжалявам, но твоят Мак Джордж Шипли го няма в компютъра на Пентагона.

— Сигурен ли си? — попита Улф и затвори очи. Красивата жена отново отказа да напусне съзнанието му, дори напротив — видя с още по-голяма яснота съблазнително опънатите ѝ бедра на ръба на тротоара.

— Има един Шипли в отдел „Снабдяване“, но той е Уилям Х. Друг Шипли — Доналд Р., работи в счетоводството. И това е всичко...

— Трябва да е там! — настоя Улф.

— Значи аз не го виждам — изръмжа Фред.

— Как така? — учуди се Улф и мисълта за японката изфиряса от съзнанието му.

— Секретни файлове, приятел. Всички правителствени учреждения имат такива... За в случай, че някой се осере... Тогава типчета като твоя Мак Джордж не можеш да ги откриеш на ведомост, ако ще да си самият директор на ФБР!

— Искаш да кажеш, че Шипли или не съществува, или е секретен агент, така ли?

— Горедолу — промърмори Фред. — Слушай, направих каквото можах, време е да си гледам и моята работа!

Улф прекъсна разговора, очите му се насочиха към облака бяла пара от дупката в асфалта, който бързо се разпръскваше от ледените капки на дъжда. Какво общо е имал Лорънс Моравия с агент от Министерството на отбраната? Или Маун, увлечена в играта на котка с мишка, му е пробутала фалшива информация?

Извади бележника си и втренчи поглед във вашингтонския номер, който намацаната мадама му беше продиктувала, без нито за миг да се запъне. Пое дълбоко дъх, после бавно започна да го набира.

В ухото му прозвучаха седем сигнала и той вече се готвеше да затвори, когато нещо прещрака и вместо очаквания монотонен глас на

телефонния секретар в слушалката се разнесе съвсем истински мъжки глас:

— Шипли.

Сърцето на Улф пропусна един такт.

— Мак Джордж Шипли? — пожела да се увери той.

— Да. Кой се обажда?

Тенор, при това съвсем младежки. Пред очите на Улф изплува портретът, който му беше нарисувала Маун. Представи се и попита:

— Познавате ли човек на име Лорънс Моравия?

— Нали нямате нищо против, ако направя справка с висшестоящия ви офицер? — попита Шипли. — Дайте ми номера на значката си и телефон, на който мога да ви открия. Ако всичко е наред, ще ви позвъня в рамките на десет минути.

Улф се подчини и прекъсна разговора. Сега ще чака да бъде проверен от един шпионин. Интересна ситуация! Отново се запита защо Моравия е пътувал толкова често до Япония и обратно. Ако Шипли е таен агент на Пентагона, той положително има достъп до секретни материали, заради които всеки може да бъде убит. Изведнъж си даде сметка, че прави опит да влезе в една игра, която няма нищо общо с ежедневните му занимания.

Отсреща се появиха още два автомобила на фирмата по поддръжка. Хората с жълти мушамы станаха повече, около мястото на повредата бяха струпани пневматични чукове и друго оборудване, движението започна да се задръства. Улф имаше чувството, че авеню „С“ всеки момент ще бъде затворено.

Замисли се за обаждането, което току-що беше осъществил, най-вече за паузата, настъпила след седмото позвъняване. Без съмнение сигналят е бил прехвърлен някъде и това някъде можеше да бъде както в съседния щат, така и на другия край на глобуса.

Телефонът бръмна и той почти подскочи от изненада.

— Матсън — изрече задъхано в слушалката.

— Наистина сте вие — отвърна му познатият тенор с някакво едва доловимо снизхождение. Сякаш психиатър успокоява превъзбудения си пациент. — Бързам да отговоря на въпроса ви: да, наистина се познавах с Лорънс Моравия.

— За вас ли работеше?

— Господин Матсън — въздъхна Шипли, пропускайки званието на Улф. — Мисля, че ще е по-добре да се срещнем. Вземете совалката утре сутринта в единадесет. На летището хванете някое такси и карайте към Китайския квартал. На улица „Х“ има един китайски ресторант, казва се „Феникс“. Точно в един ще бъде там.

Около дупката в асфалта бяха подредени ярко оцветени прегради, движението беше блокирано. Хората в колите търпеливо чакаха намесата на полицията и пренасочването на трафика. Но за момента изход нямаше.

Директорът на полицията Джак Бретхард беше полицай от кариерата и притежаваше всички необходими качества, за да стигне до върха. Не на последно място сред тях бяха уменията му да се справя с уличните безредици и да си прави умела реклама. Някак успяваше да се разбере и с телевизионните репортери, от които, общо взето, всички полицаи се страхуваха. Пред тях представяше в добра светлина не само себе си, но и кмета и главния комисар — нещо, което не можеше да остане незабелязано и което наистина представляваше забележително постижение. Кметът Джеймс Оливъс беше пуерториканец от второ поколение и тепърва трябваше да се доказва като политик. Нещастно стечение на обстоятелствата обаче го накара да назначи за главен полицейски комисар Хейс Уокър Джонсън, който освен черния цвят на кожата си притежаваше и значителна доза инат. До това назначение двамата минаваха за приятели, но след него се превърнаха в закleti врагове и когато заставаха пред телевизионната камера, всеки жител на града очакваше интересни сблъсъци.

Бретхард притежаваше всички качества, необходими за танц сред това етнополитическо минно поле, умееше по превъзходен начин да се възползва от откритата вражда между двамата си шефове. Успя например да се превърне в необходима съставна част от имиджа на кмета пред обществеността — една особено трудна задача предвид факта, че и той е черен като Хейс Уокър Джонсън и всички автоматически ги поставяха в един лагер.

Разбира се, мечтата на Бретхард беше да замести първо единия, а после и другия... Нищо не пречеше на мъдрите му ходове към осъществяване на тази мечта до появата на лейтенант Улф Матсън.

Никак не го обичаше. Не вярваше в дарбата му, предпочиташе да се обляга на трудните, но проверени от живота методи за полицейско разследване. Изпитваше дълбока ненавист към Улф заради интереса на големците и репортерите към него, беше твърдо убеден, че той — Джак Бретхард, заслужава този интерес, и никой друг.

Бретхард беше човекът, който майсторски препрати искането на комисаря за служебни помещения на екипа на Улф към блатистото дъно на бюрократичната машина. Оттам нищо никога не се появяваше обратно. Пак той беше човекът, който направи всичко възможно да извлече дивиденди от убийството на Лорънс Моравия. Получил пръв съобщението за смъртта, той забави рапорта си до комисаря достатъчно дълго, за да стори необходимото. Провери присъствената книга и веднага разбра, че Улф вече е повикан в дома на Джонсън, това му даде необходимото време да поеме следствието в свои ръце. Временно, разбира се, но съвсем достатъчно, за да привлече вниманието на репортерите към себе си, а не към проклетия Матсън. В хода на това следствие щеше да се опита, както винаги, ловко да дискредитира противния шеф на Отдела за тежки престъпления.

Бретхард седеше в „Клансис“ — една от многобройните ирландски кръчми в центъра на града. Въздухът вътре беше така обилно напоен с миризмата на бира, че човек би могъл да утоли жаждата си само с няколко дълбоки вдишвания и издишвания.

Бретхард обичаше да идва тук най-вече защото хората с неговия цвят на кожата избягваха подобни заведения, а униформени полицаи се отбиваха само когато се налагаше да усмиряват развилнелите се посетители. В този час на денонощието имаше на свое разположение абсолютно целия бар.

Висеше пред чаша бира и чакаше появата на Ричардс Кавалера. Онзи скоро застана на прага и бавно се огледа. Видя Бретхард и се насочи към масата му.

— Ще пиеш ли една бира, братовчед?

— Защо не? — отвърна Ричардс, свали мократа мушама от раменете си и я тръсна на свободния стол между двамата.

Бретхард направи знак на дебелата келнерка с изрусена коса и изкуствени мигли, която сякаш беше изскочила от реклама на кренвирши през 70-те години, и миг по-късно пред тях се появиха две големи халби с бира.

— Какво ми носиш? — попита Бретхард, прибъгвайки автоматически до уличния жаргон. Разговори от този характер му носеха осезаемо облекчение, от време на време се чувстваше дълбоко омърсен от контактите си с белите.

Ричардс Кавалера отпи внушителна глътка и бирата в чашата му намаля наполовина.

— Много ми се ще да съм сто процента убеден, че постъпвам правилно — промърмори той.

— Какво значи „постъпвам правилно“? — сръза го Бретхард. — Ако ние, братята по кръв, не се държим заедно, кой ще ни помогне? Може би гадните бели? Никога, братовчед. Може би Оливъс? Още по-малко. Единствената му грижа е да си пази задника и да подлага лапа на тъпаците, които са го избрали... Остава шибаният Хейс Уокър Джонсън, господин *Моето лайно мирише по-другояче от лайната на останалите негри, господин, моята служба ме прави готин като всички бели задници, затова нека бъда вашето покорно негрче!*... — Бретхард отметна глава, пое си дълбоко дъх и бавно започна да се успокоява. Изведнъж заприлича на сбръчкана костенурка. — Затова казвай какво ми носиш, братовчед! Твоят началник Улф Матсън е гадно копеле и ще направи всичко възможно да ми попречи, когато дойде времето да се отървем от лайна като Джонсън и Оливъс! Затова го искам на тепсия, Ричардс! Тук и сега!

Кавалера мълчаливо кимна с глава.

— Все още не разполагаме с нищо конкретно — започна той. — Едновременно с това имам чувството, че нещо не е наред около разследването на случая Моравия. Боби Конърс се държи много странно... Отдавам го на факта, че са гръмнали Джуниър направо пред очите му, но ми се струва, че крие нещо...

— Интересно — промърмори Бретхард и механично погали мустачките си. — Получих писмения ти рапорт за убийството на момичето, Руиз и Аркильо... В него нямаше нищо особено.

— Това беше моята гледна точка — промърмори Ричардс и отново надигна халбата. — Но лейтенантът също е бил там, а и той се държи някак странно... Не говори с никого, по цял ден зачезва, без да оставя координатите си...

— Още по-интересно — въздъхна Бретхард и отпи глътка бира. — Много ми се ще да го пипна в нещо незаконно това копеле и веднъж

завинаги да се отърва от него... — намигна на Ричардс и добави: — Какво ще кажеш, ако взема да му пусна един-двама брояча? Може пък да хванем някоя хубава бяла риба, а?

— Прави каквото искаш, само не забърквай и мен! — уплашено го изгледа Ричардс. — Май наистина не знаеш какво представлява копелето! В момента, в който му пуснеш броячи, той ще ги усети! И тогава или ще ги направи свои хора, или ще им откъсне главите!

— Не се безпокой, братовчед — усмихна се Бретхард и отново поглади мустачките си. — Няма да направя нещо, което би застрашило позициите ти в екипа на Матсън. Нали те счита за ценен кадър, копелето му с копеле!

[1] Става въпрос за окръг Колумбия, център на който е федералната столица Вашингтон. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / ТОКИО

Совалката Ню Йорк — Вашингтон стовари Улф на летище „Нешънъл“ с петнадесет минути закъснение. Пътуването беше кратко, но неудобно, през цялото му времетраене имаше чувството, че са го натъпкали във фургон за превоз на добитък. Слезе от самолета, протегна се и вдигна яката на коженото си яке. Ръмеше ситен дъждец, на стоянката за таксита вече се беше образувала опашка. Улф се присъедини към нея, очите му внимателно опипваха околното пространство. Не видя нищо подозрително, но въпреки това реши да вземе предпазни мерки. Когато му дойде редът за такси, той изведнъж размахна ръце, излезе от опашката и се върна в сградата на терминала — сякаш беше забравил нещо важно. Изчака пет минути, после отново излезе на тротоара. Опашката се беше стопила и той скочи в първото свободно такси.

Китайският квартал на Вашингтон беше значително по-малък от този на Ню Йорк, мрачен колкото него, но някак по-чист. А самата улица „Х“ беше задръстена от толкова много сергии за пържена храна, че човек оставаше с впечатлението за пребиваване в Хонконг.

Ресторант „Феникс“ се отличаваше от десетките си събрата, наредени край двата тротоара, само по едно — над тесния му вход бяха прикрепени две пластмасови кучета „Фу“, които леко помръдваха на вятъра. Вътре цареше приятен сумрак. Стените бяха облицовани с фалшив махагон, въздухът тежеше от аромата на задушен ориз, оцет, лютивни подправки и соев сос.

Наближаваше един часът и повечето от масите бяха заети. Улф откри една свободна в ъгъла и се плъзна на скамейката с изкуствена седалка, която някога е била боядисана в червено.

Появи се пъргав като невестулка келнер, който пусна на масата лепкаво меню, напълни чашата пред Улф с горещ чай, а до нея постави метална гарафа. В един часа прегладнелият Улф си поръча лютив супа, в един и пет минути тя вече беше на масата му, придружена от купа с изсушени макарони и малка чинийка кисело зеле.

Привърши със супата, която се оказа наистина добра, после се пресегна да опита макароните, които не бяха нищо особено. В същия момент от една маса в дъното на ресторанта се надигна висок и строен азиатец, който бавно се насочи към него.

— Господин Шипли се извинява за закъснението, господин Матсън. — Азиатецът замълча и остана като закован на мястото си.

Улф протегна ръка и напълни втора чаша с чай. Азиатецът кимна и се плъзна на пейката срещу него.

— Не сте китаец — рече Улф.

— Японец съм — отвърна онзи. — Но китайската кухня ми харесва, нямам нищо против и американските сандвичи със сирене... — протегна ръка през масата и се представи: — Джейсън Йошида.

— От колко време ме наблюдавате, господин Йошида? — присви очи Улф.

— Наблюдавам не толкова вас, колкото всичко около вас — отвърна японецът.

— Никой не ме е проследил, ако това ви тревожи — рече Улф.

— Това винаги ме тревожи — въздъхна Йошида, опразни чашата пред себе си и се надигна: — Ще тръгваме ли? Господин Шипли ви очаква... — Улф понечи да извади портфейла си, но онзи го спря: — Сметката е уредена, господин Матсън. Това влиза в задълженията ми...

Вместо към изхода, Йошида го поведе към дъното на ресторанта. Прекосиха тесен коридор с телефонен автомат в ъгъла, минаха покрай кухненските помещения и се озоваха на задната уличка. Свиха зад ъгъла вляво, извървяха една пресечка и отново свиха наляво. Там, под знака за забранено паркиране, ги очакваше черен „Торъс“ с правителствени номера.

Йошида седна зад волана, направи една обиколка на квартала и излезе отново на улица „Х“. Оттам пое на запад.

— Работите за Шипли, така ли? — попита Улф.

— Нещо такова — промърмори неохотно Йошида и Улф разбра, че разговор няма да има.

Излязоха на авеню „Масачузетс“, караха по него до площад „Дюпон“, после свърнаха по авеню „Кънектикът“ и пое на северозапад, покрай парка Рок Крик. Отминаха северния му край и Йошида сви надясно по Тилдън стрийт, после веднага вляво по авеню „Линтън“.

Колата се плъзна между разтворените криле на висок портал от ковано желязо и Йошида изведнъж възвърна словоохотливостта си.

— Имението Хилууд принадлежи на Марджъри Мериуедър Поуст, но някога, в началото на XVIII век, то е било част от две хиляди акра плодородна земя, собственост на Айзък Пиърс. — Кимна с глава на възрастен мъж с непозната за Улф униформа, вероятно представител на частна охранителна фирма. Пътят се извиваше по посока на невисок хълм. В подножието му се издигаше солидна къща от червени тухли, която, според акуратно поднесената информация от Йошида, била построена през 1926 година.

Спряха пред входа, но Йошида не изключи двигателя и не направи опит да излезе.

— Зад къщата има пътечка, която се спуска към малко хълмче. Тръгнете по нея и ще стигнете до разклонение. Поемете наляво. Ще видите малка руска дача, след нея има дървена хижа.

Йошида замълча. Улф почака известно време, после попита:

— Това ли е всичко?

Японецът се обърна да го погледне, в дъното на очите му се появи леко притеснение.

— Господин Шипли чака — прошепна той с такъв тон, сякаш това беше непростимо провинение от страна и на двамата.

Информацията беше точна до сантиметри. Миниатюрната дача сякаш беше излязла направо от приказките, след нея действително се показва солидна горска хижа. Улф отвори вратата и веднага усети разликата в температурата и влажността. Това означаваше само едно — вътрешността на хижата беше херметически изолирана.

Разбра и защо. Помещенията бяха превърнати в музей, където споменатата в началото госпожа Поуст съхраняваше богатата си колекция от индиански вещи, сред които личаха бойни скалпове, мокасини с мъниста, старателно изрисувани бойни барабани и фино бродирани наметала. Тук беше затворена част от историята на Великата американска равнина...

Улф беше толкова впечатлен от богатата колекция, че почти не обърна внимание на младия мъж, който се надигна да го посрещне. После паметта му механично започна да го сравнява с образа, който беше изтръгнал от съзнанието на Маун: късо подстригана руса коса, приятно издължено лице с блестящи като порцелан сини очи, които

донякъде компенсираха слабоволевата брадичка. Беше облечен в униформата на държавните служители, обичайна за Вашингтон — тъмносин костюм, колосана риза и строга вратовръзка на райета. Едва ли биха му обърнали внимание в която и да било правителствена институция на столицата.

— Господин Матсън — протегна ръка младежът. Усмивката му беше толкова жизнена и енергична, че положително би излекувала грип от разстояние. Ръкостискането му беше твърдо и излъчваше сигурност.

— Предполагам, че вие сте господин Шипли...

Младежът се засмя още по-широко и изведнъж заприлича на безгрижно дете.

— Моля да ме извините за промяната, но тя беше наложителна, просто като предохранителна мярка.

Улф си напомни, че всички шпиони страдат от манията за преследване.

— Вашият господин Йошида изглеждаше загрижен, че някой ме е проследил до Китайския квартал. Кой би го сторил?

— Насам, моля — рече Шипли и посочи дървената стълба вдясно от входа. Тя водеше до нещо като малко балконче, от което се виждаше цялата експозиция, а на преден план грееха две великолепни, тъкани на ръка индиански одеяла.

Улф сложи ръка на парапета от полирано дърво.

— Първият ми въпрос е: бил ли е Моравия агент на Федералното правителство и ако е бил, защо нито един федерален агент не се появи на мястото на убийството му? Имахте идеалната възможност да попречите на разследването ми и от това положително би се получил вълнуващ трилър...

Шипли се засмя.

— Харесвате ми, господин Матсън. Очевидно пространството между ушите ви е изцяло запълнено с мозък. Вече ме предупредиха за това, но все пак исках да получа лични впечатления...

— *Предупредиха ли ви?* — присви очи Улф. — Кой?

Шипли напълни дробовете си с въздух, очите му се насочиха към колекцията, акуратно подредена под стъклени похлупаци.

— Обърнете внимание на това място, господин Матсън — прошепна той. — Не ви ли прилича на храм?

— Прилича ми на нещо, което съвсем не изяснява нещата.

— Информацията е недостатъчна и закъсняла, нали? — кимна с глава Шипли. — Мога да ви разбера...

— Съмнявам се — тръсна глава Улф.

Шипли понесе удара, без да мигне.

— Все пак много хора са обичали индианците — рече. — Като баща ви, например...

Улф разбра защо е бил поканен именно тук — в музея, съхраняващ национални реликви. Искане да му внушат без много приказки и без папка с името му на корицата, че тези хора, които и да бяха те, знаят отлично кой е той, какъв е бил, кои са важните неща в живота му... Или поне си мислят, че знаят.

— Трябва ли да ви покажем досието, което имате при нас, господин Матсън? — небрежно попита Шипли.

— Не.

Шипли доволно кимна с глава. Уточняващите въпроси останаха зад гърба им, вече можеше да премине върху основната тема.

— Лорънс Моравия работеше за нас, господин Матсън. Но съвсем неофициално.

— Бихте ли се пояснили?

Шипли се обърна към него, сините му очи изглеждаха неестествено ярки на фона на скритото осветление. Май ще се окаже, че носи контактни лещи, помнели си Улф.

— Името на Моравия не фигурира в архивите на отдела. Няма доене, няма микрофишове, няма компютърни дискети. Заплащаше му се в брой от фонда, който между нас наричаме „оперативен“. Запомнихте ли всичко това?

— Искате да кажете с парите, които са придобити от агенти на противника и не са осчетоводени никъде, нали?

— Наистина сте отличникът на класа! — похвали го с доволна усмивка Шипли. — Между другото, случайно да сте усвоили занаята си в чужбина, например във Виетнам?

— Имали сте съгледвач на летището?

— Да — призна Шипли. — Но както забелязахте, никои не ви проследи до Китайския квартал, включително и нашите хора. Справихте се отлично и господни Йошида не би трябвало да се тревожи...

Улф изпусна въздуха, който от известно време насам беше задържал в дробовете си. Действително се намираше на терен, който нямаше нищо общо с дейността му в Градското полицейско управление на Ню Йорк. И сега неволно се запита докога ще му позволят да остане на този терен. В това отношение го очакваше изненада.

— Ще отговоря по-пълно на въпроса ви — продължи Шипли. — Не изпратихме свои хора в Ню Йорк, защото не искахме да пречим на разследването ви.

— Това е изненада — поклати глава Улф. — За пръв път чувам, че федералните агенти, доброволно се отказват от подобна съблазън. Особено като се има предвид фактът, че Моравия е бил ваше гълъбче...

— Само неофициално — припомни му Шипли, пристъпи крачка напред и понижи глас: — Думата *неофициално* в случая е ключовата дума. Моравия беше агент със специално предназначение, което означава, че *официално* той си оставаше обикновен гражданин. Представяте ли си на какви въпроси трябваше да отговаряме, ако бяхме пратили свой екип за разследване на убийството му? Не, не искам дори да си го представяте!... — Пристъпи покрай парапета по посока на стълбата. Сякаш искаше да бъде сигурен, че никой не се качва по нея. Улф го последва. — А сега искам и вие да ми отговорите на един въпрос: как се добрахте до личния ми телефонен номер?

Улф му разказа за посещението си в „Урбанистично разложение“ и спомените на Маун.

— Ето защо официално ни е забранено да контактуваме с цивилни — мрачно поклати глава Шипли. — Примерът е много показателен. Дори веднъж да сториш това, излагаш на риск цялата си кариера.

— Върху какво работеше Моравия? — приведе се над перилата Улф.

— Не мога да ви кажа — поклати глава Шипли. — Въпросът е свързан с националната сигурност.

— Това означава, че умишлено ми връзвате ръцете. Разследването е достатъчно сложно и вече съм убеден, че Моравия не е бил убит нито от конкурент в бизнеса, нито от личен враг, нито от някой случайно проникнал в сградата грабител... Трябва да ми кажете *нещо*. Да ми дадете поне насоките...

— Най-лошото в цялата работа е, че не мога да ви предложа абсолютно нищо, но въпреки това вие ще *продължите* да работите по случая — тъжно въздъхна Шипли.

— Моля?

— Нещата са ясни, господин Матсън. Вие сте човекът, който ни трябва. Не сте военен, имате репутацията на най-добрия детектив в отдела за тежки престъпления, разполагате с полуавтономен екип и пълната подкрепа на Главното полицейско Управление в Ню Йорк. А в по-личен план ще ви призная, че няма да се откажа от вас, дори животът ми да зависеше от подобно решение! Особено след това, което ми разказахте...

Улф изпита неприятното чувство, че времето му за разследване на случая Моравия бързо изтича. Това не биваше да допусне.

— Аз едва ли мога да бъда наречен граждански гражданин — изтъкна той.

— Такъв сте, поне що се отнася до моята служба — бледо се усмихна Шипли:

— Но общо погледнато ние и двамата сме ченгета, нали?

Яркосините копчета се заковаха в лицето на Улф. Зад втренчения им поглед за миг се долови някаква безпомощност — неясна и мимолетна като жуженето на муха в лятна нощ. Шпионинът имаше нужда от помощта на ченгето. После над очите отново се спусна безизразната завеса от син порцелан. Във въздуха остана едва доловимата следа от чувствата, които бяха развълнували Шипли, и Улф не пропусна да я улови. На даден етап това можеше да му бъде от полза.

— Ние с вас сме членове на едно и също братство — продължи на глас Улф. — Ние сме аутсайдери, които ходят по въже между светлината и мрака, живеем ден за ден, в постоянна опасност...

По лицето на Шипли се разля широка усмивка.

— Виждам накъде биете, господин Матсън...

— Лейтенант Матсън!

— Правилно, забравих — кимна Шипли. — Но разлика няма, лейтенант Матсън... Излишно е да търсите някаква връзка между нас. Вие сте ченге, наистина... Дал сте клетва да спазвате законите, нали? Докато аз не се чувствам обвързан от подобно нещо, моята клетва е

друга — да се боря с всички сили за суверенитета на Съединените американски щати! Независимо от средствата!

— Значи *такава* е вашата клетва, господин Шипли.

— Ха-ха! — изсмя се онзи. — Да, сър, наистина е такава, макар че хора като мен я дават при по-особени обстоятелства. — Усмивката му се стопи, главата му тъжно се поклати: — Направо ме е срам, че не мога да работя с човек като вас!

Обърна се към стълбите, но гласът на Улф го спря:

— Без мен няма да научите нищо за убийството на Моравия. Как ще процедирате тогава?

— Ще куцукам напред, доколкото мога — сви рамене Шипли. — Сбогом, лейтенант. Това беше последната ни среща.

Улф го изчака да стигне първото стъпало и едва тогава се обади:

— Кажете ми само едно нещо, Шипли. През коя година е роден Моравия?

Онзи се обърна, на лицето му беше изписано искрено любопитство.

— Хиляда деветстотин четиридесет и четвърта, двадесет и трети ноември...

— Сигурен ли сте?

Усети как любопитството на Шипли нараства.

— Най-добре кажете какво имате предвид — предложи той.

— Ще ви кажа — промълви Улф и бавно тръгна към него. — След като Моравия е на четиридесет и осем години, защо главният патолог на Ню Йорк е готов да се закълне, че е правил дисекция на органи, които едва ли надхвърлят тридесет?

Шипли дълго мълча. Духовете на американските равнини мощно пулсираха под стъкления си похлупак, въздухът сякаш потъмня от безмълвната им песен.

Най-накрая се размърда, сякаш се пробуждаше от дълбок сън. Ръката му леко се повдигна.

— Най-добре е да ме последвате, лейтенант.

Нишитцу беше освежен и пълен с енергия. Обикновено отбягваше да се възхищава на собствените си постижения, защото отлично знаеше до какви провали може да доведе подобно чувство. Но

този път си позволи да изпита дълбоко задоволство от факта, че беше успял да завербува Евън. В „Забранените мечти“ я обичаха и ѝ вярваха. Вероятно защото тя единствена от всички обитатели никога не беше излизала извън стените на този дом. Дори само поради този факт Евън беше специален случай, но тя имаше и още ред положителни качества. От нея се излъчваше невинността на дете. Физически тя действително приличаше на дете, но едновременно с това притежаваше остър, необикновено надарен и аналитичен ум.

Зает с тези мисли, Нишитцу бавно прекосяваше малката вътрешна градина, прорязана от паяжината на тънки снежни преспи. Вдигна глава към футуристичните кули в центъра на Токио. „Тошин Куро Косай“ — Обществото на „Черният кинжал“, се разви и узря някак прекалено бързо, заплахата от разруха вече увисваше над главите им. Всички вървяха по ръба на бръснача и проникването на Моравия в техните редици беше ярко доказателство за това. Друго доказателство беше и наличието на предател в редиците им.

Спря точно в средата на градината. Пред очите му изплува мигът, в който Достопочтената майка отвори очи — светли и искрящи като диаманти, а от устните ѝ се отрониха мрачни слова: *Някой е тръгнал срещу нас. Действията му са сложни и добре прикрити, опасността е особено голяма, защото целите му са ясни.*

Винаги се вслушваше в думите на Достопочтената майка, защото тя никога не грешеше. Виденията ѝ бяха страховити, но верни, той така и не можеше да разбере коя е тъмната сила, която ги предизвиква. Но винаги я изслушваше внимателно, вземаше предвид предупрежденията ѝ и действаше в съответствие с тях. Евън обеща да открие предателя и положително ще го стори.

Продължи напред. Стана му студено, защото беше излязъл без връхна дреха. Стигна до една плъзгаща се врата, събу обувките си и коленичи. Влезе вътре на ръце и колене, в строго съответствие с древните традиции.

Най-напред зърна Минако Шиан. Тя беше майката на Южи Шиан — президента на „Шиан Когаку“, един от най-могъщите търговско-промишлени концерни в Япония. Именно от него се нуждаеше Нишитцу. Минако беше забележителна жена, красива и привлекателна, въпреки тежестта на годините. Нишитцу честно признаваше пред себе си, че би я предпочел пред жени, които са два

пъти по-млади от нея. Блестящите очи надничаха под гарвановочерна коса, прибрана в стегнат кок, продълговатото ѝ лице излъчваше онази привлекателна сила, която мъжете обикновено откриват в гъвкавото тяло на младата си любовница. Нишитцу имаше чувството, че се изправя пред отворената врата на нажежена пещ...

Усети присъствието и на още една жена. Тя беше малко встрани от него и винаги беше тук — още от съграждането на „Забранените мечти“. За момента предпочете да не гледа към нея, тъй като всеки поглед към Достопочтената майка приличаше на поглед към ослепителния диск на слънцето.

— Съжалявам за приятеля ви Моравия-сан — промълви Нишитцу, макар в душата си да не даваше пет пари за него. Той просто си беше получил заслуженото.

— Предполагам, че постъпих малко безразсъдно, като го доведох тук — кимна Минако.

— В това отношение всички имаме вина — обади се Достопочтената майка, гласът ѝ прозвуча като тътен на далечна лавина.

— Точно това се оказа от полза — каза Нишитцу. — Безразсъдната невинност ни позволи да се справим с него по наистина безупречен начин, именно тя го накара да забрави предпазливостта...

— Знаем кои са господарите му и ще се погрижим за тях — каза Достопочтената майка. — Но сега сме изправени пред друг, поналежащ проблем. Който съществува тук, в собствения ни двор...

Нишитцу кимна с глава и се обърна към Минако.

— До този момент ние стриктно изпълнявахме желанието ви да не замесваме в нашите операции Южи-сан, вашия син — започна той.

— За съжаление обаче това вече не е възможно — вметна Достопочтената майка.

— Какво се е случило? — попита Минако.

Нишитцу стана и пристъпи по чорапи към дъното на помещението. Спря до прозореца и насочи поглед към градината, осветена от бледите слънчеви лъчи. Беше човек, който владееше до съвършенство енергията на тялото си и неподвижното състояние на духа си. Говореше се, че тази градина е изградена изцяло според неговите изисквания, от нейните елементи — речни камъни, бамбук, чакъл, вода, гранит и стройни кленове — той черпи неизчерпаемата си

енергия. Може би по тази причина е осъдил на смърт архитекта (така поне твърдяха слуховете). Не искал тя да бъде повторена другаде, не искал двойник на своя великолепен храм... Архитектът бил погребан в градината, духът му продължавал да витае над нея и подхранвал Нишитцу не по-зле от ежедневно приеманата храна — главно ориз и риба...

— Ето какво се е случило — тихо промълви Нишитцу. — Сред нас има враг, действията му вече започват да се усещат. — Необикновеното му око с цвят на опал следеше внимателно изражението на Минако. Търсеше леко потрепване, ускоряване на пулса или дишането, незабележимо изпотяване. Но не откри нищо.

— Трябва ли да свързваме това положение с появата на Моравия? — попита тя.

— Добър въпрос — отвърна Нишитцу и отново се извърна към градината. — Разбирам какво ви кара да го задавате... За момента обаче не мога да ви дам определен отговор. Единственото, което зная със сигурност, е, че имаме краен срок и сме лишени от лукса да разполагаме с неограничено време. Съответно задвижихме последната фаза на вашия план. Сега остава само да мобилизираме сина ви и доверените му хора, Минако-сан. За тази работа ще разчитаме на вас.

— Разбирам.

— Наистина ли разбирате? — рязко се завъртя Нишитцу. — Ако ставаше въпрос за моя син, аз положително бих се опитал да изглежда конфликта между „гири“ и „нинжо“.

— Като във филмите за Якудза, така ли? — попита Минако е подчертана ирония в гласа. Прекрасно разбираше какво има предвид Нишитцу. „Гири“ е чувството за дълг към семейството или друга група хора, без което животът губи смисъла си. А „нинжо“ е онова чувство за собствено достойнство, с което „гири“ неизбежно се сблъсква. Конфликтът между двете неизменно води до опасни ситуации, изходът от него често се превръща в легенда и се предава от баща на син, от майка на дъщеря, предизвиквайки сълзи на умиление и гордост... Може би точно такава е състоянието на отношенията ми с Южи, въздъхна в себе си Минако. Тя изпитваше „гири“ по отношение на „Черният кинжал“, вече десетилетия беше жертвала живота си за него... Но сега Нишитцу поставя верността ѝ под въпрос заради онова

„нинжо“, което изпитва към Южи — своя единствен син, и което я кара да го държи по-далеч от конспирациите на „кинжала“...

— Не отричам, че съществува такъв конфликт — каза на глас тя. — Но той е вътрешна, семейна работа и няма никакво отношение към делото. Аз съм част от „Тошин Куро Косай“ и мисля, че съм направила немалко и добре документирани жертви за него... Нали така, Нишитцу-сан?

— Така е — бавно кимна Нишитцу. — Но ние знаем за специалното отношение, което имате към сина си. В крайна сметка само той от вашите четири деца не знае нищо за „Черният кинжал“ и за вашата роля в него. И това е така по ваше изрично настояване. — Обърна гръб на прозореца, прекоси стаята, и седна срещу Минако. — На това трябва да се сложи край. Ние ви молим да направите последната саможертва в името на общото дело.

— Молите ме? — тъжно се усмихна Минако и остави мълчанието да се проточи. — Бях призвана да направя последната саможертва още като малко момиченце. И приех. През годините, които последваха, непрекъснато си напомнях, че трябва да правя всичко, което „Тошин Куро Косай“ поиска от мен. И нищо не се е променило.

— За нас беше важно да го чуем от устата ви — кимна Нишитцу.

— Разбирам.

— Значи очакваме да ни представите Южи-сан. Точно след две седмици, считано от днес.

Минако не отговори и мълчанието отново се възцари в сумрачното помещение. Наруши го Достопочтената майка.

— Кажете ми, Минако-сан, как ще накарате сина си да приеме една философия, която до този момент е ненавиждал? — попита тя.

— Нямам друг избор, освен да използвам влиянието на най-близкия му приятел Шото Вакаре — отвърна Минако.

Пред главната сграда на резиденцията Хилууд беше паркиран тъмносин „Линкълн таункар“ с държавни номера, зад волана седеше Джейсън Йошида. Къде изчезна черният „Торъс“, учуди се Улф. Йошида отвори задната врата и двамата с Шипли се настаниха в просторното купе. Първата работа на агента беше да натисне бутона за стъклената преграда, която бавно се плъзна нагоре, току зад главата на

Йошида. Колата потегли. Улф направи опит да отгатне посоката на придвижването, но скоро се отказа. Стъклата на линкълна бяха прекалено затъмнени и нищо от околната панорама не можеше да се види ясно.

— Какво знаете за Япония, лейтенант?

— Владея айкидо на равнището на майстор.

— Разбирам, но това е нещо, което е свързано с културата и духа.

Имам предвид сегашното политическо положение в страната.

— Зная само това, което пише във вестниците.

— То не е достатъчно, лейтенант — поклати глава Шипли, натисна един бутон на панела пред себе си и пред очите им се разкри вратичката на малък сейф. Отвори го с две бързи завъртания на топката и извади тънка сива папка. Беше стегната с широк тъмносин ластик, пломбиран със златния печат на президента на Съединените щати. В ъгъла блестеше надписът:

СТРОГО СЕКРЕТНО

Шипли свали печата и дръпна ластика с благоговението на свещеник, който отваря Светия Граал. Дланта му нежно покри първата страница.

— Тук ще намерите всичко, което трябва да се знае за съвременна Япония. За нейното настояще и бъдеще, за нашето също... Ще разберете и някои неща за смъртта на Лорънс Моравия.

Между пръстите му проблесна снимка голям формат, вероятно част от рекламен плакат. На нея беше запечатано лицето на мъж с решително вирната брадичка и странна белота в едното око.

— Това е Наохару Нишитцу. От вестниците сигурно знаете, че той е председател на Либерално демократическата партия — единствената влиятелна политическа сила в днешна Япония. Тази формация е толкова богата, че никой не е в състояние да си представи точния размер на капиталите ѝ. Финансирана е от водещите японски корпорации, които всяка година ѝ отделят значителна част от печалбата си.

На широката публика се спестява един съвсем немаловажен факт — Нишитцу е ръководител на най-могъщата и опасна фракция в ЛДП,

която се отличава с краен консерватизъм. Съвсем наскоро получихме разузнавателни материали, които категорично доказват, че серията от протестни демонстрации и насилствени действия, приписвани на няколко от най-фанатично настроените десни и ултранационалистични групировки, на практика са били подготвени и финансирани именно от тази фракция в ЛДП. Това ни принуждава да направим два извода: първо, че споменатите групировки, които бяха считани за изолирани банди от националисти, изпитващи остра нужда от ресурси и без особено значение за политическия живот на Япония, на практика са точно обратното. И второ — Нишитцу е основен играч в тактиката на ескалиращото насилие. Впоследствие изводите на този доклад бяха потвърдени и от друг източник... съвсем независим.

Улф отбеляза вниманието, с което го наблюдаваше Шипли. Вероятно очаква да не се разсейвам нито за миг, помисли си той.

— Нещата са изключително сериозни, лейтенант. Ще ви дам и примери: през 1990 година беше убит кметът на Нагасаки, позволил си да изрази мнение, че отговорност за поражението на Япония през Втората световна война трябва да поеме и императорът... Само преди осем месеца министър-председателят, беше тежко ранен след изявлението си, че Япония трябва да обърне по-голямо внимание на американските делови интереси. Фанатиците наричат тези покушения „акт на справедливост“, а в тесен кръг от приятели Нишитцу ги е охарактеризирал като „небесно наказание“.

Ние категорично отказвахме да приемем, че тези терористични актове могат да бъдат финансирани от едрия бизнес в Япония, по сведенията на разузнаването ни принудиха да променим мнението си.

— След като притежавате толкова твърди доказателства, защо не ги предадете на японското правителство? — попита Улф.

— По две причини — отвърна Шипли. — Първо, японското правителство няма представа за широката ни разузнавателна мрежа там, а ние сме твърдо решени да запазим състоянието на нещата такова, каквото е. Второ, Нишитцу има свои хора във всички ешелони на властта и ние на практика не можем да бъдем сигурни на кого точно предаваме своята информация.

— Това наистина ми звучи сериозно.

— И става все по-сериозно, можете да ми вярвате... В рамките на година и половина се наблюдава рязко нарастване на смъртността

сред известни членове на ЛДП. Един загива при автомобилна катастрофа, друг получава инфаркт въпреки цветущото си здраве и така нататък... Не са малко и хората, които се оказват замесени в шумни скандали и са принудени да подадат оставките си. Нашите проучвания недвусмислено сочат, че Нишитцу е предприел решителна чистка сред либералната върхушка на ЛДП. Това е твърде обезпокоително, тъй като ще изтласка напред консервативно настроени личности, а при следващия си конгрес ЛДП може да се окаже под пълната власт на най-радикалните си членове... Ако не се попречи на този процес, има вероятност Япония да бъде управлявана от десни елементи с радикални възгледи, пред фанатизма на които ще бледнеят дори министрите от ерата на Пърл Харбър!

Шипли прибра снимката на Нишитцу и извади друга, по всяка вероятност също взета от рекламен плакат. Задържа я с гръб към Улф и продължи:

— Сам по себе си този развой на събитията е достатъчно обезпокоителен, за да привлече нашето внимание. За съжаление обаче има и други неща...

— Я почакайте! — спря го Улф. — Наистина съм имал известни контакти с разни шпиони във Виетнам, но това беше преди много време и жаргонът положително се е изменил... Какво точно означава „да се привлече нашето внимание“?

— Ситуация, която е само на крачка от конкретни диверсионни операции, лейтенант — сухо отвърна Шипли. — Естествено, провеждани под прикритие...

Улф извърна глава, очите му механично се насочиха към затъмнените стъкла. Спомни си изложените в хижата индиански тотеми — лъкове, копия, томаховки... Трябваше му време не само за преценка на фактите, които излагаше Шипли, но и за последиците от тях.

— Искам да сме наясно — най-сетне промълви той. — Това, което наричате „диверсионни операции“, има ли нещо общо с войната между тайните служби, водена преди години между САЩ и СССР?

— Да.

В какво се забърквам, Господи, въздъхна мислено Улф. Дали не е по-добре да спре колата, да слезе и да забрави както за Шипли, така и за сложните игри на тайните служби? Знаеше, че няма да го направи. В

душата му вече пламтеше огънят, който нямаше да изчезне, преди да стигне края на заплетеното разследване.

— Да продължавам ли? — попита Шипли.

Улф кимна с глава.

— Оказа се, че финансирането на терористите съвсем не е единствената дейност на Нишитцу. Според последните ни сведения, между другото събрани от Лорънс Моравия, Нишитцу е ръководител на тайната организация „Тошин Куро Косай“, което в превод означава „Черният кинжал“. Тази организация действа в условията на абсолютна секретност, малцина са тези, които са чували за нея, дори в самата Япония. В нея членуват хора с положение и влияние, представители на всички слоеве на японското общество — политици, бизнесмени, интелектуалци, гангстери от Якудза... Обединява ги общата цел — световно господство, различава ги начинът, по който искат да стигнат до него. Тук искам да подчертая нещо, което трябва да запомните — почти цялата ни информация за „Черният кинжал“ се гради върху предположения.

Говори се, че през 1937 година „Тошин Куро Косай“ се е обявила против агресивната политика на японския империализъм, а по-късно — и срещу нападението над Пърл Харбър. Защото членовете на тази организация са познавали добре силата и решимостта на Съединените щати.

Но по онова време явно не са били толкова могъщи и превес е получила политиката, провеждана от „дзайбацу“ — всемогъщите военнопромишлени конгломерати. Политика, която в крайна сметка довежда до тежко поражение за Япония в района на Тихия океан...

„Черният кинжал“ минава в дълбока нелегалност и остава незасегната от последвалите процеси срещу военнопредстъпниците и мерките за стабилизиране на страната, взети от Окупационните власти. Завръщането ѝ на политическата сцена става бавно и незабележимо, но влиянието ѝ вече е огромно. С положителност знаем, че бързият икономически растеж на Япония в годините след войната се ръководи и направлява от членове на „Черният кинжал“, действащи в рамките на всемогъщото МИТИ — Министерството на търговията и индустрията. Пак те оглавяват най-големите „кейретцу“ — могъщите промишлено-финансови групировки, които заемат мястото на „дзайбацу“. Можете ли да си представите как шепа хора са насочвали динамичното

развитие на една страна като Япония, лейтенант? Можете ли да си представите каква прозорливост и какъв опит са били необходими, за да се очертаят още през 1947 година директиви за развитие, чиято валидност ще трае и в навечерието на ХХІ век? — В гласа на Шипли се долавяше възхищение, примесено със страхопочитание. — Дори най-блестящите умове на Съединените щати не могат да обхванат мащабите на подобно начинание, превърнало Япония в икономически колос!

Ето срещу какво сме изправени, лейтенант. В допълнение ще кажа, че според последните данни на разузнаването — абсолютно сигурни и проверени — „Черният кинжал“ се готви да пристъпи към последната фаза на своя план за завладяване на света. Както в икономически, така и в политически аспект...

Едва сега втората фотография в ръцете на Шипли се обърна с лицето нагоре.

— Това е Южи Шиан, може би единственият човек в Япония, който притежава достатъчно власт и авторитет, за да се противопостави на Нишитцу.

Улф с любопитство погледна слабото лице на мъжа върху снимката. Направи му впечатление, че косата му — черна и блестяща — беше пусната необикновено дълга и стигаше почти до раменете. Очите бяха меки и спокойни, но в дъното им прозираше фанатичното пламъче на неизвестни емоции... Може би не беше точно гняв или раздражение, но нещо, което се доближаваше до тях...

— Наохару Нишитцу и Южи Шиан. Единият е представител на крайната десница, обладан от вековната мечта на Япония за световно господство, другият — на новото поколение прагматични хора, които искат да споделят част от отговорността за бъдещето на света.

Серията от скандали и боричкане за власт, които маркират политическия и икономическия живот на страната през последните години, безспорно представляват — лично предизвикателство за Шиан. Единствен той дръзнаше да надигне глас срещу традиционната размяна на поверителна информация под масата и раздаването на огромни подкупи — нещо характерно за начина, по който се върши бизнес в Япония.

Нишитцу от своя страна също има върху какво да се потруди — покоряването на новото поколение надарени технократи, от които

зависи икономическата сигурност на Япония през следващия век. А Шиан е водеща фигура сред тези хора и това го прави особено ценен в очите на Нишитцу. До този момент Шиан е бил настрана от конспирациите на „Черният кинжал“, но положително ще бъде подложен на огромен натиск. Предстои му шестмесечна обиколка из Съединените щати, по време на която ще чете лекции пред подбрана аудитория и ще се опита да повдигне имиджа на японските делови среди в САЩ. Ние обаче трябва да бъдем особено предпазливи, тъй като не сме сигурни, че това няма да е част от задачата, поставена му от „Черният кинжал“...

Шипли прибра снимката, помълча за момент, после бавно поклати глава:

— Задачата на Моравия беше да събере достатъчно компрометиращ материал за Нишитцу и по този начин да помогне при разбиването на „Тошин Куро Косай“. А това може да стане само ако Нишитцу бъде отстранен.

— Но някой е предвидил това и се е погрижил за Моравия — отбеляза Улф.

Шипли мрачно кимна с глава. В ръцете му се появи трета снимка — едрозърнеста и лишена от светлосенки, очевидно направена с помощта на разузнавателна камера. На нея беше запечатано грубо и мрачно лице на японец с прошарена коса и черни като дупки очи.

— Този човек е Митцусумаши Кафу, известен с прозвището „Водния паяк“, което на практика е буквален превод на името му. Приближените му го знаят като Сума. Изключително опасен професионален убиец, въпреки дребния си ръст! — От устата на Шипли излетя презрително сумтене: — Водния паяк! Можете ли да си представите родители, които ще дадат подобно име на детето си?!

Върху лицето на този японец пише „смърт“, помисли си Улф.

— Сума ли е видял сметката на Моравия? — попита на глас той.

— Напълно възможно — кимна Шипли и прибра снимката в папката. — Той е член на „Тошин Куро Косай“ и в момента се намира тук, в Съединените щати.

— Не можете ли да бъдете по-конкретен?

— Бих искал, но за съжаление това е всичко, което знам.

В същия миг линкълнът се разклати на тежките си пружини и папката върху коленете на Шипли се разтвори. Най-отгоре имаше още

една снимка, направена с телеобектив, и Улф поиска да я види.

Шипли мълчаливо му я подаде. Оказа се, че на нея също е убиецът на „Черният кинжал“ Сума, но хванат в цял ръст. Едва сега Улф си даде сметка за наистина дребното му тяло. Беше сниман, докато пресича някаква улица, която, според пътния знак в дъното, очевидно се намираше в Япония. Не беше сам — за това свидетелстваше леко извърнатото му настрана лице, което навяваше мисълта, че разговаря с невидим събеседник.

Улф се втренчи в снимката, просто защото искаше да бъде сигурен. Умът му се зае с доста абстрактна дейност. Махна Сума от кадъра, прибави в него един чадър от оризова хартия. Въпреки липсата на дълбочина и неблагоприятния ъгъл на снимката, той беше сигурен, че вече може да идентифицира лицето на неизвестния спътник на убиеца. То принадлежеше на красивата японка, която видя снощи на ъгъла пред художествената галерия „Урбанистично разложение“!

— Има ли нещо особено, което да науча за тази снимка? — попита той.

— Стандартен разузнавателен материал — поклати глава Шипли. — Сума е сниман в Токио през есента наминалата година.

Улф се за пита дали да сподели с Шипли разкритията си относно момичето, после реши да премълчи. Не знаеше абсолютно нищо за нея, а ако Шипли знае — едва ли ще му го каже. Шпионите са си такива и нищо не е в състояние да ги промени. По-добре да запази откритието за себе си, поне на първо време, каза си Улф.

Върна снимката и небрежно попита:

— Само Сума ли изпълнява поръчките на „Черният кинжал“?

— Едва ли — отвърна Шипли, зает с прибирането на папката в малкия сейф. — Нямаме реална представа колко са платените убийци на организацията, а и нямаме начин да ги засечем. Но едно е съвсем сигурно — Лорънс Моравия е загинал от ръката на някой от тях... — потърка челото си и въздъхна: — Като говорим за убийци, нека ви напомня за факта, който вече споменах — Нишитцу се отървава от своите противници в ЛДП не само в Япония, но и на американска земя...

— Моля? — подскочи като ужилен Улф.

— След като казвате, че следите пресата, не може да не ви е направило впечатление, че двама американски сенатори умряха в

рамките на последните шест месеца, и двамата при твърде загадъчни обстоятелства. Единият е бил прегазен от неизвестен автомобил, а другият намира смъртта си в неизправен асансьор... И двамата са били убедени привърженици на идеята за либерализация на икономическите ни отношения с Япония, което автоматически ги прехвърля в лагера на Южи Шиан. Веднага след това се забелязва видимо охлаждане в позицията на Япония и това може да означава само едно — „Тошин Куро Косай“ засилва своето влияние.

— Нещо не мога да следвам мисълта ви...

— Нишитцу и „Черният кинжал“ действат изключително умно! Размразяването в икономическите отношения между САЩ и Япония е твърде крехко и те бързат да го разрушат. Сега може да се окаже, че някои неща са безвъзвратно изгубени, особено след като почти половината от членовете на Конгреса се обявиха за политика на твърда ръка спрямо Япония. Настъпи временно затишие. Предстои радикална промяна в политиката на Япония, нашите хардлайнери се сплотяват... Междувременно обаче вървят законопроекти, насочени към издигане на непреодолими търговски бариери. Ние ще блокираме вноса на японски автомобили, електроника и домашни компютри, което от своя страна ще доведе до пресъхване на пълноводната река от вносни електронни компоненти. Може би знаете, че голяма част от чиповете, внасяни от Япония, се използват пряко от въоръжените сили, ЦРУ, Министерството на отбраната и други, свързани с националната сигурност институции. Какво ще стане, когато се лишим от тях? И когато Япония ги пренасочи към други пазари, включително и тези на източноевропейските страни?

Приведе се напред и Улф установи, че действително носи цветни контактни лещи.

— Ние сме убедени, че Америка не е в състояние да бъде конкурентоспособна на световния пазар без помощта на японската технология. Не след дълго ще влезем в цикъла на остър икономически спад, от който ще могат да ни спасят единствено хората на Нишитцу, вече заели ключови позиции в управата на най-големите международни картели. Но каква цена ще бъдем принудени да платим? Те ще ни купят заедно с парцалите и ние завинаги ще си останем под тежката им ръка.

Дългата лимузина плавно спря. Улф отвори вратата и излезе, следван от Шипли. Оказа се, че са обратно на летище „Нашънъл“. Йошида втренчено го изгледа, после бавно отмести очи. Небето не беше толкова мрачно, но във въздуха се усещаше дъх на озон.

— Сам стигнахте до по-голямата част от тази история, лейтенант — промърмори Шипли. — Ето защо ще бъде справедливо да ви отправя едно предупреждение — тръгнете ли срещу организацията „Черният кинжал“, тръгвате срещу всичко, което има някаква власт на този свят. — Хвана го за лакътя и го отведе встрани от оживлението пред входа. — Познавам тези хора и затова ви моля още веднъж да премислите всичко. Още една крачка напред в своето разследване и вече няма да можете да се откопчите. Ще тръгнат по следите ви и имате всички шансове да приключите със земния си път като Моравия. Имате само едно предимство пред него — все пак не сте съвсем цивилен...

— Какво ми спестихте, Шипли?

— Моля?

— Там, в имението Хилууд, изобщо не ви се занимаваше с мен... Считяхте ме за риск по отношение на сигурността... После споменах за заключението на съдебния лекар и вие изведнъж решихте да ми отворите очите... Защо? — Усети ясно неохотата на Шипли да продължава този разговор и яко се запъна: — Обещавам ви, че няма да мръдна оттук, преди да чуя вашето обяснение!

Шипли колебливо кимна с глава, от устата му се откърти тежка въздишка.

— Един слух... — промърмори той. — Сред хората, които познават лично членове на „Тошин Куро Косай“, се носи един странен слух... Че те били някак различни от останалите, в чисто физически смисъл... Никой не знае точно по какъв начин, но всички изглеждали някак недокоснати от хода на времето...

Улф присви очи, имаше чувството, че не е чул добре.

— Можете ли да бъдете по-ясен?

— Тези слухове... всъщност легенди — такива, каквито са историите за вампири и призраци — твърдят, че членовете на „Черният кинжал“ остаряват много по-бавно отколкото ние с вас например...

— Това са глупости! — отсеке Улф, но ясно усети помръдването на студените змийчета в корема си. — Светът е пълен с хора, които

изглеждат далеч по-млади от годините си!

— Ние с вас сме скептици, лейтенант — въздъхна Шипли. — Затова можете да си представите колко бях заинтригуван от това, което ми съобщихте за аутопсията на Моравия... — Озърна се, видя изправената на пост фигура на Йошида и отново се обърна към Улф: — Сега нямам друг избор, освен да ви помоля да работите за мен. Имаме нужда от помощта ви, лейтенант. Огромна нужда. Ако в слуховете за тяхното дълголетие има дори трошица истина... — замълча, неспособен да овладее емоциите, които напиха в гърдите му, — последиците от докопването им до властта ще бъдат умножени стократно, а може би и хилядократно... Някой трябва да ги спре, лейтенант, и този някой сте вие!

— Почакайте, почакайте! — вдигна ръка Улф. — Това ми звучи като надгробно хвалебствие!

— Може би — задъхано отвърна Шипли. — Но с убийството на двама американски сенатори Нишитцу и неговата организация преминаха допустимите граници! — Очите му блестяха като огладени речни камъни: — Зная какво си мислите, лейтенант, и мислите ви са съвършено верни. Съединените щати и Япония вече са в състояние на необявена война!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТОКИО / НЮ ЙОРК

Кодираните инструкции пристигнаха, докато Шото Вакаре беше под душа. Излезе от банята, студените капчици пот блестяха по изваяното му, напълно лишено от окосмение тяло. В улейчето на факса се бяха напластили седем страници, изписани с цифри. Без електронния декодер, който му беше предоставил Йошида, те бяха просто цифри и нищо повече.

Сутрешното разписание на Вакаре беше желязно. Ставаше от сън точно в четири, обличаше спортен екип и в продължение на два часа правеше своите трудни, дори жестоки упражнения. След приключването им тялото му блестеше от пот, а мускулите му бяха набъбнали до крайност. В продължение на петнадесетина минути си позволяваше да съзерцава в огледалото тяхното великолепие — точно както веднъж в седмицата отиваше в Музея за модерно японско изкуство и съзерцаваше изложените там експонати.

После пускаше топлата вода и се заемаше с бръсненето — ръцете и краката, подмишниците и гърдите. След приключването на тази операция пускаше студената вода докрай и стоеше под душа, докато зъбите му започваха да тракат, а кожата под ноктите му посиняваше.

Спираше крановете и се изправяше пред огледалото. Оглеждаше пениса си, свит и набръчкан от студа, после се отпускаше на колене и започваше да удря бедрата си с ръба на дланите си. Правеше това, докато кожата станеше червена, а мускулите изтръпваха от болка.

Точно срещу вратата на банята беше окачен голям фотопортрет на поета самурай Юкио Мишима, който през 1970 година си беше направил харакири с единственото желание да напомни за уникалността на традиционното самоубийство на една нация, затъваща все по-дълбоко в комерсиализираните ценности на Запада.

На снимката Мишима беше гол и с разперени ръце, от тялото му стърчаха фалосоподобни стрели. Позата беше заимствана от известното платно, изобразяващо смъртта на свети Себастиан, на

когото Мишима цял живот се беше старал да подражава. Според легендата Себастиан бил член на Римско-преторианската гвардия, но тайно изповядвал християнската религия. Когато император Диоклециан научил за това, той заповядал екзекуцията на воина светец. Мистиката в тялото на боеца, когото съдбата превърнала в мъченик, беше за Вакаре онзи символ, под знака на който беше протекъл краткият и труден живот на Мишима.

Гол и с потръпващи мускули, Вакаре се зае с дешифровката на секретните инструкции. Имаше всички основания да помни Мишима и свети Себастиан, тъй като и той се прекланяше пред съвършенството на човешкото тяло. За разлика от обикновените хора, той никога не пропускаше да отбележи еротиката, излъчваща се от голото мъжко тяло. Дланта му шумно се стовари върху изпъстрените с цифри листове гладка хартия. Те блестяха насреща му равнодушно, недосегаеми за душевното му вълнение. Но въпреки скучната работа, която му предстоеше, Вакаре не можеше да бъде спокоен. Мислеше за своя приятел Южи Шиан, който, ако можеше да го види, положително би изпаднал в ужас. Южи се справяше по безупречен начин с изискванията на модерния живот, но едновременно с това притежаваше онази особена душевност, с която беше пропита поезията на Мишима.

Вакаре примигна и отмести ръката си. Върху стройните колонки от цифри беше останало петно от потта му. Същото петно вероятно ще се появи и върху лицето на Южи, когато дръзне да му разкрие своите планове...

Все пак Вакаре не се възхищаваше само от мъжкото съвършенство. Сексът също го привличаше при това във всичките си форми и превъплъщения. Особено много харесваше артистите от традиционния японски театър, които се превъплъщаваха в ролите на жени. Те нямаха нищо общо с кресливо скованите актьори, изграждащи героите си според догмите на западния театър, те бяха истински творци. И затова, както казвайте Мишима, освободени от несъвършенството, заложено във всяка жена, те успяваха да изграждат наистина перфектни женски образи, превръщаха жената в онзи светъл идеал, който реалният живот никога не може да предложи...

Честно казано, Вакаре презираше реалния живот именно заради липсата на съвършенство в него. Живееше като Мишима, с

единствения стремеж, който придава смисъл на живота. Стремежът към съвършенството. Нищо на този свят не беше съвършено, дори собственото му тяло. Хаотичността на вселената изключваше съвършенството, работеше срещу Съзиданието, което според него би трябвало да е някакво флуидно и трудно за идентифициране състояние на духа.

Мечтаеше да улови ослепителния миг на съвършеното Съзидание, онзи кратък момент на парадигмата, която предшества хаоса с неговата зависимост от времето и случайността и след която започва разрухата. В процеса на своето възмъжаване той все по-ясно разбираше, че този миг ще може да бъде уловен единствено от сетивата му и неизбежно ще бъде свързан със собствената му смърт. Защото гениалното прозрение на Мишима беше просто — смъртта носи в себе си онова пречистване и чувство за окончателно освобождение от тиранията на стадото, което е необходимо на всеки мислещ човек, особено ако този човек е японец...

Дешифровката на инструкциите му отне точно пет минути. Четиридесет и пет отидоха за зашифроването на седмичния доклад, в който се описваха действията на всички агенти на „Черният кинжал“ по света, включително точните им адреси и месторабота. Погледна списъка и поклати глава. Беше внушителен дори за него, а за врага със сигурност би изглеждал страшен. Много добре. Изпрати факса, взе листовете и ги отнесе в тоалетната. Там ги запали, изчака пламъчетата да докоснат пръстите му и едва тогава ги пусна в чинията. Плътната водна струя отнесе пепелта в канализацията.

С Минако се срещна в театъра. Група млади жени, облечени като самураи, пееха и танцуваха на сцената с грациозното съвършенство на ангели. Публиката, състояща се предимно от мъже, беше дълбоко развълнувана, в очите на мнозина проблясваха сълзи.

След края на постановката Минако и Вакаре се смесиха с тълпата, бавно влачеща се под неоновите слънца на Гинза. На фона на огромните реклами приличаха на безпомощни джуджета, изгубили се в джунглата на един странен свят.

— Благодаря ви за тази среща — промълви Минако. — Нямах никой друг, към когото да се обърна. Вие сте най-близкият приятел на Южи и затова искам да бъда открoвена с вас.

— Вярно е, че сме близки с Южи-сан — отвърна внимателно Вакаре. — Но нашите отношения доста охладняха, понякога се питам дали все още сме приятели...

— Това е изпитание и за двама ви — каза Минако.

Вакаре се усмихна. Типично женско разсъждение — тя мисли, че нашата връзка се дължи единствено на факта, че и двамата сме мъже.

— Може би — рече на глас той. — Но отношенията ми с вас също са доста особени. Едва ли бих приел да отида на театър с друга жена, особено на представлението, което току-що гледахме...

По лицето му играеше усмивка, имаше вид на човек, който се наслаждава от свободата си и изпитва удоволствие дори от бледите лъчи на зимното слънце, внезапно забравил за задълженията, които го чакат в служебния кабинет.

Вакаре беше заместник-министър на МИТИ — всемогъщото Министерство на търговията и индустрията в Япония — и отговаряше за дейността на Бюрото за индустриална политика, като едновременно с това беше и директор на Шозака — научноизследователския институт към Бюрото. На практика беше невъзможно да се направи цялостна оценка на дейността на МИТИ — главен двигател на икономическите реформи, превърнали Япония в първа индустриална сила в света. Това още по-малко беше възможно за Шозака, където се разпределяха квоти и субсидии за нови производства и където практически се раждаха цели отрасли на икономиката.

— Фактът, че мога да поощря или забраня всяко едно от лабораторните открития на Южи, прави нашето приятелство потенциално опасно — добави Вакаре. — Освен това аз съм член на „Тошин Куро Косай“ и това също не трябва да се забравя...

— Именно това ни свързва — кимна Минако. — И на това се дължи вашият пост в Шозака...

— Лично вие ми осигурихте този пост, Минако-сан — склони глава Вакаре. — Никога няма да забравя това и ще ви бъда задължен до гроб! Същевременно ще ми позволите да ви задам един въпрос... Нали казахте, че ще бъдем откровени докрай... Често се питам дали в моето назначение не прозира и ваше лично отношение... В крайна сметка аз бих могъл да помагам на Южи в много неща, нали?

— Нима ме считате за толкова користна?

— На практика това е без значение, просто защото синът ви не подлежи на корупция — сви рамене Вакаре. — Той по-лесно би бутнал някого в дълбока пропаст, отколкото да приеме услуга от мен... В неговите очи и двете постъпки са еднакво престъпни...

— Дълбоко се надявам да грешите — въздъхна Минако. — Едва ли можете да разберете с каква болка търся помощта ви. Но просто нямам друг избор. Трябва някак да убедим Южи, че е време да се присъедини към Нишитцу и неговата Либерално демократическа партия.

— Аз без колебание ще изпълня молбата ви, Минако-сан — отвърна Вакаре. — Но и двамата знаем, че искате невъзможното от мен.

— Може би — сведе глава тя. — Но може би все пак съществува някаква надежда — на устата ѝ се появи лека усмивка: — Предлагам вие със сина ми да направите нещо като конспирация...

Моля? — стреснато вдигна глава Вакаре. — Страхувам се, че не ви разбирам... Аз... Аз не съм сигурен, че ме бива за някакви конспирации...

— Тази ще ви хареса — тръсна глава Минако. — Ще се свържете с Южи частно, като приятел. Няма да говорите за бизнес, ще идете на театър или на ресторант. Ще се изповядате едва когато той се отпусне напълно...

— Какво да изповядам?

— Че сте член на „Черният кинжал“.

— Моля? Извинете ме за откровеността, Минако-сан, но това ще означава край на дружбата ми с Южи!

— Ако наистина мислите така, значи подценявате сина ми — поклати глава Минако. — Той знае колко сте привързан към идеите, които изповядва Юкио Мишима. И ви уважава за това. Южи знае, че имате чисто сърце, Шото-сан. И това за него е най-важното...

— Но ако му кажа, че съм член на „Тошин Куро Косай“...

— Ще бъде заинтригуван — довърши вместо него Минако. — Вероятно си давате сметка, че в много отношения Южи е наивен като дете. В представите му „Черният кинжал“ е чисто политическа организация с неизвестни цели. Не знае, че членове на тази организация могат да бъдат само изключително проникателни хора,

които освен това притежават и значително влияние... Да се надяваме, че никога няма да разбере това.

— Но дори това да е вярно, целите на политическа организация като нашата несъмнено ще му се сторят неприемливи, ще бъдат опасност за всичко, в което вярва...

— Точно на това разчитам — усмихна се Минако. — Представете си какъв интерес ще предизвикате у него, когато му кажете, че искате да заемете мястото на Нишитцу...

— Трябва да съм луд, за да му кажа подобно нещо!

— За всеки друг да, но не и за Южи. Знаете, че можете да разчитате напълно на неговата дискретност — изчака да се разминат с няколко пънкари, които дрънчаха с подкованите си ботуши и разтърсваха ярко боядисаните си коси. — А после ще му кажете, че искате да го вкарате в организацията и това той ще може да го разбере. Защото с обединени усилия ще бъдете в състояние да промените целите и задачите на организацията. Той ще приеме това, можете да бъдете сигурен.

Вакаре се замисли за миг, после вдигна глава:

— Но това ще означава да му разкрия, че организацията се оглавява от Нишитцу-сан...

— Отново ви призовавам да имате повече доверие на приятеля си. Той е достоен човек и притежава забележителен ум. Фактът, че Нишитцу участва в тази конспирация, ще го привлече като магнит — Минако замълча, очите ѝ не изпускаха лицето на младия мъж. — Повярвайте ми, ние с вас можем да сблизим Южи и Нишитцу. Южи ще бъде убеден, че ви помага да свалите Нишитцу, а самият Нишитцу ще бъде доволен да го има на разположение.

— Само за известно време — промърмори със съмнение в гласа Вакаре.

— Така е — кимна Минако. — Но то ще бъде достатъчно, тъй като събитията започнаха да се развиват с главоломна бързина.

Когато Улф се завърна от Вашингтон, в службата цареше трескаво оживление. Ремонтна бригада се беше заела да стърже окървавените стени на някогашното кино и всичко беше наопаки. Минаваше седем, до срещата му с Аманда оставаха почти три часа.

Бяха се разбрали да мине да я вземе, за да отидат на партито, което организираше сестра ѝ Стийви. Първата му мисъл беше да ѝ се обади и да отмени ангажимента, но после реши друго. Наистина беше уморен, но обтегнатите му нерви едва ли щяха да го оставят да заспи. А и Аманда може би беше права в твърдението си, че трябва да се разнообрази. Още повече, че текущото му разследване се очертаваше като истинска лудница.

Отби се при Ричардс Кавалера, който сбито докладва за хората, търсили го по време на краткото му отсъствие. Сред тях не беше името на главния патолог Харисън, чието обаждане наистина очакваше с нетърпение. Позвъни в Съдебна медицина, но оттам му казаха, че Харисън е извън сградата и скоро ще се върне.

Прекоси задръстения с мебели коридор и се насочи към душа, монтиран в мъжката тоалетна по негово настояване. Показа се, че и тук боядисват. Господи, цялата сграда е задръстена от бачкатори, раздразнено си помнели Улф. Явно Хейс Уокър Джонсън е решил да покаже авторитет.

В тоалетната имаше само един бояджия — дребен, но як японец с изваяно тяло на борец, кацнал на върха на оплескана с боя стълба. Работния си комбинезон беше облякъл на голо, под него помръдваха здрави мускули. Посивялата коса и дълбоките бръчки по лицето свидетелстваха, че е доста по-възрастен от колегите си, но тялото му беше стегнато като на младеж. Той кимна на Улф и продължи да полага мазилка по тавана. През цялото време на къпането си Улф чуваше как парчета хоросан тропат по широкия плат, опънат върху черно-бялата мозайка на пода.

Подсуши се, отвори шкафчето си и започна да облича чисто бельо. Очите му не изпусаха стегнатата фигурка на японеца. Господи, едва ли някога ще мога да гледам нормално тези хора, въздъхна в себе си той.

— Отдавна ли работите в ремонтната служба на полицията? — подвикна.

Бояджията прекрати работата си и погледна надолу.

— Не, отскоро... Има ли някакъв проблем?

— Откога по-точно? — настоя Улф.

Японецът остави шпаклата, слезе от стълбата и избърса ръце в комбинезона си.

— Питате, защото съм японец, нали? — извърна се за момент и изтръска прахта от себе си. — Е, вече съм свикнал... Не ми е особено приятно, но ще трябва да се примиря... Иначе няма да мога да живея в Америка.

В съзнанието на Улф се появиха спомени от далечното детство, мерна се лицето на майка му. И изведнъж се засрами. Разговорът с Шипли го беше направил параноик. Нима е забравил колко лесно става това, когато човек контактува с агент на тайните служби? Даде си сметка и за нещо друго — този разговор беше събудил в душата му дълбоки страхове. Нищо чудно, че навсякъде вижда шпиони... Ще трябва да се контролира.

— Извинете — рече. — Просто ми беше любопитно...

Бояджията отърка длани в крачолите на комбинезона си, главата му леко се наклони.

— Ще имате ли нещо против, ако продължа да работя?

— Моля — рече Улф и хвърли мокрите кърпи в телената кошница зад вратата. — Няма да ви преча, веднага си тръгвам.

Върна се в залата, леко смутен от предчувствията, които размътваха съзнанието му. Насреща му се изпречи Ричардс Кавалера.

— Добре, че още сте тук, лейтенант — задъхано каза тон. — Тони се обади, че е открил черния понтиак.

Тони Пелтека ги чакаше на един от речните пристани в близост до Четиридесет и трета улица-Запад. Мътните води на Хъдзън лениво се плискаха около прогнилите колове, от тях се излъчваше противна миризма на сяра. Нежните снежинки изчезваха в жълтеникавата мътилка, която приличаше по-скоро на киселина, отколкото на вода.

Порутените сгради зад гърба им, изоставени на произвола на съдбата от години, бяха населени с мръсни и кресливи емигранти, отдавна забравили красивата си „американска мечта“. В тях нямаше отопление и електричество, тъй като по силата на една разпоредба на общинската управа преди години бяха обявени за опасни за живеене. И съответно се бяха превърнали в убежище за бездомниците, в още една язва в снагата на огромния град. А сякаш за да докажат своята непригодност дори в очите на най-отчаяните, покрай стените им бяха струпани колиби от ламарина и картон, задръствайки напълно тесните улички. Районът, допринесъл за превръщането на Ню Йорк в главното морско пристанище на Източното крайбрежие преди години, днес

тънеше в невероятна мизерия. Пред разбитите входове горяха огньове, дупките на мястото на вратите и прозорците зееха мрачно, придавайки на цялото място атмосфера на пещерно селище...

Тони Пелтека ги заведе до края на прогнилия кей, където клечеше черното туловище на понтиака, модел 1987 година. Вътрешността на колата беше напълно унищожена от огъня, боята по покрива се беше напукала.

— Май някой се е погрижил да й драсне кибрита, след като са я зарязали тук — промърмори Пелтека и насочи лъча на фенерчето си към унищожения автомобил.

— Сигурно са шибаните наркоманчета — изръмжа Ричардс Кавалера и също включи фенерчето си.

— Сигурно — кимна Улф и се наведе да огледа вътрешността на купето. Но ако наистина са хлапетата на квартала, защо са пренебрегнали възможността да се повозят надолу към Соумил Ривър Паркуей със сто мили в час, а после да я пробутат на някой от автокрадците за стотина-двеста долара?

Подуши вътрешността на колата, в съзнанието му изплува разказът на Боби Конър за синия пламък, за топлината, излъчваща се от мъртвото лице на Аркильо, за пламъчето, лизнало за миг обгорялата му скула... Не успя да долови нищо. Нито миризма на течност за запалки, нито на бензин — най-често употребяваните запалителни материали.

Извади стоманено шило от джоба на пилотското си яке и започна да ръчка с него прогорялата седалка и арматурното табло. Жабката беше като запоена от топлината, затова се изправи и помоли Тони Пелтека да се заеме с нея. Тони беше известен с уменията си да отваря всякакви ключалки.

Наведе се още по-навътре и внимателно се вгледа в съдържанието на жабката. Пепел от изгоряла хартия и сажди, нищо повече. Шилото стигна до задната стена. Вдясно нямаше нищо, но в левия ъгъл острието закачи някакъв мек предмет. Измъкна го навън, Тони Пелтека насочи лъча на фенерчето си.

— Какво, по дяволите, е това? — промърмори Ричардс Кавалера.

— Това е специална дантела — отвърна Улф и преобърна между пръстите си обгореното, излъчващо кисела миризма на сажди късче

плат. Подобен материал използваше японската художничка авангардистка Шика.

Южи Шиан подписа заповедта, след изпълнението на която корпорацията „Шиан Когаку“ щеше да пусне на пазара 100 000 броя телефонни перфокарти. Малките пластмасови картончета щяха да бъдат разпределени между най-добрите клиенти на компанията, осигурявайки им безплатен достъп до всеки обществен телефон в страната. В средата им беше изрисувана холограмата с фирмения знак на „Шиан Когаку“ и това автоматически ги превръщаше в колекционерска рядкост след тяхното използване. Великолепна идея на отдела по маркетинг, помисли си Южи. Подчертаваща още веднъж рекламния девиз на компанията:

НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

Проведе серия от телефонни разговори е различни части на света. Търсеха го от Сингапур и Тайпе, от Силиконовата долина и Хонконг...

Приключи, блъсна стола си назад и склочи пръсти на тила. Очите му се насочиха към панорамата от бетон и стъкло зад прозореца. Макар да се намираше високо над задъхания от трафик токийски център, той едва различаваше червеникавия диск на слънцето, скрит зад тъмни облаци и отровни изпарения. Беше сигурен, че хората, изпълващи тесните улички около гарата Хамачо там, долу, живеят с чувството, че вече се е мръкнало.

От гърдите му се откъсна тежка въздишка. Неволно се запита как ли се чувстват хората, които тичат, без да спрат, под изкуственото луминесцентно осветление, които живеят в тесни стаички с още трима съквартиранти и три пъти дневно се хранят със „соба“ — евтините макарони от царевично брашно, а понякога си лягат и гладни...

Трябваше да изминат години, за да осъзнае, че именно мизерията лежи в основата на приятелството му с Шото Вакаре.

Много години ме делят от оскъдицата. Отдавна вече живея друг живот, но никога не забравям какво означава да си бедняк в град

като Токио... Тези думи Вакаре беше казал по време на един от продължителните им запои. Срамно ще бъде, ако забравя този урок, най-важния в живота ми... Толкова прост и ясен: Когато не притежаваш нищо, ти не можеш да очакваш нищо от бъдещето...

Самият Южи Шиан не беше от хората, които познаваха нищетата. Роден и израснал в семейство със стари традиции в областта на търговията, той бързо усвои нейните тънкости. Особено поради факта, че беше единствено момче в семейството и Минако правеше всичко възможно да му предаде опита си в бизнеса. По стара традиция компании като тяхната се ръководеха от жени, а мъжете бяха просто фасадата. Стигаше се дори до там, че зетьовете приемаха фамилното име на жените си, за да запазят по-добре търговската марка.

Бащата на Южи беше нещо по-различно. Банкер по професия, той беше приел да се ожени за Минако и да носи фамилията Шиан. Но скоро след това усетил ограниченията на средната по големина търговска фирма, ръководена по традиционните методи. Не бил от хората, които се примиряват със завареното положение, и взел нещата в свои ръце. Предложил рисковано начинание — да се премести седалището на фирмата от Осака в Токио и да се купи една от търговските банки, която се люшкала на ръба на банкрута. Почти всички големи компании в Япония развиват дейността си посредством някоя банка и този ход се оказал успешен. Правителството отпуснало необходимите стабилизационни заеми, скоро след това „Шиан Когаку“ стъпила здраво на токийския пазар и се превърнала в истинско „кейретцу“.

Амбициозна не по-малко от съпруга си, Минако приела съвета му да се откаже от ръководството на фирмата, което осъществявала чрез посредници. Това тя сторила едва след като вложила всичките си средства в стабилизацията на банката и операцията се реализирала успешно. Бащата на Южи успял да я убеди, че с тях ще бъде свършено, ако деловите му партньори научат за участието на жена в сделките им. Времената били други, никой вече не искал да рискува, традиционните форми на бизнес били отдавна забравени.

Наследница, на няколко поколения делови жени, управлявали бизнеса си изключително успешно, Минако била принудена да отстъпи. Мнозина очаквали това да я съсипе, но нещата се развили по друг начин. Всички мъже в живота ѝ бяха допускали грешката да я

подценяват, включително и най-близките. Никой не успял да разбере, че зад изящната външност се крие остър като бръснач рационален ум, че тази жена притежава изключителен запас от съпротивителни сили.

Разбирам, каза тя на съпруга си и покорно се оттеглила от бизнеса.

*Това беше наказанието, че съм се родила жена, каза тя на Южи години по-късно. Трябваше да мине доста, време, преди младежът да осъзнае, че тя съвсем не се е примирила със своето наказание. Отношенията със съпруга ѝ претърпели коренна промяна. Той получил сърдечен удар и умрял на място, вероятно доволен от сбъдването на мечтите си. Но Южи и до днес не беше сигурен коя е била главната причина за смъртта му — преумората или хладното отношение на жена му. Минако не проля нито сълза за този човек. Южи ясно си спомняше какво каза баща му една вечер, размекнат от алкохола: *Доверяваш ли се на жена, с теб е свършено!**

Неволно потръпна, представяйки си как отровата на този мироглед обърка и собствения му живот. Той се ожени за жена, която беше пълна противоположност на майка му. Слаба и нерешителна, изискваща постоянна подкрепа и внимание. Добре виждаше иронията в този обрат на съдбата, но не беше в състояние да промени каквото и да било. Беше ли влюбен в нея? На този въпрос нямаше отговор. Интересуваше го единствено работата, беше доволен от факта, че успя да съчетае любовта си към биогенетиката с прагматичния бизнес, получен в наследство от баща му. Днес „Шиан Когаку“ беше водеща корпорация в областта на електрониката и лазерните технологии, разполагаше със собствен научноизследователски институт, в който се реализираха сложни биогенетични експерименти.

Съпругата на Южи беше красива и нежна жена, крехка и деликатна като порцеланова статуетка. Той искрено ѝ се възхищаваше, колегите и приятелите му — също. Произхождаше от стара самурайска фамилия, чиито корени стигаха чак до Едо — древната столица на страната, процъфтявала през XVI век. Този факт сякаш допълваше впечатлението за преуспяването на Южи и неговата компания.

Роди им се син, останал единственото дете в семейството. Южи се зае да го подготвя за наследник на процъфтяващата империя — така, както баща му беше подготвял него. Момчето растеше здраво и красиво, беше сред отличниците на класа.

Всичко рухна преди година. Повикани по спешност в училището, Южи и съпругата му бяха отведени в интензивното отделение на близката болница, където бяха откарали сина им, изпаднал в дълбока кома. Според показанията на потресените учители, момчето направило опит да се самоубие с примка, праметната през една от носещите греди в стаята му.

Смъртта му настъпи след три седмици, на майката бяха необходими само три месеца повече. Южи беше чувал, че хората умират от мъка, но повярва едва когато това стана пред собствените му очи. Жена му просто се отказа от живота и скочи пред композицията на метрото, летяща с пълна скорост край един от пероните на квартала.

Притиснати от журналистите, общинските власти любезно заявиха, че мерките за сигурност са добри, но никой не може да попречи на човек, решил да се самоубие. Полицията квалифицира случая като трагичен инцидент, но Южи знаеше какво се беше случило в действителност. Жена му беше скочила под влака и това беше толкова сигурно, колкото факта, че седи тук, в кабинета си, и гледа панорамата на Токио, потънал в промишлен смог. Не можаха да ѝ помогнат нито личните му качества, нито огромният му авторитет. Тя просто се беше отказала от живота.

На погребението си даде сметка, че всъщност жена му беше контролирала живота си изцяло и по това изведнъж заприлича на майка му. Намрази я за проявата на душевна сила.

В последвалите седмици и месеци го обзе необяснима страст към разгулния живот. Обикаляше най-известните нощни клубове, напиваше се, играеше комар и развратничеше. Навсякъде се появяваше в компанията на две пищни млади жени. Доведената му сестра Хана веднага разбра това, което той отказваше да приеме: разгулният живот беше просто фасада, зад която Южи се опитваше да прикрие чувството си за вина. Защото дълбоко в себе си той се проклинаше и горчиво повтаряше, че е виновен за смъртта на сина си. Хана му каза какво мисли доста по-късно, когато вече ясно личеше, че страстта му към порока започва да охладнява и разумът се връща в душата му.

Хана успя да го спаси от разруха. Останалото свърши упоритата работа върху създаването на Оракула.

— *Какво мислиш за моята съпруга?* — попита я той в една дълга и безкрайно тежка нощ.

Очите на Хана бавно се спряха върху лицето му.

— *Още от първия ден на брака всеки от вас заживя свой собствен живот* — отговори тя с характерната си болезнена прямота.

— *Наистина ли бяхме толкова отчуждени?*

— *Ти пожела така.*

— *Не* — бавно поклати глава той. — *Не съм искал това, не може да съм го искал.*

— *Изглежда забравяш, че винаги си получавал това, което искаш, Южи-сан.*

Той се замисли за момент, пръстите му стискаха топлата ѝ, меко пулсираща длан.

— *Но тя беше много красива, нали?*

— *Красотата е завеса, която прикрива истинската душа на човека* — отвърна Хана.

— *Разкажи ми нещо за този начин на живот, ти по-добре го познаваш.*

— *Едва ли може да се изрази с думи* — поклати глава Хана. — *Но това няма значение, тъй като ти прекрасно знаеш за какво става въпрос.*

— *Това е моето проклятие.*

— *Защо наричаш прозорливостта си проклятие?*

— *А нима не е?* — горчиво се усмихна той. — *Защо ми е тази прозорливост, след като не предвидих смъртта на сина си, а след това и на съпругата си? Не мога да виждам в бъдещето, не мога и да го предскажа... Понякога виждам известни комбинации, които ми помагат да се ориентирам в бъдещето, и това е всичко. Не разбираш ли, че подобни усещания могат да те подлудят?*

— *Ако можеше да видиш живота си — от люлката до смъртта, но в обратен ред, вероятно наистина ще полудееш* — отвърна тя. — *Най-вероятно ти просто си объркал понятията и не знаеш как да тълкуваш дарбата си...*

— *Какво искаш да кажеш?*

— *Представи си, че настоящето не е един „отделен миг“, както го дефинираш ти, а комбинация от безброй възможности, които експлодират едновременно за стотна от секундата. В този кратък миг пред теб блясват безброй пътища, всички напълно*

логични в своята убедителност. Ако започнеш да вникваш в тяхната логика, те вероятно ще започнат да ти се струват напълно смислени.

— Не разбирам.

— Още е рано, но ще дойде време, когато ще ме разбереш...

Какво би направил без нея? Южи разтърка очи и хвърли поглед към стенния часовник. После грабна палтото си и излезе. Скочи в БМВ-то, което чакаше пред входа и кратко заповяда на шофьора: — Каран към Хана!

Когато Улф пристигна пред старата тухлена сграда на Шеста улица-Изток, непосредствено след авеню „С“, чиято фасада беше плътно покрита с нецензурни надписи, над града вече се свечеряваше. На партера имаше магазин за бельо, над който гордо светеше фирмата му, изписана на френски:

LE MORT C'EST MOI^[1]

Страхотно, въздъхна Улф и надникна през решетките. Изложените на витрината стоки бяха черни и сякаш скроени за чудовището Франкенщайн. Вътре не се виждаше жива душа. Вероятно магазинът беше фалирал, тъй като едва ли ще се намери човек, който да носи подобно бельо. Всъщност кой знае...

Натисна газта и зави в пресечката. Излезе на Пета улица-Изток, зави на север и се озова на Шеста-Изток. Отби до тротоара и изгаси двигателя. После слезе от колата и внимателно тръгна обратно.

Прозорците на апартамента, който според Маун би трябвало да принадлежи на Шика, бяха ярко осветени. Улф внимателно се промъкна във входа, отвори ключалката с помощта на малък шперц и тихо влезе.

Входният вестибюл беше осветен от петнадесетватова крушка, гола и оплюта от мухи. Тъглите тънеха в мрак, вонеше на урина и фекалии. В основите на стълбището се беше свила стара и проскубана немска овчарка, поразена от тежка форма на краста. Изплезила навън дългия си розов език, тя усърдно ближеше лапите си. Главата ѝ отскочи нагоре, блестящите кафяви очи се заковаха върху фигурата на

Улф. Ноздрите ѝ леко потръпнаха, после главата се наведе надолу и езикът поднови работата си с ритмично пляскане.

Улф прескочи кучето и пое по мръсното стълбище. Перилата бяха лепкави, стената на първия етаж беше изпъстрена с тъмни петна, очевидно от кръв. На кого ли са счупили главата тук, запита се Улф.

На етажа имаше само две врати и това беше странно за такава голяма сграда, в която би трябвало да има доста повече апартаменти. Надникна през мръсния прозорец, от който се излизаше на аварийна стълба от ръждясало желязо, после бавно прокара ръка по грубата замазка на стената. Ясно си личаха местата, на които е имало врати. Въпреки мръсотията долу, някой очевидно беше решил да хвърли парите си за ремонт...

За момент остана неподвижен, ушите му ловяха всички звуци, които изпълваха старата сграда. Винаги беше важно да си запознат с обичайните за околната среда шумове — така по-лесно откриваш новите, които крият потенциална заплаха...

Пристъпи към вратата на апартамента на Шика и залепи ухо за ключалката. Отвътре не се чуваше нищо. При нормални обстоятелства просто би позвънил, а за прикритие спокойно би могъл да използва легендата, която предложи на Маун. Но след пътуването си до Вашингтон, след като вече беше зърнал Шика в компанията на Водния паяк и особено след като откри част от дантелите ѝ в изоставения понтиак, той не можеше да си позволи това.

Не искаше да се изправи фронтално срещу нея, тъй като беше напълно възможно да се окаже, че именно тя е била шофьорът, подсигурил бягството на Сума с черния понтиак. Или, не дай Боже, тя да е тайнственият убиец, отнел живота на Джуниър Руиз и Аркильо... И в двата случая тя щеше да знае с кого има работа, а ако е отговорна за двойното убийство — той няма да усети никакво насочващо лъчение... Бавно се отдръпна назад. Пътят му не минаваше през тази врата, трябваше да търси друг.

Долепи ухо до вратата на съседния апартамент. Отвътре се чуваше монотонно парче на Скини Пъпи, усилено докрай от стереото на наемателя. И тук няма да стане, въздъхна в себе си Улф.

В същия момент откъм стълбището се разнесе неясен шум от стъпки. Улф отскочи до стената, в ръката му се появи револвер. Опита се да улови някакво излъчване, но не успя. Сума?

Приклепнал с насочено напред оръжие, той извика в паметта си лицето на Сума, пред очите му отново проблеснаха черните, бездънни като планинска пропаст очи на Водния паяк. Примигна и насочи цялото си внимание към черната дупка, от която щеше да се появи неканеният посетител. Пръстът му бавно обра луфта на спусъка.

Хайде, мръснико, покажи се! Ела тук, горе, за да ти продупча бандитското сърце!

Миг по-късно в полезрението му се появи старият пес. Очевидно единият от задните му крака някога е бил лошо счупен, кучето тежко накуцваше. Кафявите очи се втренчиха в Улф, езикът изскочи и облиза дулото на служебния револвер.

От гърдите му се откърти дълбока въздишка на облекчение, на устата му се появи крива усмивка. Прибра оръжието и се залови за работа. Отвори прозореца, който водеше към аварийната стълба, и предпазливо пристъпи в мрака. За момент остана неподвижен, вслушвайки се в могъщото дихание на града. Струваше му се, че е изправен пред невидим великан с разплута плът, чието сърце обаче продължава да тупти. Дори в мига на смъртта има живот, помисли си Улф.

По ръждясалите стъпала се беше събрал плъзгав мокър сняг, трябваше да внимава. Температурата се беше понижила значително, от устата му излитаха гъсти облачета пара.

Насочи вниманието си към двойните френски прозорци на Шика. Това, което от уличното ниво беше взел за щори, на практика се оказа матираща боя, нанесена направо върху стъклата. Тя пропускаше достатъчно светлина, но вътрешността на апартамента си оставаше пълна загадка. Протегна се напред, стъпи на перваза и внимателно започна да проверява прозорците. Първите три бяха залостени, но четвъртият се оказа леко открехнат. Ръката му предпазливо го побутна. Прозорецът се отвори, без да издава никакъв шум. Тялото на Улф се стегна, гърбът му се сви, миг по-късно вече беше вътре.

Стаята беше тъмна. Отначало не чуваше нищо, после до слуха му бавно се промъкна монотонно боботене. Сякаш някъде наблизко работеше мотор на компресор. Пристъпи навътре с безкрайно внимание. По-скоро усещаше, отколкото виждаше безформените очертания на мебелите, всичко в стаята беше покрито с чаршафи. Така правят хората, когато заминават за дълго или пък се готвят за ремонт.

Внимателно повдигна крайчеца на близкия чаршаф. Отдолу се показаха увити жезла, покрити с късчета черна дантела. Нови скулптури чакаха своето раждане.

Внимателно, рече си той. Бъди търпелив.

Промъкна се към вратата. Оттатък беше дневната, празна. Стените бяха голи, с изключение на тази срещу вратата. На нея беше окачена голяма картина в тежка, позлатена рамка. Отдолу имаше плочка с името ѝ — „Салон на Рудез Мулен“. Улф не можеше да свали очи от еротично привлекателния сюжет на полуголите парижки проститутки, очакващи с желание и сякаш с нетърпение поредната порция разврат. В композицията се долавяше някаква особена хуманност. За пръв път виждаше проститутки, изобразени като нормални човешки същества, никога досега не беше си представял, че в един и същи образ могат да съжителстват майчинството и скандалната полова разюзданост. Това беше истински морален парадокс и именно той правеше картината неотразимо привлекателна. Най-накрая очите му се спряха на подписа в ъгълчето на платното: Анри дьо Тулуз-Лотрек. Пресвета Майко, възможно ли е това да се окаже оригинал, смаяно се запита Улф. Пристъпи да разгледа подписа отблизо, но не беше експерт. Ако е оригинал, каква ли ще е цената му? Милиони? Стотици милиони? По-скоро второто... Напусна дневната с нежелание, но го чакаше работа.

В кухнята откри източника на боботенето: огромен генератор за електричество. Зад врата, лишена както от ключалка, така и от брава, откри абсолютно професионално фотографско ателие, камерите бяха от марките „Никон“, „Лайка“ и „Хаселблат“, снабдени със съответните триножници, осветителни тела и обективи. Малък хладилник съхраняваше кутии с филми, а върху него имаше пластмасов контейнер с най-различни филтри. Спомни си за снимките в тайната стаичка на Моравия. Нима ще се окаже, че са дело на Шика? Възможно ли е тя да е моделът за еротичните сцени? А може би е изпълнявала и двете функции едновременно?

Върна се на пръсти в дневната. Паркетът беше нов и толкова излъскан, че виждаше отражението си в него.

Другата врата беше полуоткрехната. Улф се изправи до нея така, че сянката му да не попада на прага. Пред очите му се разкри почти цялото помещение оттатък. Във въздуха се носеше особен аромат,

който му беше смътно познат. Но в момента не можеше да се сети къде го е срещал.

Усети някакво движение и с мъка потисна желанието си да реагира. Пред очите му се появи силуетът на изящната японка, която беше видял на ъгъла пред „Урбанистично разложение“, както и на снимката със Сума, направена от шпионската камера на Министерството на отбраната. По гърба му полазиха тръпки. Това беше Шика, жената скулптор, играла важна роля в живота на Лорънс Моравия. Дали беше невинна, случайно попаднала на неподходящо място в неподходящо време, или беше убиецът, изпратен от „Черният кинжал“ да отнеме живота на Моравия?

Продължаваше да я гледа като омагьосан. Очите ѝ бяха насочени към нещо в ъгъла, което Улф не можеше да види от мястото си. Тялото ѝ бавно се завъртя и силуетът отстъпи място на триизмерна форма от плът и кръв. Под меката светлина на настолна лампа бавно изплуваха твърдите, безупречно оформени гърди. Разкрачи крака, сякаш се готвеше за физически упражнения, беше чисто гола.

Светлината беше много особена, сякаш примесена с лепкав сироп. Улф имаше чувството, че може да я докосне с ръка, да поеме гъстите ѝ капки. Ръката на Шика се плъзна по гърдите с щръкнали зърна, после продължи пътя си надолу и спря на стегнатия корем. Пръстите ѝ изчезнаха между краката, в тайнствения триъгълник от нежно извити косъмчета.

Странната миризма — чужда и едновременно с това позната, отново се блъсна в ноздрите му. Той жадно я пие, като напразно се опитваше да разбере къде я беше срещал. Устните ѝ леко се разтвориха, позицията на тялото ѝ незабележимо се промени. Сега в нея се долавяше откровена еротика, сякаш жената се готвеше за сексуален акт. Другата ѝ ръка се плъзна назад и докосна точката, в която гръбначният стълб се слива с таза, бедрата ѝ се люшнаха напред, от гърдите ѝ се откъсна тихо стенание.

Улф усещаше лудото блъскане на сърцето в гърдите си, могъщо и високо като грохота на генератора в кухнята. Знаеше, че трябва да се обърне и, както би казал Боби, „да си вдига чуковете“ оттук, но не беше в състояние дори да помръдне. Краката му сякаш бяха заковани за пода, а дробовете му се изпълваха с течен кислород... Без съмнение

беше свидетел на могъщо сексуално излъчване, но зад него се криеше и още нещо — странно, привлекателно, опасно...

Имаше чувството, че присъства на представление, чийто солов изпълнител е наистина гениален актьор. От него се излъчваше онази вълнуваща еротика, която присъстваше и в снимките на овързаните тела в стаичката на Моравия, в странните скулптури на Шика... Но за кого е предназначено то? Защо го прави?

Ох, какви бедра! Гладките мускули помръдваха като живи под нежната кожа с цвят на препечен хляб, свиваха се на топка, после се отпускаха. В един момент шията ѝ се стегна, по кожата пробягаха тъмни сенки, подобни на белези... Бяха възхитителни, бяха нещо невероятно. Улф имаше чувството, че наблюдава някакъв дълбоко интимен акт, нещо, което е предназначено само за личното удоволствие на тази изключителна жена, за никой друг...

Бедрата започнаха да потръпват, Шика очевидно се приближаваше до кулминацията на своя екстаз. До слуха на Улф достигна тихо пъшкане, родено сякаш дълбоко в гладкия корем.

Клепачите ѝ потрепнаха, но погледът ѝ остана втренчен и неподвижен. Заковал се на място, Улф изпита остро чувство на неудовлетворение. Искаше да разбере какво вижда тази жена, какви мисли минават през главата ѝ, какво я кара да играе това необикновено представление? Естествено, ако то изобщо е представление...

После изведнъж го заля вълната на тежко предчувствие... Появи се внезапно, като перката на акула, разцепила бистрата вода на тиха лагуна. Беше убеден, че в стаята, някъде извън неговото полезрение, се намира и Сума. И двамата с Шика са организирали този странен ритуал с единствената цел да го примамят тук, за да го убият. Потръпна и се огледа. Изпита чувството, че е по-гол от домакинята, напълно незащитен. Би трябвало да усети излъчването на Сума, а и на всеки друг, но сетивата му бяха потънали в плътните завеси на мрака.

Главата му забуча, имаше чувството, че всеки момент ще полудее, че хаосът ще унищожи възприятията му за света. Обърна се и безшумно се върна на заснежената аварийна стълба. След няколко секунди вече беше обратно на стълбището. Инстинктът го предупреждаваше, че току-що е успял да избегне един изключително опасен капан, а сега има уникалната възможност да бутне в този капан хората, които го бяха заложили.

Почакай, рече си. Бъди търпелив. Виж кой ще излезе от този странен апартамент.

След двадесет минути осветлението на втория етаж угасна, няколко секунди по-късно на тротоара се появи Шика. Беше сама, Улф изведнъж почувства, че през цялото време горе тя също е била сама. Лишен от нейното присъствие, просторният апартамент с безценния шедьовър в дневната изведнъж престана да излъчва каквото и да било, алените пламъчета в съзнанието му потръпнаха и угаснаха.

Беше облечена почти по същия начин като вчера: обувки с високи токчета, черна минипола, широко рокерско яке с подплънки на раменете. На рамото ѝ висете черна кожена чантичка. Шика я отвори, погледна във вътрешността, и после тръгна на изток, в обратна посока на Улф, който беше заел позиция в съседния вход. Токчетата ѝ ритмично почукваха по мокрия тротоар.

Тръгна подире ѝ. Снегът се усили. Небето беше сивкаво-розово, като венците на стар скитник, небостъргачите го пронизваха като полуизгнили зъби...

Свиха зад ъгъла. Шика крачеше спокойно на около две преки пред него, вървеше на юг. Фигурата ѝ изчезваше сред облаците пара на канализацията, после отново се появяваше. Не беше необходимо да напряга зрение, почукването на алуминиевите токчета по плочника му беше напълно достатъчно.

На Втора улица-Изток сви наляво и пое в западна посока. Улф отбеляза спокойствието, с което се придвижваше тази жена. Сякаш не се страхува от нищо и от никого. Даде си сметка, че неволно е скъсил разстоянието и забави крачка.

Когато я зърна отново, ситуацията беше претърпяла коренна промяна. Шика стоеше на място, а пред нея се бяха изправили двама хлапаци с бейзболни якета, високи маратонки и черни джинси. Униформата на уличните бандити. Страничните части на главите им бяха обръснати, а кичурите коса отгоре лъщяха от гел. Единият държеше тридесетсантиметров нож с груба дръжка, а другият — стик за хоккей, в долната част на който беше прикрепен бръснач.

Хлапакът с ножа почукваше по тротоара с нещо, което наподобяваше бастун за слепци, а приятелят му размахваше стика си пред гърдите на Шика. И двамата се кикотеха с налудничави гласове. Каква ли е комбинацията от наркотици, които са поели, запита се Улф.

Беше ясно, че трябва да предприеме нещо. Не искаше да се разкрива, но не можеше да позволи на тези копелдаци да я наранят. Умът му започна да оформя приемливо обяснение за появата му на това място и в този час на нощта, но Шика направи усилията му излишни.

Ръката ѝ се плъзна в джоба на якето, блесна дулото на пистолет. Беше от синкава стомана, формата му издаваше оръжие на професионалист. От широко разкрачената ѝ стойка личеше, че знае как да борави с желязото в ръцете си, дулото се насочи в главата на единия, а после и на другия бандит. От устата ѝ излетяха няколко думи, които Улф не успя да долови, но които без съмнение изнервиха хлапаците повече от вида на самия револвер. Онзи с ножа разтвори пръсти и острието издрънча на тротоара, после двамата се обърнаха и хукнаха да бягат.

Шика остана в позицията на снайперист още няколко секунди, после, уверила се, че копелдаците няма да се върнат, бавно отпусна ръка. Улф имаше чувството, че е стискала оръжието още от мига, в който напусна жилището си.

Продължи да върви подире ѝ. Шика стигна до Второ авеню и спря пред витрината на някакво погребално бюро. Табелата над нея беше нечитаема, вероятно някакво украинско словосъчетание. Зад дебелото, оцветено в жълто стъкло на масивната входна врата се процеждаше бледа светлина.

Тротоарът беше задръстен от бездомници, които нетърпеливо се бутаха към вратата на погребалното бюро и образуваха нещо като опашка. По лицата им се четеше нетърпение. Улф протегна врат и видя причината — пред входа се беше изправил едър мъж с изпотено лице и черни дрехи, в ръцете си държеше черпак, от металните контейнери в краката му се вдигаше ароматна пара. Очевидно беше съдържателят на бюрото, лицето му представляваше интересна смесица от чувствата, които го вълнуваха: отвращение и съжаление, облекчение и задоволство... Странен тип, помисли си Улф. През деня отдава последна почит на мъртвите, а нощем храни живите... Но в гранитната джунгла на град като Ню Йорк дори и подобна странност изглеждаше в реда на нещата, в нея се долавяше някаква примитивна справедливост, водеща до първичното равновесие в природата...

Улф отскочи в сянката на близкия вход миг преди Шика да се озърне, от устата му се откъсна неволна ругатня. Настъпи някаква увита във вестници фигура, от която се разнасяше остра воня.

— Махай се от къщата ми! — изръмжа дрезгаво скитникът. — Иди да сереш някъде другаде!

Улф надникна по посока на погребалното бюро тъкмо навреме, за да види черната катафалка без регистрационни номера, която спря отпред. Беше чисто нова, хромираните ѝ части мътно проблясваха.

Скитникът започна да го блъска по глезените, но Улф не му обърна внимание. Шика се насочи към ръба на тротоара, отвори вратичката и изчезна в тъмната вътрешност на голямата кола. Моторът изръмжа и миг по-късно катафалката изчезна от погледа му.

— Мръсно копеле! — изруга Улф, скрита увития във вестници скитник и безпомощно се огледа. Черната кола бързо се стопи в оживения трафик по посока на центъра.

[1] Смъртта — това съм аз. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК / ТОКИО

Малко след единадесет Улф и Аманда пристигнаха в дискотека „Ла Ментира“, намираща се между авенютата „А“ и „Б“.

Забавиха се, тъй като на Парк авеню се беше срутила огромната кула от гранит, издигната по ирония на съдбата от една голяма застрахователна компания. Сградата все още беше в строеж, обградена отвсякъде с дървени скелета. Осветлението се осъществяваше с помощта на временно монтирани прожектори, тъй като предвидените от общината постоянни електрически стълбове бяха отдавна отнесени от бандите крадци на алуминий и продадени на черния пазар.

Тук модерните концепции в строителството сякаш са напълно лишени от смисъл, помисли си Улф, докато очите му пробягваха по опасно наклонените стени с напукана мазилка. Сградата изглеждаше доста странно и навяваше мисли за висящите градини на древния Вавилон.

— Говори се, че отдолу има дупка, която е по-широка дори от тунела Холанд — промърмори той и махна с ръка към скелето. — Готов съм да се обзаложа, че движението ще бъде пренасочено поне за година, а местните жители спокойно могат да забравят за спирката Лекс на метрото... Печелят само бездомниците, които получават няколко квадратни мили нова територия... — очите му се насочиха към Аманда, свита в ъгъла на седалката. Тя поклати глава, но не каза нищо.

Улицата, на която се намираще „Ла Ментира“, беше потънала в боклук... Вятърът го разнасяше във всички посоки, а сградите изглеждаха тъжни и запуснати. Фасадите им бяха покрити с дебел пласт сажди, който не би могъл да се изчисти дори с мощна пароструйка.

Болезнено слаби младежи и девойки с черни ботуши и тясно прилепнали джинси и клинове се влачеха по мръсния тротоар, обиците и гривните им ритмично подрънкваха. Много от тях, включително и момчетата, — носеха гривни дори на носовете си.

По уличното платно изръмжа камион на чистотата. Каросерията му беше толкова нагъсто покрита с неприлични надписи, че Улф не успя да определи дори цвета ѝ. Не спря никъде, макар кофите за смет да бяха препълнени и част от съдържанието им се разнасяше от щипещия ветреца. Две черни хлапета със слушалки от уокмени през къдравите глави и несъразмерно големи маратонки „Рийбок“ на краката се поклащаха в препълнената с боклук каросерия. Бяха най-много осем-девет годишни. На ъгъла камионът забави ход, хлапетата скочиха на асфалта и изчезнаха по посока на авеню „Б“ с лудешки крясъци.

Улф паркира на забранено и угаси двигателя. Над главите им мътно проблясваше светещата реклама на „Ла Ментора“, изобразяваща едрогърда египетска императрица. В едната ѝ ръка имаше череп, а в другата — нещо, което много наподобяваше мъжки полов орган.

Аманда огледа тълпата, която се трупаше пред входа на заведението. Сред тях имаше немалко японци.

— Напоследък в университета се носят какви ли не слухове за японците — промърмори тя.

През целия път беше мълчала. Улф не пропусна да отбележи този факт, но когато ѝ го каза, тя просто обърна глава към прозореца. Все още не беше свикнал с тази черта от характера ѝ. Може би детективът в него инстинктивно се бунтуваше срещу мълчанието, което беше основна съставка на странните ѝ настроения. А може би те му навяваха мрачни мисли за престъпни заговори и неразгадани убийства... Във всеки случай беше доволен, че отново чува гласа ѝ.

— Какви слухове?

— О, в наше време всички страдат от предразсъдъци по отношение на японците... Това се забелязва дори в академичните среди... Винаги има какво да се клюкарства зад гърба на японските преподаватели... Те трудно се приспособяват към нашия начин на живот, но колегите ми са убедени, че демонстрират високомерие...

— А ти?

— Аз не съм се сближила с никой от тях — въздъхна Аманда. — От друга страна ми се струва, че те са потресени от това, което виждат в Ню Йорк. Според мен повечето са привърженици на идеята за национална хомогенност... Нещо като „Япония за японците“... Нали разбираш? И неволно започват да ни мислят за второразредна страна,

която позволява на всякаква паплач да замърсява чистотата на нацията... — Сви рамене и добави: — По всяка вероятност приемат службата си в Америка по начина, по който аз бих приела назначение в Африка например... На книга всичко изглежда отлично, но на практика кандидати няма... — Хвана ръката му и се притисна в него, за да не бъдат разделени от тълпата, която се блъскаше на входа. — Години наред моите колеги, затворени в пясъчните кули на академичното високомерие, пробутват на японците все един и същи номер — именно невъобразимата смесица от раси, култура и религия прави Америка велика... Но напоследък, макар че никога не биха си признали, те изпитват чувството на унизителен срам... Защото ясно виждат какво става наоколо — все по-дълбока пропаст между бедни и богати, расова ненавист и пламтяща омраза, разпадане на дълбоките демократични устои на държавата... Вече не знаят как да се защитят от критиката на японците и това само засилва омразата им към тях...

Улф беше заинтригуван. Неволно се запита какво би отговорил Шипли на тезата, развита от Аманда, а и обратно — как би реагирала Аманда на мрачните му прогнози за бъдещето на Америка...

— В едно отношение обаче японците наистина са коренно различни от нас — продължи Аманда. — Става въпрос за начина, по който възприемат секса...

— И това ли е резултат от наблюденията ти сред академичните среди? — попита Улф.

— Не — засмя се Аманда. — Имаше един филм... „Същността на чувствата“, сигурно не си го гледал... Там двойка влюбени искат да се самоубият в момента на оргазъм... Според мен това желание е свързано с мечтата за постигане на нещо необикновено, нещо уникално в областта на секса... Това, което за японците е част от ежедневието...

Улф си спомни за лазерния диск в спалнята на Моравия. „Същността на чувствата“... Това неизбежно накара съзнанието му да извика образа на Шика. Видя я да крачи под чадъра от оризова хартия, видя стройните ѝ бедра да се огъват и потръпват, докато пръстите изчезват в гъсталака на слабините ѝ, в ушите му прозвучаха възбудените ѝ стонове...

— Улф?

— Какво?

— Гледаш много особено...

— Тези хора са ми доста странни...

Край тях се тълпяха меценатите на изкуството, самото им присъствие тук беше своего рода шоу: развяваха се странните халати на „Мизрахи“ и „Фере“, проблясваха футуристичните накити на „Лакроа“, шумоляха кожените облекла на „Монтана“... В общи линии екстравагантността тук беше такава, каквато и във, на мръсната улица. С единствената разлика, че тези тоалети струваха купища пари... А хората, които ги носеха, приличаха на някакви мрачни викториански вампири, които излизат само нощем...

„Ла Ментира“ се състоеше от три огромни, подобни на пещери помещения. Първото беше обзаведено в стил „Ню уейв“ с неудобни дори на вид пластмасови масички. Подът беше покрит с прозрачни плочки от дебело стъкло, под които мигаха разноцветни прожектори. Краката на присъстващите се оцветяваха в болезнена смесица от червено, синьо и оранжево. Край стената в дъното, кичово нашарена на тигрови ивици, беше разположен бар с месингов плот. На рафтовете вместо бутилки бяха подредени порцеланови фигурки, които са били модерни през петдесетте и шестдесетте години.

Второто помещение — най-просторното в цялото заведение — беше определено за танците. Но тази вечер танци едва ли се предвиждаха, тъй като върху излъсканите дъски бяха наредени картини и скулптури на младите творци, в чиято чест беше организирана сбирката. Беше претъпкано с народ, от тонколоните, чието количество беше десет пъти повече от необходимото, се лееше оглушителна музика.

Улф нямаше никаква представа как Стийви успя да ги открие в тази навалица, но фактът си беше факт — тя изскочи от тълпата, целуна сестра си по бузата и здраво стисна ръката на Улф. По професия Стийви Пауърс беше психотерапевт, но това не ѝ пречеше да членува в най-престижните артистични и научни дружества на града. Едно или друго от тях неизменно съумяваше да събере малко пари и да организира проява като днешната. А Улф подозираше, че подобни прояви са необходимост за душевното равновесие на самата Стийви, която очевидно не изпитваше финансови притеснения. Двамата със съпруга ѝ Мортън Данахър бяха идеална двойка в очите на всички свои познати, живееха нашироко. Притежаваха огромен апартамент —

мезонет с пет спални на Пето авеню, и една чудесна къща в Ийст Хамптън. Един Господ знае с колко пари разполагат, помисли си Улф.

Стийви беше пълна противоположност на сестра си. Беше тъмнокоса, с черни очи и добре закръглена фигура. Ръцете ѝ, с деликатно издължени пръсти на художник, никога не намираха покой, а пищното ѝ тяло притежаваше отривистите и точни движения на актьор, а може би и на хирург. Вероятно мъжът ѝ я беше въвел в нюйоркското висше общество, тъй като самата Аманда не познаваше нито едно от богатите семейства, сред които Стийви се чувстваше като у дома си.

— Господи, много се радвам, че успя да дойдеш, Панда — усмихна се широко Стийви. — Тук са всички важни личности, с които бих желала да те запозная!

Улф не допускаше, че тази жена нарочно се държи на дистанция от него. Винаги беше мила, но в поведението ѝ се долавяше голяма доза хладина. Може би не одобрява начина, по който си вадя хляба, а може би има и нещо друго, мислено сви рамене Улф. Знае ли някой какви мисли минават през главите на проклетите аристократи?

Аманда забързано го целуна по бузата, дари го с един извинителен поглед и тръгна подир сестра си, която нетърпеливо я дърпаше към центъра на навалищата. Улф само поклати глава. Прекрасно знаеше, че неговата Панда умира да се запознае със знаменитостите, които е събрала Стийви...

Останал сам, той бавно пристъпи към изложените експонати. Повечето от тях бяха толкова абстрактни, че граничеха с абсурда. Къде изчезна експресионизмът, неволно се запита Улф. Струваше му се, че всичко, което познавачите на съвременното изкуство класифицират като „модерно“, на практика е напълно лишено от смисъл и обаяние. Запознал се с японската култура посредством бойните изкуства, той беше в състояние да оцени това, което се нарича негативно пространство — например празнотата, която се създава умишлено за изтъкването на един, макар и миниатюрен образ. Смисълът има способността да напомня за себе си по най-неочаквани начини и чрез помощта на най-странни форми...

Бавно напусна предната част на дансинга, заета предимно от картини. Пред погледа му се разкри гора от абстрактни скулптури: кофраж от арматурно желязо, върху който бяха запоени бронзови

топки, африканско дърво, нашарено като кожата на зебра с дебели пластове ярка боя, върху която бяха прикрепени пластмасови листове. Всичко беше мрачно и безизразно, напълно лишено от живот. Дори смъртта е по-жизнена от това тук, помисли си Улф. Красноречиво доказателство за тази теза бяха мумиите на египетските фараони...

Последната скулптура беше ярко изключение. Улф вдигна глава и огледа познатите му вече форми. Беше в състояние да усети пластичността на извитите железа, покрити с черна бродерия, имаше чувството, че чува гласовете, шепнеци иззад тайнствената фигура...

Пред него се издигаше още един екземпляр от творчеството, на Шика. А това означава, че и тя трябва да е някъде тук, рече си Улф. Обърна гръб на скулптурата и тръгна да я търси.

Направи пълен кръг из просторното помещение, но Шика я нямаше. Насочи се към ресторанта с огледални стени и столове от изкуствена кожа, разположен в третата и най-малка зала на „Ла Ментира“. Масичките бяха малки и неудобни, чиниите и чашите върху тях потръпваха в такт с ударните инструменти на модните парчета, които се лееха от огромните тонколони. „Редбокс“ и „Пет Шоп Бойс“, механично отбеляза Улф.

Мислите му бяха насочени към Шика. Защо изпитваше такъв интерес към тази жена? Вярно е, че е красива, дори екзотична. Но той беше имал контакти и с други красиви жени, без да изпитва това особено чувство... Всъщност какво *по-точно* е то?

Стара позната? Не, не може да бъде... Беше сигурен, че я вижда за пръв път... И все пак... Потънал в огромните черни очи, той имаше чувството, че отново чува песента за Белия лък, в душата му се надигаше онзи детински възторг, който можеше да пробуди само един човек на този свят — дядо му... Усети тласъците на кръвта във вените си, могъщите удари на сърцето разтърсиха тялото му. И за миг невъзможното се превърна в действителност: съзнанието му се прочисти, забрави напълно както за Сума, така и за мъртвия Лорънс Моравия...

Вървеше бавно между масичките и внимателно оглеждаше насядалите край тях хора. Едновременно с това на всеки десетина секунди се обръщаше назад — така беше сигурен, че няма да пропусне нито влизащите, нито излизащите посетители... В дъното спря, присви

— очи и огледа цялата зала. После се обърна и бутна летящата врата, която водеше към кухнята.

Вътре цареше още по-голяма лудница. Готвачи, помощници, келнери и миячи се въртяха в някакъв странен танц, всеки зает със своята работа. Въздухът беше наситен с миризмата на храна, над главите на хората се виеха облаци бяла пара. Улф бавно тръгна да обикаля това царство на умивалници от неръждаема стомана, високи рафтове с нарязани зеленчуци и късове сурово месо, огромни печки, върху които къкреха казани със супа и сосове, бялата стена от фризери, в които чакаха готови за пържене картофи и нарязан на кръгчета лук...

В дъното, полускрити от стената с умивалниците, се виждаха стоманените врати на главния фризер, в който се съхраняваха месото и основните хранителни продукти. Улф бегло надникна натам, пригответи се да тръгва обратно, но изведнъж се закова на място, неспособен да възприеме картината, която се разкри пред очите му.

Ричардс Кавалера, със синкава от луминесцентното осветление потна кожа, беше сграбчил ризата на дребен мъж с красиво, пребледняло от страх или притеснение лице.

— Закъсняваш с вноската, Дики! — заплашително изръмжа огромният негър. — Или ще ми дадеш паричките, или ей сега ще те разкрася с бръснача си! Я си представи на какво ще заприличаш? Твоите приятелчета педерастии ще престанат да те харесват и ще си потърсят друго място за забавление... И ти щеш не щеш ще трябва да продадеш шибаната кръчма, нали?

— Добре де, добре! — изпищя с женски глас красивият Дики. — Ще ти дам проклетите пари! Само прибери гадния бръснач!

Улф познаваше този човек. Казваше се Ричард Сансоун и беше импресарио на някои от известните в града артисти. Изчака Ричардс да пусне ризата му и да вземе пачката, после пристъпи напред.

— Господин Сансоун, вземете парите си обратно и ни оставете сами! — сухо му нареди той.

Двамата рязко се обърнаха, на лицата им се изписа объркване и страх. Улф отиде при тях, издърпа пачката от Ричардс и я натика в ръцете на Сансоун.

— Приемете искрените ми извинения за това недоразумение — каза той. — Обещавам, че няма да се повтори — извади визитната си картичка и я тикна в джобчето на зяпналия от смайване човек: —

Ако имате проблеми, моля да ме потърсите на този телефон. Директен е, можете да ме откриете по всяко време...

Сансоун объркано кимна с глава и прибра парите. Извади копринена носна кърпа, избърса потта от лицето си, после се усмихна и изчезна.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? — изръмжа Улф и заплашително, пристъпи към Ричардс Кавалера.

Черният детектив объркано мълчеше, зъбите му механично дъвчеха дебелията долна бърна, изскочила напред.

— Нима не знаеш, че няма да търпя корумпирани ченгета в екипа си? — продължи Улф.

— Аз не съм корумпиран — мрачно отвърна Ричардс.

— Тъй ли? Комисията за вътрешно разследване едва ли ще приеме подобно изявление...

— Значи ще ме предадеш на комисията, така ли? — изръмжа Ричардс и Улф не пропусна да отбележи заплашителната нотка в гласа му.

— Чакам обяснението ти, Ричардс! — сухо отсече той.

Дебелият негър му обърна гръб, отиде до близкия умивалник и напълни една чаша с вода. Улф стоеше и чакаше. Ричардс пресуши чашата и хвърли неспокоен поглед към хората от кухненския персонал, които шетаха наоколо. Всички си гледаха работата, но явно проявяваха интерес към диалога между двамата.

— Парите ми трябваха — промълви най-сетне той, после отново млъкна. Сякаш това беше всичко, което искаше да знае Улф.

— Е, и?

— Дребна работа, човече! — раздразненото изгледа негърът. — Муха ги ухапала тези педерастии! Те и без туй мажат лапите на всички, които се навъртат насам — санитарни инспектори, хората от данъчното, мафиотите, дето всеки ден им карат прясна риба на специални цени... Много добре знаеш, че и ден няма да изкарат, ако не дават подкупи! Аз просто си отрязвах едно парченце от баницата! Това копеле е толкова богато, че изобщо няма да го усети!...

— Смяташ, че това е твое право, така ли? — заплашително пристъпи към него Улф.

— Нали ти казах, бе човек? Парите ми трябваха!

— Виж какво, Кавалер! — изсъска Улф. — Ако веднага не ми разкажеш всичко, още утре ще те предам на комисията!

— Исках да отърва брат си от лихварите — промълви с неохота Ричардс, после изведнъж истерично се разкрещя: — Ясно ли ти е, началство? Исках да го отърва от шибаните лихвари, които ще му изпият кръвчицата! А сега се разкарай от пътя ми! — протегна ръка и блъсна Улф към желязната врата на фризера, после му обърна гръб и тръгна да си върви.

Улф го настигна на два скока и рязко го завъртя с лице към себе си.

— Ти си добро ченге, Кавалер — някак прекалено спокойно изрече той. — Само едно ти липсва — не знаеш докъде се простират правомощията ти. Значката ти дава власт, но тази власт е в строго определени граници!

— Вече ти казах защо постъпих така...

— Не е достатъчно — поклати глава Улф. — Нямах оправдание за простъпката си...

— Значи ще ме предадеш, а? — облеци се насреща му Ричардс. — Така ми се пада! След всичките тези месеци на вярна служба! И ти си като всички останали, решил си да ме хвърлиш на лъвовете още в началото! А какво ще стане с брат ми? Кой ще му върне борчовете? Като нищо ще му счупят краката онези хиени!

Улф усети любопитните погледи на кухненския персонал и разбра, че е време да свали нивото на напрежението.

— Утре сутринта ще обсъдим тоя въпрос.

— Да бе, как не! — изръмжа Ричардс и замахна с цялата си огромна сила.

Улф приклепна и отскочи встрани, ръцете му направиха светкавично „ирими“ и ръката на негъра попадна в клещите им. Тялото му политна и тежко се стовари на циментовия под... Улф скочи отгоре му, коляното му потъна дълбоко във врата на Ричардс.

Очите му се спряха на лицето на Кавалера, почерняло още повече от омраза и унижение. Даде си сметка за спектакъла, който разиграват пред непознати цивилни отново изпита чувство на отвращение към живота, който беше принуден да води: Вонята на корупцията беше толкова силна и толкова привлекателна, че този дълбоко в душата си честен човек, беше изпитал неудържимо влечение

към нея. Вярно, че обстоятелствата са го принудили, вярно, че лихварите са опасни типове и брат му може сериозно да пострада... Но това не е оправдание, не може да бъде оправдание!

Разхлаби хватката си, изправи се и тихо нареди:

— Хайде, Кавалер! Ставай и се прибирай у дома!

Хана имаше у себе си нещо от величието на чаплата.

А чаплата е особено творение на природата по простата причина, че е самотна птица. Дебне плячката си тихо и търпеливо, а после, с бързо и елегантно движение я набучва на дългата си извита човка. По време на полет главата ѝ е дръпната назад и величествено лежи върху раменете, докато далечните ѝ братовчеди — щъркелът и ибисът, летят като всички останали птици — с протегнати напред шии...

По мнението на Южи синята чапла е най-красивият представителна тези изящни птици, защото в прекрасните мигове на разсъмването и свечеряването тя се слива с небесния лазур, а когато излита от вода, тялото ѝ се разтапя във въздуха по един наистина магически начин.

Къщата на Хана се намиреше в едно от токийските предградия, само на десет километра от центъра. Но във всички останали измерения — на милиони километри от градската цивилизация. Природената сестра на Южи рядко я напускаше, тук ѝ беше най-приятно да прекарва времето си. Тя беше тринадесет години по-млада от Южи, родена от втория брак на Минако.

Външните стени на къщата бяха от стоманобетон, отвътре облицовката беше от гранит и черно-бели керамични плочки. Обзавеждането беше почти спартанско, но посетителят обикновено нямаше време да му обърне внимание, тъй като погледът му се привличаше от великолепната колекция „майоги“ — специалните артистични ветрила, използвани от танцьорите. Според традициите на древния японски театър „майоги“ често се оказват единственият разрешен реквизит на сцената и по тази причина многообразието на формите им е изключително широко — понякога са във вид на самурайска сабя, друг път са борова гора, есенна луна, стълбичка към таванска стаичка, бурно море или просто чашка за чай... Изработката

им далеч не беше проста, а присъствието им в къщата на Хана тежеше от митологична символика.

— Хана! — протегна ръце Южи и нежно я прегърна. — Толкова се радвам да те видя!

Хана беше доста различна, от Минако, своята майка. От Минако се излъчваше онази шлифована от традициите крехкост, към която се бяха стремили повечето жени от нейното поколение. За разлика от нея Хана беше твърда и самостоятелна, със собствен мироглед и начин на поведение. Когато Южи откри това, той беше доста изненадан.

Радостна от срещата с брат си, Хана не отделяше от него блестящите си очи. Бяха изпълнени с емоции по начина, по който древният амфитеатър е изпълнен със звуци и настроения, усилен и подчертан от особената му конструкция.

— Когато съм с теб, всички грижи и тревоги отлитат.

Хана беше като огромна машина, генерираща психическа енергия. Понякога Южи беше искрено убеден, че чува ритъма на сърцето и шепота на кръвта във вените ѝ. Беше в състояние да контактува с тях — сякаш бяха божествени гласове, намерили приют в тялото ѝ. Но имаше и други моменти — когато излъчването ѝ изчезваше и тя ставаше мълчалива и лишена от емоции като каменна стена.

На шестгодишна възраст беше получила някакво рядко срещано мозъчно възпаление, което не се поддаваше на лечение и което в крайна сметка получи нейното име сред медицинските среди. И до днес експертите не бяха единодушни относно пораженията на болестта върху нея. Едни твърдяха, че е засегнат единствено центърът на говора, друга се придържаха към становището, че има поражения в паметта и още някои важни функции на мозъка. Но лекарите не бяха в състояние да определят не само степента на тези поражения, но дори и дали те изобщо съществуват. Единственият външен израз на болестта беше фактът, че Хана не пророни нито дума до навършването на дванадесет години.

Накрая на Минако ѝ дойде до гуша от безкрайните медицински експерименти върху дъщеря ѝ, отиде в болницата и си я прибра. Оттогава до днес Хана живееше тук, в това убежище от стоманобетон и пъстри ветрила.

Беше наследила красотата на майка си — порцелановата кожа, овалното лице, красиво очертаните чувствени устни. Но към тях беше прибавила и още няколко завидни качества — душевна сила, изящество на език и стил, изострена чувствителност по отношение на тайнственото и свръхестественото в живота. Баща ѝ го нямаше от години, изхвърлен от Минако в момента, в който се разбра, че се е оженил за нея заради парите ѝ. Той очевидно не изпитваше желание да вижда дъщеря си, а може би Минако му беше забранила това. Южи отдавна беше забелязал, че майка му прави всичко възможно да закриля своята дъщеря.

На практика беше убеден, че единствен той е в състояние да разбира Хана. Минако беше правила много опити в това отношение, но в крайна сметка се провали. Просто защото твърде много години е била обречена да гледа на детето си като на инвалид и постоянно го е сравнявала с развитието на другите деца... Южи виждаше сестричката си в съвсем различна светлина, в душата му имаше много обич към нея, но и значителна доза любопитство. От своя страна Хана, безспорно усетила това любопитство, макар че никога не беше го демонстрирала открито, отвърна на чувствата му с цялата искреност на богатата си душа. Двамата приличаха на някаква особена батерия, на анод и катод, при чието докосване се създаваше странна и непозната на никого енергия.

Освен че обичаше сестра си, Южи много я харесваше. Беше остроумна и на моменти изключително забавна, макар че общо взето рядко се смееше. Демонстрираше невероятен ум, понякога доста хаплив за околиците. Често изпадаше в дълбока депресия и Южи се безпокоеше за нея, главно защото не можеше да види причините за тези резки душевни колебания и се страхуваше, че зад тях се крият последиците на коварната болест. Те идваха с периодичността на месечните и цикли и бяха също толкова неизбежни.

Когато беше в компанията на Хана, в съзнанието му често се появяваха стихчетата на любимия му поет Танигуши Бузон:

*Утринна мъгла
Фрески като сън красиви
Хората обръщат гръб и самотни си отиват...*

А когато си тръгваше от дома ѝ, в душата му трайно се настаняваше убеждението, че в света има далеч повече неща от тези, които беше усвоил посредством емпиричната методология на науката, че са далеч от нея и универсалните ѝ константи. В такива моменти изпитваше доста сериозни затруднения и не знаеше кой е верният път, докъде се простира картината на реалния свят и откъде започват мечтите...

— Сега пък какво те тревожи? — меко попита Хана.

Южи въздъхна и се потопи в топлата прегръдка на неповторимото ѝ излъчване.

— Оракула — рече.

Зад прозорците на дневната се издигаше горичка от свежозелен бамбук. Хана я беше засадила край високата каменна стена, която отразяваше светлината по хиляди различни начини. Част от растенията се издигаха вертикално нагоре, други растяха под ъгъл. Преплитаха се по особен начин, общото впечатление беше възхитително. Имаше моменти, в които малкото вътрешно дворче — някакви си четири квадратни метра — изглеждаше толкова необятно и внушително, колкото склоновете на свещената планина Нара. Южи обичаше да бъде с лице към тази гледка, тя неизменно даваше воля на най-съкровения му мечти...

— Започвам да съжалявам, че изобщо се заловихме с този проект — добави той.

Хана внимателно го погледна и попита:

— Кой ти съобщи за смъртта на Моравия?

— Има ли някакво значение? — въздъхна Южи. — Зная, че отговорността за нея носи Оракула и това е същественото... Никога не съм мислил, че ще създам машина, която ще носи отговорността за човешки живот!

— Южи-сан, говориш така, сякаш Оракула е убил Моравия!

— Нима не е точно така?

— О, не — поклати глава тя, забеляза горчивината, изписана на лицето му, и побърза да хване ръката му. — Ела! — придърпа го до себе си и продължи: — Случаят с Моравия беше нещо като генерална репетиция. Ние всички бяхме убедени в непогрешимостта на Оракула, но се оказа, че и той може да се провали...

Южи изсумтя и поклати глава.

— Не бива да се отказваш поради една-единствена грешка — продължи да настоява Хана. — Оракула има изключително значение. Можеш ли да приемеш, че аз вярвам в тайните на Вселената? Можеш ли да разбереш убеждението ми, че в нея има нещо неизвестно, но прекрасно? Понякога имам чувството, че тялото ми е клетка, в която душата ми живее насила. Като див звяр в зоологическата градина... Имам чувството, че съм жив организъм от второ качество, просто защото съм от плът и кръв...

Хана млъкна, но силата на духа ѝ легна като черна сянка върху съзнанието на Южи. Какви метаморфози преживява, запита се той. Страшно много му се искаше да я попита открито — коя е, в какво се превръща, как влияе психическото ѝ присъствие върху Оракула? Беше готов да го стори (проклинайки се за неделикатния начин на проникване в интимния ѝ свят), беше готов да преодолее страха си (колкото от отговора, толкова и от мълчанието ѝ), когато тя го погледна с блестящите си очи и тихо промълви:

— Смърт.

Той неволно потръпна, доловил дълбоката промяна в гласа ѝ. Знаеше на какво се дължи това — Хана беше получила своите „приливни вълни“... Отказваше да ги нарича видения, тъй като в тях нямало нищо визуално, били изградени изцяло на принципа на вибрациите... Техен лъчител бил не външен източник, а нещо скрито дълбоко в нея. Някакво пространство, създадено от мозъчната треска, или поне населявано от нея... *У мен има една бездънна дупка, призна му преди години тя. Нейните дълбини раждат образи, които не мога да нарека видения, просто защото не виждам нищо. Усецам присъствието им и зная какво представляват, така, както човек усеца, че по време на сън е овладял някакъв древен език...*

— Хана! — вдигна глава той. — Каж ми какво виждаш!

Блестящите ѝ очи бяха замъглени, Южи беше сигурен, че не долавят нито една от чертите на лицето му.

— Виждам теб и Наохару Нишитцу, вкопчени в смъртен бой — промълви тя. — А над главите ви размахва криле огромна черна птица...

— Вероятно това е Смъртта с главно „С“? — направи опит да се разсмее той, но звуците заседнаха в гърлото му. — Всичко това ми звучи като филм на Берман...

— Не! — извика Хана и стисна ръката му. — Това не е Смъртта! — очите ѝ отново се избистриха и се заковаха върху лицето му. — Виждам друг човек, нов и напълно непознат... Той ще ви убие и двамата!

Потънал в тишината на огромния апартамент на Моравия, Улф мислеше за тайната стаичка зад гардероба и странното ѝ съдържание. След инцидента с Ричардс Кавалера в „Ла Ментира“ пресиленото оживление на купона му се стори съвсем непоносимо. Успя да открие Аманда сред гостите, извини се и каза, че си тръгва. Стийви предложи да я откара и Аманда, забелязала много добре изражението на лицето му, мълчаливо прие. Миг преди сестра ѝ да я дръпне в центъра на оживената тълпа, тя пристъпи напред и го целуна по устата.

Отпуснал се върху сърпообразния диван на Моравия, Улф си спомни думите на Маун: *Лари беше извратен... Сериозно извратен...* В главата му се блъскаха фактите от последната седмица, примесени кой знае защо със заглавието на филма върху лазерния диск... Преди няколко дни Шика е била в компанията на Моравия миналата есен Шика е била в компанията на Сума... Вчера Моравия беше убит, същата участ сполетя и един от хората му... Все още не може да улови излъчването на Сума, нито пък на Шика... Все още няма представа за убиеца на Моравия... Дали Шика е член на организацията „Черният кинжал“? Дали не е един от платените убийци на тази организация?

Нямаше отговор на тези въпроси, но беше убеден, че ключът на загадката се крие именно в японката. Пред очите му се появи съвършената ѝ, гърчеща се в екстаз фигура, ароматът на тялото и нахлу в ноздрите му, слабините му неволно потръпнаха... После го връхлетя прозрението. Миризмата в апартамента на Шика беше тази, която беше доловил в тайната килия на Моравия. Значи Шика е била тук. Миризмите не траят дълго дори в малки стаички без прозорци, а това означава, че Шика е била в апартамента на Моравия броени часове преди появата на Улф. Защо? И — което е далеч по-важно — как се е добрала до този дом? От момента, в който полицията получава сигнала за убийството на Моравия, пред вратата на апартамента е имало униформен пазач.

Към три часа сутринта лепкавите полустопени снежинки се превърнаха в твърди ледени топчета, тротоарите станаха опасно хлъзгави. Улф чувстваше, че от работа му беше дошло до гуша, единственото му желание беше да гледа лицето на Аманда, да се притиска до нежното ѝ тяло, да усеща как нейната топлина прониква чак до мозъка на костите му.

Напусна апартамента на Моравия, скочи в колата без отличителни знаци и потегли към Морнингсайд Хайтс. Тук бездомниците бяха предимно от Африка и Карибските острови, паркът беше осеян с картонените им колиби, а по алеите се виждаха кървавите екскременти на примитивните им ритуали. Аманда пренебрегваше опасностите и отвращението поради причините, които бяха валидни за повечето от жителите на Ню Йорк — икономическите. Тя просто не можеше да си позволи жилище в някой от по-добрите квартали на града. Освен това — както не пропускаше да му изтъкне — просторният апартамент с две удобни спални беше напълно безопасен, стига човек веднъж да се прибере зад стените му. Входната врата беше подсилена с яко полицейско резе, монтирано лично от Улф, а прозорците към терасата имаха решетки с големи катинари. Защо безспорният ѝ преподавателски талант влияе толкова силно и върху способността ѝ да бъде убедителна, често се питаше Улф.

Суграшицата, фосфоресцираща от неоновите реклами на Манхатън, блъскаше лудо по предното стъкло, чистачките не вършеха почти никаква работа. Улф се пресегна към телефона и набра домашния номер на Аманда. Дали се е прибрала от онзи тъп купон? Не се притесняваше, че може да я събуди, защото днес нямаше часове.

— Аз съм — промърмори в слушалката той. — Тръгнал съм към теб...

— Апартаментът е пълна кочина — рече тя. — Да идем някъде другаде.

— У дома?

— Нищо против, стига да не е тук.

Петнадесет минути по-късно спря пред входа на блока ѝ. Принуди се да кара по-бавно от обикновено, просто защото времето беше отвратително. Очите му пробягаха по фигурите на трима или четирима скитници, натикали се под брезентовия навес и легнали

върху парчета картон. Доколкото можеше да види, всички спяха. Суграшицата оглушително почукваше по покрива на колата.

След минута улови някакво движение във входния вестибюл. Плътно увита в полите на подплатения си шлифер, Аманда отвори вратата и прескочи спящите бездомници. Излезе на тротоара и тръгна към колата с широка крачка, внимавайки да не стъпи в някоя локва.

В същия миг в главата на Улф звънна предупредително звънче, косъмчетата на врата му настръхнаха. Нещо не беше наред. Походката. В нея имаше нещо много познато, но не беше сигурен, че принадлежи на Аманда. Напрегна взор към лицето ѝ, но флуоресцентната светлина от уличния стълб превръщаше чертите ѝ в неясна маска.

Разтърка очи и уморено въздъхна. Работя прекалено много, явно съм се преуморил, рече си. Наведе се да отвори вратата на Аманда и изведнъж се оказа лице в лице с красивата японска художничка Шика.

В очите ѝ пламтеше бясна омраза. Дясната ѝ ръка се повдигна бавно и някак лениво, между пръстите ѝ проблесна синкавото дуло на пистолета, което Улф вече познаваше от стълкновението ѝ с уличните бандити. Устните ѝ, черни на студената светлина, бавно се раздвижиха. Вероятно казваше нещо, но Улф не беше в състояние да го чуе. Суграшицата вдигаше доста голям шум, а и стъклото на прозореца беше вдигнато. После от дулото на пистолета излетя алено пламъче, експлозията във вътрешността на купето беше оглушителна.

— Не! — изкрещя Улф в мига, в който стъклото се пръсна на хиляди късчета. Куршумът накара тялото му да отскочи към шофьорската врата, в устата му се появи метален вкус, примесен със солената миризма на кръвта. После го връхлетя болката...

Събуди се рязко, седна в леглото и объркано се огледа. Намираше се в собствената си спалня, сърцето му лудо блъскаше, все още чувстваше болка в тялото си — там, където беше проникнал куршумът от кошмарния сън. Механично потърка мястото — сякаш искаше да се увери, че всичко е било плод на фантазията му.

Включи осветлението и втренчи поглед във водните струи, които шибаха дебелилото, обковано с мед стъкло на капандурата. Тя сякаш висеше в празно пространство — така, както се чувстваше и самият той в годините на далечното детство, увиснал между баща си и дядо си, раздвоен и несигурен, разчитащ единствено на помощта на мама...

Виждаше лицето на майка си толкова ясно, сякаш седеше срещу нея. Черните изразителни очи надничаха иззад тежки клепачи, високите скули наемкваха за решителност и душевна сила, извивките на носа и брадичката ѝ бяха съвършени, също като устата. Черната ѝ коса със самотни сребърни нишки стигаше чак до кръста, в нея бяха оплетени блестящите мъниста на Белия лък, наричани от индианците „спяща красота“. Всяка черта на лицето ѝ говореше за силна воля и изявена индивидуалност.

Беше си извоювала репутацията на мъдра и свята жена, проявяваше качества на ясновидка, много хора се обръщаха към нея в моменти на мъка и психическа нестабилност.

Въпреки всичко Улф беше убеден, че силата ѝ се крие в изключителната пасивност на поведението ѝ. Единствена жена в семейството, тя съзнателно беше отстъпила поле за действие на мъжете в него.

Отпусна се по гръб и затвори очи. След известно време задряма и започна да сънува. Озова се в стаята на детството си. Вървеше към стария скрин, в който бяха подредени дрехите му. Отмести ги и извади лъка. Беше стар, но великолепно изработка, от рогата на карибу.

Дядо му го беше направил още като младеж, най-много петнадесетгодишен. Това е било трудна и амбициозна задача. Повечето от лъковете на племето са били изработвани от здраво оплетени и изключително гъвкави клонки, увивали са ги с изсушени животински черва, а ролята на лепило играела смес, известна под името асфалтум. Изработката им била сравнително лесна. Докато хората, които правели лъковете си от рог, били, обект на благородна завист и преклонение, всички ги считали за надарени ловци.

Стиснал гладката кост на лъка в съня си, Улф вдигна глава към горния му край, в очите му се появи възхищение от съвършената изработка, от вътрешната сила на древното оръжие. В душата му звънна прекрасна мелодия. Песента на живота, която двамата с дядо му пееха до захлас.

Отвори очи и хвърли поглед към часовника си. Минаваше полунощ. Дъждът беше преминал в суграшица, която яростно почукваше по дебелото стъкло на капандурата, удържало капризите на времето цели шестдесет години. През него се процеждаше

бледосинкава светлина, лепкавите ѝ пипала се спускаха надолу като радиация от изоставен реактор.

Стисна глава с две ръце, ясно усети ускорения си пулс. Какво ми става, Господи? Първата му мисъл беше за Аманда. Дали е добре? Защо пък да не е, беше следващият му въпрос. Логиката не помагаше, в душата му започна да се надига лепкав страх. Вероятно остатък от кошмарния сън...

Облече се набързо и тръгна към вратата. Едва в колата се сети, че би могъл да ѝ позвъни, преди да излезе. Не беше в състояние да разсъждава, имаше чувството, че все още е под влияние на съня...

Обилни струи вода шибаха челното стъкло, изпитваше усещането, че всички фарове го заслепяват. Реши да не им обръща внимание. Налагаше се да заобиколи авеню „Амстердам“, тъй като отсечката между Седемдесет и трета и Седемдесет и девета улица се беше превърнала в огромна яма. Миналата седмица там беше пропаднала настилката и всичко под нея — тръбите на водопровода и канализацията, дебелите снопове електрически кабели, примесени с огромни късове асфалт — се беше стоварило в тунела на метрото. Последница от постоянните вибрации и изключителната интензивност на трафика, беше заключението на общинските експерти. Хората, изграждали тези комуникации преди седемдесет години, просто не бяха отчели вероятността от възникването на подобни фактори. Край ръба на дупката бяха поставени пластмасови колчета с опънат между тях полиетилен. Някой вече беше успял да го напръска със спрей, буквите бяха разкривени и заплашителни:

СМЪРТ ЗА ТЛЪСТИТЕ БАРОВЦИ!

Сенегалци с черни като кюмюр лица бяха разпънали платнищата си с евтина стока под навесите на затворените магазини по Бродуей и сякаш не обръщаха внимание на късния час и противното време. Малкото пешеходци, скрити под чадъри и вдигнали яките на връхните си дрехи, изобщо не им обръщаха внимание.

Улф набра номера на Аманда по радиотелефона в колата си.
— Аз съм — рече. — Добре ли си?

— Разбира се — отвърна тя. — Защо? — Смущенията по линията бяха толкова силни, че той не успя да определи нито какво е настроението ѝ, нито дали неволно не я беше събудил.

— Пътувам към теб...

— О, Господи! Преди малко се прибрах, къщата е наопаки. Не можем ли да отидем някъде другаде?

Устата на Улф изведнъж пресъхна. Направи опих да преглътне, но не успя. Имаше абсурдното чувство, че сънуваният преди броени минути кошмар се повтаря в действителност.

— Какво ще... — млъкна, тъй като в слушалката се разнесе остро изщракване. — Ало, Аманда, там ли си?

Мускулите му се схванаха от напрежение, кокалчетата му побеляха върху слушалката. Стори му се, че чува смеха ѝ.

— Аманда?

Линията прекъсна. Той затвори и натисна бутона за повторно избиране. Започна да му дава заето. Господи Исусе! Какво беше това, което дочу миг преди връзката да се разпадне? Кошмарът, прибавен към продължителния разговор с Шипли, очевидно го превръщаше в параноик. Все пак имаше чувството, че гласът, който чу, принадлежеше на някой друг, а не на Аманда. Смущенията по линията бяха ужасни, нима можеше да бъде сигурен, че е разговарял с нея? *Помислете си добре*, беше му казал Шипли. *Още една стъпка напред в това разследване и вече няма да ви позволят да се оттеглите. Ще ви заплашва съдбата на Моравия...*

Господи, Боже мой!

Натисна педала докрай, колата се стрелна напред, суграшицата забарабани като картечница по челното стъкло. Приведе се напред и напрегна взор, чистачките се движеха на максимални обороти.

Закова пред блока на Аманда с пронизително скърцане на гумите и изскочи навън. Затъна до глезени в ледена локва, обувките му подгизнаха. Във входа се беше приютила млада жена, притиснала към себе си две заспали близначета. Очите ѝ, уморени и някак остарели, равнодушно проследиха фигурата на Улф, който отнесе с рамо вътрешната врата и полетя нагоре по стълбите.

Апартаментът на Аманда беше на четвъртия етаж. И тук, подобно на всички стари сгради в квартала, асансьорът беше раздрънкан и бавен. Вземайки по три стъпала наведнъж, Улф не

можеше да се отърве от чувството, че губи контакт с действителността. Пред очите му продължаваше да стои кървавата сцена, която беше сънувал. Картината ставаше все по-реална, накрая вече не беше сигурен кое е плод на въображението му и кое — истина. Усети остра болка на мястото, където беше проникнал куршумът на Шика от кошмарния сън, ръката му неволно се вдигна да го разтърка. В другата стискаше служебния си револвер.

Вратата на Аманда беше откряната и по гърба на Улф пробягаха студени тръпки. Свали предпазителя на револвера, бутна я навътре с връхчетата на пръстите си, после скочи напред. Свито на кълбо, тялото му влетя в антрето. Спря се до насрещната стена, очите му попаднаха върху дръпнатото резе на рамката.

— Аманда?

— Улф. Оставих вратата отворена... Почти съм готова.

Тялото му бавно започна да се надига, по лицето му плъзнаха струйки пот. Вземи се в ръце, заповяда си той. Това не е сън. Прибра револвера в кобура подмишницата си и извика:

— Къде си? Защо ми затвори телефона?

— Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са толкова несигурни! Не чух почти нищо от това, което ми говореше... А ти чу ли ме, като ти казах „довиждане“?

— Не.

Антрето беше тъмно, но лампионът в хола хвърляше кръг от мека и успокоителна светлина. Аманда не го попита защо не е звъннал отдолу...

Улф прескочи ниското столче до вратата, прелетя през хола със скоростта на светкавица и блъсна вратата на спалнята. Това, което видя, го накара да издаде див вик на болка и ужас.

Подът и стените бяха оплискани с кръв пред леглото се беше образувала цяла локва. Аманда лежеше върху чаршафите гола, с широко разкрасени нозе. Безжизнените ѝ очи бяха насочени към тавана, от зейналата тъмночервена рана на гърлото ѝ изскачаха малки кървави мехурчета.

Улф опря ръка на сърцето ѝ, пръстите му потърсиха сънната артерия. При огромната загуба на кръв това бяха напълно безполезни действия. Но тялото върху леглото принадлежеше на Аманда, а не на някоя анонимна жертва, чието убийство беше длъжен да разследва...

— Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са толкова несигурни! Не чух почти нищо от това, което ми говореше... А ти чу ли ме, като ти казах „довиждане“?

При звука на гласа ѝ Улф подскочи като ужилен, очите му не можеха да се откъснат от бледото ѝ, напълно безизразно лице. После видя касетофона, тикнат в чаршафите до главата ѝ. Повърхността му беше покрита с кръв.

— ... Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са толкова несигурни! Не чух почти нищо от това, което ми говореше... А ти чу ли ме, като ти казах „довиждане“?

От устата на Улф изригна проклетие, ръката му се пресегна и изключи машинката. Вдигна глава по посока на отворения прозорец. Железните решетки бяха отключени и леко се поклащаха под тласъците на вятъра. Зад тях се виждаше аварийната стълба. Суграшицата почукваше по перваза и част от нея тихо потропваше върху паркета. Локва все още нямаше, а това означаваше само едно — прозорецът е бил отворен преди броени секунди.

Улф измъкна револвера, прескочи леглото и се насочи към аварийната стълба. Пороят го връхлетя с такава сила, че беше принуден да свие колене и лакти, за да се задържи. Първата му реакция беше да се взре под краката си. Стълбата беше пуста, тротоарът под нея — също. Сложи длан над очите си и погледна нагоре. Стори му се, че нещо помръдва, че вижда някаква сянка... Понесе се нагоре с максималната бързина, на която беше способен, краката му прескачаха по две-три метални пречки наведнъж.

Когато вдигна глава за втори път, сянката тъкмо се прехвърляше на покрива. Сума? Шика? Нямаше време за догадки. Пред очите му беше тялото на Аманда, проснато безжизнено сред окървавената стая, гледката беше остра като нож, забит между ребрата му. Мъката се превърна в ярост, примесена с, безсилие. Въпреки професионалния си опит, въпреки дарбата на ясновидец, той не беше успял да предпази най-близкото си същество!

Прескочи парапета и се озова на плоския покрив, покрит с плъзгава от дъжда изолационна материя. Очите му обхванаха наведнъж всички подробности на обстановката: водонапорната кула на сградата, правоъгълника над асансьорната шахта, различните по размер и форма вентилационни отвори, капандурата, която беше копие

на онази в собственото му жилище, металната кутия на електрическата инсталация, заключената врата към таванските помещения, снабдена с мигаща алармена инсталация. Не можеше да долови никакво излъчване, но някъде сред тази урбанистична джунгла дебнеше убиецът на Аманда.

Суграшицата се сипеше с такава сила, че му беше трудно дори да диша! Пропълзля метър-два напред, после се спря и направи светкавична преценка на ситуацията. Върна се обратно до парапета и започна методично изследване на покрива. Две бяха причините, принудили го да вземе това решение. Първата от тях беше свързана с желанието му да изненада убиеца, който вероятно очакваше появата му откъм аварийната стълба. А втората — да получи максимално пълна представа за топографията на покрива. Защото това щеше да му бъде от полза при предстоящия сблъсък. Трябваше да знае местоположението на евентуалните укрития — така щеше да отреже всички пътища за бягство...

Три четвърти от пространството на покрива останаха зад гърба му, когато забеляза някакво помръдване край металния шкаф на електрическата инсталация. Беше толкова леко и незабележимо, че почти го пропусна. Отмести очи настрана, стабилизира погледа си и отново го насочи към сянката. Този път успя да обхване целия силует на противника си. Пипнах те, рече си Улф. Но кой беше това? Сума или Шика?

Насочи се натам, но в същия миг сянката напусна укритието си и полетя към него. Придвижваше се с невероятна скорост, Улф не успя дори да се прицели. Натисна спусъка напосоки, в момента, в който фигурата се стовари отгоре му.

Отпусна се на коляно и замахна с револвера. В същия момент нещо прониза диафрагмата му, малко под слънчевия сплит. Отлетя назад, гърбът му влезе в болезнено съприкосновение с тухления парапет. Сви се на кълбо и се претърколи встрани миг преди противникът да се стовари отгоре му.

Скочи на крака и насочи оръжието си към мястото, на което допреди миг се намираше неясният силует. Но там нямаше никой: Понечи да се огледа, но в същия миг получи страхотен удар изотзад, тялото му отхвъркна и се блъсна в тухлената стена. В устата му се появи вкус на кръв и метал. Усети, че го повдигат във въздуха и

започна да се съпротивлява. Главата му увисна извън парапета, пред очите му се мерна мокрият тротоар, от който го дяляха цели шест етажа.

Успя да приложи блокираща хватка, беше сигурен, че опората на парапета ще бъде достатъчна. После със смайване усети как равновесието му се нарушава и опората вече помага не на него, а на противника му. Тялото му бавно започна да се надвесва от ръба на покрива. Далеч долу мокрият асфалт зловещо проблясваше, Улф се напрягаше до крайност и едновременно с това усещаше как по гърба му плъзват студените тръпки на страха. В бърза последователност, нанесе два страхотни удара, и двата попаднаха в тялото на противника му. Всеки от тях с положителност би проснал на земята дори едър мъж, но в случая нямаха никакъв ефект. Тялото на Улф се откъсна от покрива и полетя в мрака.

Мократа улица се втурна насреща му с влудяваща бързина. Ръцете му се разпериха в последно усилие, пръстите му изведнъж докопаха мокро желязо и отчаяно се вкопчиха в него. Цялата тежест на тялото: му се стовари върху лявата ключица, тя пропука, но издържа. От гърдите на Улф се изтръгна неволен стон. Пусна револвера и трескаво се вкопчи в желязото с пръстите на дясната си ръка. Разпределена равномерно, тежестта видимо намаля. Оказа се, че е успял да се задържи върху най-торната площадка на аварийната стълба, главата му заплашително висеше навън. Дробовете му горяха от невероятните усилия, беше на ръба на припадъка... Разтърси глава и погледът му се проясни. Веднага видя сянката на противника си, която прескачаше парапета и се насочваше към него.

Заби пръсти в хлъзгавото желязо, жилите му се издуха от нечовешко усилие. В крайна сметка успя да се изтегли на безопасно разстояние от ръба, приклепна и се приготви да посрещне атаката. От ръцете му течеше кръв, но той не усещаше нищо. Сянката се стовари отгоре му, силен ритник в глезените му попречи да възстанови равновесието си.

Улф падна по гръб върху мрежестата повърхност на площадката, остра болка прониза раменете и гърдите му. Стисна зъби и нанесе саблен удар в шията на противника си. Не успя да го улучи точно там, където искаше, но очевидно успя да го изненада. Онзи вече беше замахнал по посока на слънчевия му сплит, ударът положително щеше

да бъде убийствен. Докопал лявата китка на сянката, Улф я дръпна напред и надолу, в следващия миг промени посоката назад, през главата си. Набрало достатъчно инерция, тялото на противника му се стрелна над него и с трясък се стовари на предпазната ограда на платформата. Едновременно с това Улф подпъкна свободната си ръка под лакътя му и рязко я завъртя.

В следващата секунда беше на крака и вече се носеше по тесните железни стъпала, нагоре към покрива. Подхлъзна се върху мократа изолация и изведнъж омекна. Прииска му се да седне и да затвори очи. Последниците от шока. Кръвоносната му система се запълваше от ендорфини, чиято задача беше да изключат болката, но явно оказваха въздействие както върху разсъдъка му, така и върху способността му да координира действията си. Май ще е по-добре да стискам зъби и да понасям болката, рече си Улф и напрегна остатъка от душевните си сили.

Нещо в съзнанието му прещрака и той рязко се обърна. Сянката вече протягаше ръце към него. След миг беше повдигнат във въздуха и тялото му се стовари върху мократа настилка на покрива със страшна сила. Сянката приклепна до него. Потта влизаше в очите на Улф и му пречеше да вижда добре, същото вършеше и суграшицата. Не можеше да определи размерите на фигурата, не знаеше дали това е Сума или Шика... После го връхлетя непрогледен мрак. Някаква невидима сила караше ледените топчета да се отклоняват встрани. Улични лампи примигнаха и угаснаха, накрая изчезна и въздухът... Изпита странното чувство, че увисва във вакуума на безбрежния Космос... Хаосът блокира сетивата му, вечната песничка на живота, на която някога го беше учил Белия лък, бавно изчезна от съзнанието му...

Мигът на капитулацията беше близо. Нервната му система беше парализирана, шокът превърна кръвта му в гъст сироп и блокира всички реакции. Но този миг отмина. Бурната нощ връхлетя върху него с огромна сила, с нея се появи и бледото лице на Аманда, миризмата на кръвта ѝ заплашваше да го погълне. Пред очите му се появиха розовите мехурчета от прерязаното ѝ гърло, с които си отиваше и животът ѝ. Това беше прекалено много, той не можеше да си позволи капитулация. Щеше да се бори докрай — така, както го беше правил винаги досега. Срещу видими и невидими врагове...

Зъбите му проскърцаха от нечовешко усилие, ръцете му се протегнаха напред и нагоре. Безвъздушното пространство на Космоса с нежелание се разкъса и започна да отстъпва, мракът избледня. Вкопчи се в дрехата на сянката, главата му се стрелна напред и с тътен улучи лицето ѝ. В ушите му блъскаха непознати звуци, които може би не бяха нищо повече от тропота на суграшицата върху асфалтовата настилка на покрива.

Понечи да нанесе втори удар, но това беше грешка. С този противник всяко повторение беше грешка. Усети остра болка в бедрото си, сведе поглед и видя как острият ръб на черен ботуш разкъсва кожата му. Ботушът остана залепен за него, движението му беше бавно, в посока надолу. Болката стана нетърпима.

Улф изкрещя, лакътят му потъна в корема на сянката, дланта му нанесе два светкавични удара в лицето ѝ. Чу тежко изпъшкване, натискът на острия ботуш намаля.

Усетил отстъплението на противника си, Улф без колебание се втурна след него, решен да го довърши. В душата му кипеше убийствена ярост, болката от смъртта на Аманда размахваше черните си криле... Видя незащитена част от тялото на врага и се стрелна напред. Но когато стигна на броени сантиметри от него, скоростта на движението му необяснимо намаля. Светът се размаза пред очите му, имаше чувството, че се намира под вода. Дишането му се затрудни, дробовете му пламнаха, пулсът му рязко се забави. Врълхлетя го непрогледен мрак, гъст и осезаем, сякаш напоен с олово.

После пламна огънят. Чувството беше ужасно, но някак странно познато. Сякаш за миг беше зърнал лицето на приятел, отделено от него чрез гъстата мрежа на висока ограда...

Сините пламъци го ухапаха, пред очите му се появи лицето на Аркильо, ръцете му инстинктивно се вдигнаха да предпазят собственото му лице... В същия миг усети, че краката му се отделят от настилката на покрива и тялото му литва високо във въздуха. Сянката не пропусна да се възползва от предимството си.

Пред очите му блесна ослепителна светлина, после угасна. Суграшицата жилеше израненото му тяло, после изчезна. Само вятърът свиреше в ушите му, но не след дълго затихна и той. Остана единствено тишината.

Миг и всичко се промени. Тишината отстъпи на хаоса и лудостта.

Улучи капандурата с лявото си рамо, дебелото стъкло се пръсна на ситни парчета. Левият крак на Улф бе раздран от горе до долу от остър, подобен на стрела стъклен къс, тялото му полетя в бездънна пропаст, през ивици от ослепителна светлина и непрогледен мрак... Гневни духове съскаха в ушите му, животът уплашено се свиваше и бягаше от тях... После чу шепота на Аманда: *Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са ужасни! Не чух почти нищо от това, което говореше... А ти чу ли ме, като ти казвах „довиждане“?* Улф несъзнателно прошепна името ѝ, изпод клепачите му бликнаха две бистри сълзи. Тялото му продължаваше да лети надолу, в бездънната пропаст. Съзнанието му се замъгли, паметта изчезна едновременно с последните остатъци на разсъдъка. Накрая болката изтри всичко, включително и последния му писък, изпълнен с отчаяние...

УЛФ
ЕЛК БЕЙСИН / ЛАЙТНИНГ РИДЖ
1957–1964

Бащата на Улф се казваше Питър Матсън. И той, подобно на сина си, беше членувал в един от последните елитни мъжки клубове — „Рейнджърите на Тексас“. Беше много горд с това и когато през 1935 година „Рейнджърите“ бяха превърнати в отряди на пътната полиция, отговарящи за реда по време на щатските празници и подчинени на политическата машина, той изпадна в дълбока депресия. Но това ли беше единствената причина, поради която напусна съпругата си и Улф? Питър Матсън беше човек на честта и мъжката дума, горд като тореадор. Владееше до съвършенство „конжо“ — японски израз, чието значение Улф научи години по-късно от своя сенсей по айкидо и който означаваше фанатична и почти мазохистична привързаност към физически действия, съдържащи в себе си изключителна степен на трудност и болка. Човек не може да овладее „конжо“, без да държи под пълен контрол своите душевни емоции, заяви категорично сенсеят. По този начин, без дори да се усети, Улф беше получил вярна представа за личността на баща си...

Питър Матсън беше член на „Рейнджърите“ в продължение на дванадесет години и през цялото това време се беше борил срещу разложението в това елитно мъжко съсловие, поело на плещите си тежестта от приложението на закона и бавно разяждано от промяната в миросгледа на хората. Обичаше да припомня раждането на тази уникална гвардия преди повече от век, когато най-достоините мъже са се обединили и са успели да опазят границите на младата Република Тексас от хаоса на революционните промени. Героичният им път беше маркиран от жестоки битки с команчите, от достойното им участие в Гражданската война и поредицата от кървави сблъсъци по време на Мексиканската революция. Разбира се, Питър Матсън не е бил пряк участник в тези събития, но благодарение на него доста мексикански бандити бяха предадени на правосъдието. Беше се присъединил към „Рейнджърите“, защото те представляваха една наистина уникална

гвардия от защитници на закона. Никога не бяха носили униформа, никой не ги беше принуждавал да отдават чест на офицери и да се подчиняват на някой над себе си. Поне такива са били в зенита на славата си, а в продължение на повече от десетилетие бащата на Улф беше работил упорито за възвръщането на тази слава. По тази причина той изглеждаше герой в очите на мнозина — уважаван както заради непреклонната си воля, така и заради непоклатимите си философски възгледи. Качества, които години по-късно Улф щеше да определи като „конжо“, като желание да се свърши определена работа, независимо от страданията — физически и психически, които може да донесе тя.

За хората, които не познаваха Питър Матсън достатъчно добре, женитбата му с индианка безспорно беше едно странно събитие. Но Отворената длан — майката на Улф, беше типичен представител на уиндривърските шошони. Жените от това племе по традиция поставяха личността на мъжа си над всичко, живееха с единствената цел да му служат. Тя прие изискванията на съвременния живот доста по-лесно от Питър, разбрала, че с укротяването на диви мустанги е свършено и проблемите ще бъдат свързани с тълпите нови заселници, които нахлуваха от североизточните щати. Може би с това се обясняваше и решението ѝ да се омъжи за бял, при това представител на „Рейнджърите“. Инстинктивно беше усетила могъществото на този нов свят и не желаше да сподели съдбата на повечето хора от нейната раса, които завършваха живота си в бедняшки резервати, отдадени на пиянство и психическа разруха. Веднъж Питър неволно чу разговора ѝ с Белия лък и остана впечатлен. С тих и напевен глас Отворената длан каза, че вижда бъдещето им в пронизително сините очи на съпруга си, че то блика от всяка пора на стегнатото му, изпълнено с младежка сила и енергия тяло... Белия лък обаче си имаше свое мнение за блестящата външност на Питър Матсън...

Една вечер Улф попита баща си дали е вярно, че „Рейнджърите“ са написали закона, който управлява Тексас.

— Не — поклати глава Питър Матсън, а очите му — блестящосини и пълни с решителност, бавно се спуснаха към слабичката фигура на момчето. — Ние бяхме законът!

Този арогантен отговор беше типичен за Питър Матсън и Улф го запомни завинаги. Но Белия лък не можеше да приеме подобно поведение.

— Човек не може да бъде закон — каза на внука си по-късно той. — Законите се създават от природата, от гласа на природата и нейния дух... Ние невинаги можем да чуем този глас, но въпреки това му се подчиняваме...

Мъдростта на тези слова пролича особено ясно в деня, в който Питър Матсън се прибра дишащ тежко, блед и изпотен. Махна с ръка в отговор на разтревожените въпроси на жена си, но малко по-късно припадна, направо на масата. Отворената длан предпочете да повика баща си вместо лекар.

Белия лък погледна Питър Матсън и нареди на дъщеря си да разстеле едно от одеялата, който беше тъкала на ръка. После извади своите шнурчета, боядисани в цветовете на четирите главни посоки. Разположи ги в ъглите на одеялото, след което разтри между пръстите си листенца чай и ги пусна в средата. Стаята се изпълни със сладникаво горчив аромат.

Белия лък беше най-старши сред шаманите на шушоните, мнозина бяха убедени, че е по-опитен дори от известни сред индианците имена като Черния лос и Хитрия гарван. Но за разлика от останалите шамани, неговата философия не се ограничаваше в рамките на собственото му племе, а представляваше органичен синтез на митологията, философията и етиката на всички индианци, обитавали тези необятни земи. На млади години беше пътувал много, говореше се, че е бил приетан добре дори от заклетите врагове на шошоните и техните братовчеди — буйните и склонни към насилие команчи, живеещи в полупустинните земи на Западен Тексас.

Улф и Отворената длан положиха припадналия Питър Матсън на одеялото. Белия лък коленичи до него, в ръцете му се появиха две пера от сокол. Едното сложи върху гърлото на пациента си, другото — на корема. После бавно започна да ги движи нагоре-надолу, като тихо си припяваше.

Едното перо рязко се спря на корема на Питър Матсън, второто се присъедини към него и застана напреко.

— В стомаха му има отрова — промърмори Белия лък. — Сега трябва да побързаме, иначе ще умре.

С помощта на втечнено индиго очерта мястото, на което се допираха върховете на перата. Получи се кръгче, в средата на което постави малък, добре огладен камък. После започна да пее протяжен

псалм, въздухът потрепна от мелодията. Не след дълго камъкът се сгорещи и почервеня, сякаш беше жив въглен в огнището.

Белия лък им направи знак да повдигнат главата на Питър Матсън и да отворят устата му. Притисна езика му с парче изсушен език на бизон, в ръката му се появи дълга куха цев, увита в сухи, боядисани в тъмносин цвят черва. Пъхна единия ѝ край в устата на Питър и внимателно започна да я вкарва в гърлото му. Когато тръбичката потъна почти изцяло, той захапа другия край и започна да смуче. Скоро тръбичката се изпълни със слузеста течност, Белия лък я измъкна от гърлото на Питър и изтръска съдържанието ѝ в чинийката, която донесе дъщеря му. Повтори операцията седем пъти, после помириса тръбичката и доволно кимна. Взе соколовите пера, сведе глава към гърдите си и запя нов псалм. Перата кацнаха на одеялото редом с кухата цев. Камъкът, вече напълно изстинал, напусна корема на Питър Матсън. В средата на кръгчето се виждаше червен белег, който Матсън щеше да носи до края на живота си.

Белия лък се облегна назад и уморено въздъхна.

— Сега ще спи — рече. — Отровата напусна тялото му. Тя е същата, която белите използват срещу народа ни... Съдържа се в храната... Ще поспи и ще се оправи... — Не каза нищо повече, но години по-късно Улф осъзна горчивата ирония на онзи миг.

Мълчанието се проточи дълго, после Белия лък се обърна към Улф:

— Повиках духовете на Природата и те дойдоха... Ето това е Законът... Видя го със собствените си очи, нали?

По онова време много от чертите на характера на Белия лък бяха загадка за Улф. В крайна сметка той стигна до заключението, че дядо му нарочно се представя в тази светлина по свои, съвсем лични и вероятно егоистични съображения.

Един ден Белия лък повика момчето и каза:

— За известно време ще живееш при мен. Майка ти е съгласна. — За бащата, както винаги, не отрони нито дума. В очите му Питър Матсън беше един неверник и нищо повече. — Ще заминем, но първо искам да ти разкажа една приказка. Живяло някога едно момче. Нямало приятели, тяхното място заемали планините и реките, небето и

гората. Момчето се чувствало самотно, мечтаело да си намери компания. Един ден излязло да бере лешници и ягоди в близката гора и изведнъж дочуло плач.

Изтичало по посока на звука и открило един сокол, паднал в прахта със счупено крило. Момчето приклекло до него и се опитало да го погали, но соколът за малко не отхапал пръста му. Започнало да му говори и птицата постепенно се успокоила. В крайна сметка му позволила да я вземе и отнесе по-далеч от лъчите на палещото слънце.

Настанили се под сянката на едно дърво и момчето започнало да оказва първа помощ на птицата. Отначало ѝ дало вода, после ѝ предложило лешници. Соколът е месоядна птица и не си пада по лешниците, но този все пак приел храната. После момчето се заело да майстори шина за счупеното му крило.

Не след дълго соколът оздравял. Обладан от могъщ авантюристичен дух, той не бил в състояние да живее затворен. И повел момчето на далечно пътешествие. Напуснали родната долина, прекосили суха равнина, покрита със солни кристали, после поели по могъщите склонове на висока планина. Същата, която момчето наблюдавало от колибата си и за чиято тайнствена синева мечтаело от години.

Приближавало се към върха и душата му пеела. Смятало, че това пътешествие е достойната награда за спасения живот на сокола.

На голия връх стърчало самотно дърво с дебел ствол и извити от бурните ветрове клони. Момчето прегърнало дънера, имало чувството, че най-сетне е открило отдавна изгубен роднина. Соколът напуснал рамото му и кацнал на най-високия клон. Завъртял глава и се огледал, после надал остър прощален крясък и литнал в небесния лазур.

Момчето пугнало дънера, присвило очи и проследило полета му. Имало отлично зрение и дълго време било в състояние да наблюдава спираловидното издигане на птицата. Соколът летял право нагоре, сякаш следвал пътя на невидим тунел, на момчето му се струвало, че ще пробие синьото небе и ще изчезне отвъд него. Най-накрая птицата се стопила в далечината. Единствено свидетелство за присъствието и били три пера, които бавно се спускали към дървото. Момчето ги взело и ги затъкнало в гъстата си черна коса. Изминали много години, момчето се превърнало в мъж. Създадо семейство, родили му се деца. Перата на сокола се превърнали в свещен талисман, с тяхна помощ

цялата фамилия на някогашното момче усвоявала тайните на света, усещала могъщата хармония между небето и земята...

Очите на Белия лък — бляскаво черни и горди, се спряха върху лицето на Улф.

— Сега вече можем да тръгваме. Готов ли си? Готов за какво?

Улф нямаше отговор на този въпрос, но загадъчното поведение на стареца го караше да изпитва чувството, че нещо се очаква от него. Не знаеше какво е то, а дядо му очевидно нямаше намерение да му каже.

От друга страна, дори през ум не му минаваше да откаже. Винаги беше изпълнявал желанията на дядо си, без да се замисля. Очевидно още от най-ранна възраст беше закърмен със сляпото подчинение към по-възрастните, това беше просто в кръвта му. А баща му побесняваше от яд, защото искаше синът му да е силен и независим, да разчита единствено на себе си...

Напуснаха Елк Бейсин на коне — любимото превозно средство на дядо му. Долината тънеше в дълбок сняг. Шошоните от Уинд Ривър са били сред първите индиански племена, които опитомили коня и разбрали ползата от него. Дядо му твърдеше, че те никога не са го считали за по-низше същество и са се отнасяли към него с безкрайно уважение. Беше много студено. Улф беше увит в кожи и ръчно тъкани одеяла (Белия лък не позволяваше внукът му да носи съвременни дрехи, когато беше с него), докато старецът беше по риза и тънък панталон от еленова кожа, които Улф го беше забелязал да носи и през лятото. На краката му имаше меки мокасини с подметка от зебло, декорирани с красиви мъниста и никелиран метал.

Потънали в синкав здрач, те спряха за почивка сред пустинната равнина, навсякъде около тях виеше леденият вятър. Белия лък избра мястото — малка падинка в близост до замръзналите води на потока Севиер, който няколкостотин метра по-нататък се вливаше в малко солено езеро.

— Ти имаш късмет — рече Белия лък, докато разпъваха палатката, изрисувана с кабалистични знаци, които приличаха на бойни тотеми. — На твоите години аз прекарах тежка болест... — После му разказа за ужасните епилептични пристъпи, които получавал

в продължение на години. — Бяха толкова силни, че четири дни след това не можех да се оправя. Потъвах в мъртвешки сън и сънувах духовете на всичко, което ме заобикаляше — бизони и вълци, мечки и ястреби... След известно време осъзнах, че това са духове на убити животни и ми се явяват с определена цел — да ми подсказат, че съм роден за шаман...

„Но как е възможно това? — питах ги аз. — Нали съм болен?“

А те отговаряха:

„Като шаман ти трябва да лекуваш болестите. А за да ги лекуваш, трябва да ги познаваш...“

Събудих се с убеждението, че трябва да излекувам първо своята болест, а след това да опозная и чуждите.

Улф се запита как е било възможно това, но старецът не му остави време за размисъл. Протегна ръка към торбата от дебела говежда кожа и извади един лък. Беше направен от кост, плътно увита с животински черва, предварително накиснати в разтвор от индиго, тетивата му беше двойна. По краищата му имаше ястребови пера, от долната му част висеше крак на същата птица.

— Този лък е направен от рогата на карибу — поясни старецът и се настани на рогозката. — Несъмнено си чувал, че оръжията от костите на карибу обладават огромна мощ. Сега ще ти разкрия тайната — тази мощ идва ето оттук... — удари с длан гърдите си, малко над сърцето, — ... а не както повечето индианци са убедени — от рогата на животното... Рогата са нещо като склад за нея... Разбираш ли?

Улф кимна с глава, но вътре в себе си беше убеден, че не разбира абсолютно нищо. Каква мощ? Мощта е нематериално качество, как е възможно да се съхранява в някакви си рога?

Дядо му се усмихна, сякаш четеше мислите му:

— Ритуалните предмети носят определена полза, особено оръжия като този лък... Защото се използват не само като оръжие, но и като тайнствени маркери, като талисмани, чрез които човек усеща силата си... — Видял изражението върху лицето на момчето, той се приведе напред: — Представи си едно огледало, Улф. Можеш ли да познаеш лицето си, без да погледнеш в него? На снимка може би? Но как ще си сигурен, че това е твоето лице? Отражението в огледалото е твоят маркер, твоята изходна точка...

Разговорът прекъсна, тъй като трябваше да се приготвят за нощуване. Когато всичко беше готово и двамата хапнаха по парче изсушено бизонско месо и купичка печена царевица, старецът се отпусна в завивките си и продължи темата:

— Излекувах се с помощта на този лък... — по набразденото му лице скачаха червеникавите отблясъци на огъня. — И в течение на този процес успях да открия себе си, своята мощ... Сънувах, че едно карибу идва при мен, сутринта тръгнах по следите му. Гоних го в продължение на седмица и най-накрая го настигнах. Вътре в себе си чувствах, че животното не иска да бяга от мен, а напротив — вика ме със силата на духа си...

Натъкнах се на него на една горска поляна. Далеч на север, тъй като по нашите места тези животни почти не се срещат... Беше огромен екземпляр, с богато разклонени рога, извити като полумесец. Извърна глава да ме погледне и разтърси рогата си. Тогава видях, че те всеки миг ще паднат под натиска на новата кост отдолу... Стана ясно, че това животно се е явило в съня ми, за да ми подари своите рога, от които да направя лък...

Старецът седеше с кръстосани крака, в устата му димеше дълга кокалена лула. Сгушен до него върху одеялото, Улф с удоволствие вдишваше ароматния дим, очите му бяха насочени към синкавите облачета, над които главата на дядо му стърчеше като горд планински връх над буреносни облаци. Спеше му се, очите му лепнеха. Думите на дядо му, изричани на напевното наречие на шушоните, имаха въздействието на приспивна песен.

— Моят баща беше голям майстор на лъковете — продължи старецът. — А аз усвоих тънкостите на занаята още преди да се науча да говоря... Знаех, че най-важната операция е варенето на рогата, а не тяхното отрязване. Врялата вода изсмуква костния мозък и ги прави еластични. Ако в кухините им остане дори незначителна част от него, костта става крехка и чуплива, направеният от нея лък няма да издържи дълго. Освен това рогата могат да получат желаната дъгообразна форма само във вряла вода...

На пръв поглед изглежда просто, но на практика не, е така. Малцина са майсторите, които могат да направят добър костен лък. Защото врялата вода има и отрицателни качества — тя отнема от желатина на костта и рогата стават чупливи. Баща ми използваше

комбинация от билки, които пускаше в казана и които не позволяваха на желатина да се втвърди. И до днес нямам представа какви са били тези билки, но въпреки това успях да си направя лък.

Замълча и любопитството на Улф се пробуди.

— Но как го постигна? — попита той и сънят отлетя от клепачите му.

— С помощта на топлината — отвърна старецът, протегна ръка и го изправи на крака.

Излязоха навън. Небето беше ясно, а студът — ужасен. Луната грееше толкова ярко, че оставяше впечатлението за изкуствено запален факел. Земята беше замръзвала.

— Сега ще видиш как — промълви Белия лък и коленичи на брега на скования от лед поток. Сви пръсти в юмрук и го стовари върху леда.

Ръката на Улф, потънала дълбоко в широката мазолеста длан на стареца, изведнъж усети странно потръпване. Рязко я издърпа, сякаш се беше изгорил. Въпреки това изпита нещо необичайно и страшно — нещо, което му се беше явявало единствено сред кошмарите на съня...

Очите му се заковаха върху мястото, на което юмрукът на Белия лък беше влязъл в съприкосновение с леда. Оттам бликна струя вода, няколко секунди по-късно започна да се издига и пара... В леда зейна широка черна дупка...

В онзи далечен следобед Улф спа дълго. В съня си виждаше Белия лък и неговите чудотворни способности, чуваше напевната песен на живота, която беше всичко...

Почвата в пустинната равнина беше твърда като бетон. Като улиците на града, в който години по-късно щеше да се озове Улф. На хоризонта, сини и неясни като мираж, се очертаваха контурите на планината Сиера Невада. Тук беше опасно, в града също... Някъде трябва да има връзка между тези опасности... Вероятно там, в дълбините на помръкналото му съзнание...

— Ние не сме се родили тук — каза Белия лък. Двамата с момчето се бяха настанили пред шатрата, опъната сред необятната пустош, всичко наоколо беше замръзнало под ярките лъчи на луната. — Като казвам ние, имам предвид всички индиански племена. Нашата фамилия, доколкото духовете ми показват нейните корени, се е появила някъде в Азия, а дотук е стигнала след тежък и

продължителен преход през сибирската тайга. По онова време Беринговият проток не е съществувал, Америка и Азия са били един общ континент. На мястото на днешния проток е имало множество езера, замръзнали през по-голямата част от годината. Дедите ни са ги прекосили и са навлезли в Аляска. Но не са спрели там, а са продължили да се придвижват на юг. Често се питам какво ги е тласкало, защо не са се установили никъде... Може би това са били безкрайните ледове... Дори духовете нямат точен отговор на този въпрос. По всяка вероятност ще разбере всичко едва след като премина в Отвъдното...

Пръстите му сърчно увиваха влажни животински черва около острия връх на една стрела. Беше направена от излъскана до блясък пръчка от дива лоза — любимото му растение за стрели, което беше толкова гъвкаво и здраво, че не се чупеше, дори когато отгоре му се стовареше цял бизон...

— В онези времена положително сме били част от китайската раса — продължи Белия лък. — И едва ли сме се различавали съществено от преселниците, които след векове са дали начало на японската нация...

Белия лък замълча и приближи недовършената стрела до дясната ръка на Улф. Измери я от лакътя до върха на средния пръст, отбеляза си дължината с парче тебешир, после извади шнурче от юта и измери разстоянието от същия пръст до кокалчето. Прибави това разстояние към първото и така се получи дължината на стрелата. По този начин се изготвяха стрелите на истинските майстори и Улф с изненада установи, че старецът приготвя оръжието за него.

Обичаше да гледа здравите и сърчни ръце на дядо си. Макар и големи, те бяха единствената част на тялото му, от която не се излъчваше скрита заплаха. В тях нямаше нищо загадъчно — просто бяха ръце на човек, роден да работи и лекува.

Ставаше все по-студено. С всеки изминал ден Улф усещаше как ледена вълна прониква чак до мозъка на костите му. Движеше се все по-бавно и по-трудно като някаква странна двуизмерна конструкция. Белия лък сякаш не усещаше студа. Имаше дни, в които излизаше на открито дори без риза и тогава Улф с интерес очакваше да види измененията върху голата му кожа. Но такива просто нямаше и

момчето неволно се сещаше за момента, в който юмрукът на стареца стопи ледената черупка на водата, а после я накара да закипи...

— Дядо, откъде имаш толкова много топлина? — попита една вечер той.

Белия лък кимна, сякаш отдавна беше чакал подобен въпрос.

— Лечебната сила на шамана има тясна връзка със силата на огъня — започна той. — А огънят е окото на слънцето, донесено на земята от Свещените духове преди милиони години. Огънят е енергия и мощ, които демонстрират своята сила по най-различни начини. А шаманът трябва да реши кой от тях е най-подходящ за целите му. — Изви глава и огледа гладката лозова пръчка. Процепът за тетивата щеше да направи в по-широкия край. Така стрелата щеше да лети в посоката, в която клончето беше расло от дънера. — В крайна сметка това е най-трудното решение за всеки шаман: кога да прибегне до помощта на огъня и по какъв начин да го стори. Същевременно той е вътре в тялото на шамана и го предпазва не само от зимния студ, но и от студа, с който идва смъртта...

Три ноци по-късно старецът вече беше направил три великолепни стрели, а на Улф му се присъни необикновен сън. Яви му се огромна мечка. Тялото ѝ закри слънцето, а козината ѝ беше толкова черна, че денят сякаш се превърна в нощ. Мечката научи момчето на своя език, после започна да му говори. Накрая стана и го изведе навън, сред голите заледени пуцинаци. Но когато Улф се събуди, вече не помнеше мечешкия език и не можа да разбере какво му беше казал звярът. Разказа всичко на дядо си.

Белия лък се усмихна и кимна с глава.

— Време е — рече, после взе лъка и трите стрели и изведе момчето навън. Слънцето беше огромно и червено, покритата със солни кристали равнина ослепително блестеше. — Помниш ли посоката, в която те поведе мечката?

Улф махна с ръка на запад и двамата тръгнаха към залязващото слънце. На хоризонта тъмнееше Сиера Мадре — величествена и прекрасна, оцветена в пурпурно червено. Слънцето кацна на остриите върхове и дискът му се изкриви, сякаш притиснат между дланите на майстор, който вае мека глина. Сенките им се удължаваха с всяка измината крачка.

Въздухът беше сух и изключително студен, търсеше и намираще всеки отвор в облеклото на Улф с прецизността на хирургически скалпел. Белия лък отново носеше леките си летни дрехи и сякаш не усещаше студ.

Колко ли е хубаво да си господар на огъня, със завист се запита Улф.

Извървяха няколко мили, после пред очите им изведнъж се появи някакво черно петно. Дори отдалеч Улф усети, че това е човек и се оказа прав.

Младежът беше три-четири години по-възрастен от Улф, тялото му безжизнено лежеше на една страна. Улф клекна до него и се опита да намери сънната артерия, както го беше учил баща му.

— Жив е, дядо — съобщи на стареца той. — Но сърцето му почти не се чува... — Опипа тялото на младежа, после внимателно го преобърна: — Няма кръв, не е ранен... По него няма дори драскотина, какво ли му се е случило?

Висок и заплашителен в светлината на залязващото слънце, Белия лък протегна ръка:

— Вземи камъка и го използвай!

Улф протегна ръка и пое камъка, гладък като майчина гръд. Моментално усети топлина, ледените тръпки бързо напуснаха костите му. Хвърли един последен поглед по посока на дядо си, после се зае за работа. Камъкът докосна три точки от неподвижното тяло на младежа — корема, сърцето и челото. При първите две докосвания Улф не усети нищо, когато камъкът влезе в съприкосновение с челото, цялото му тяло се разтърси. Очите му неволно се затвориха.

— Какво казва камъкът? — попита Белия лък.

Улф беше толкова ужасен, че от устата му не успя да се откъсне нито звук. Преглътна няколко пъти, после глухо промълви:

— Този младеж не страда от болест... Някой е откраднал душата му...

— Да — кимна Белия лък, сякаш предварително знаеше отговора. — Това е причината, поради която те е посетил духът на черната мечка. Младежът се намира под нейната закрила, а духът му се нуждае от помощта на шаман.

— Но аз не съм шаман, дядо.

— Свали камъка от челото му — заповяда Белия лък, сложи една от стрелите на тетивата и тикна оръжието в ръцете на Улф. — Ще ти кажа какво се е случило... Някъде е умрял човек... Страхлив човек, който не е имал куража да извърви сам пътя към Отвъдното. Затова е откраднал душата на това момче. — Очите му се заковаха върху лицето на Улф: — При третото докосване на камъка върху челото му ще усетиш как песента на живота секва...

— Добре — кимна Улф и потръпна от това, което предстоеше да се случи.

— Трябва да върнем откраднатото — продължи старецът. — И за тази цел ще тръгнем по пътеката на смъртта...

Наоколо се спускаше мрак, но Белия лък не му обръщаше внимание. Хвана ръката на Улф и го поведе към брега на потока Севиер.

— Реките са пътищата за бягство — поясни той, седна край водата и запали лулата си. Предварително я беше напълнил с някаква смес, която изобщо не миришеше на тютюн. Дръпна няколко пъти, подаде лулата на Улф и той покорно напълни дробовете си с пушек. За негова изненада сместа беше лека и ароматна, не предизвикваше пристъп на кашлица... Подаваха си лулата, докато в чашката ѝ остана само пепел.

— Да вървим — рече старецът и бавно навлезе в реката.

Улф го последва. Водата беше толкова студена, че тялото му се скова. Беше дълбоко, върховете на мокасините му не достигаха до дъното. Понечи да се дръпне, но дядо му го държеше здраво и продължаваше да върви напред. Обля го вълна на страх и паника, но после всичко се промени. Тъмните дълбини бавно променяха цвета си, студът изчезна. Улф с изненада откри, че макар и дълбоко под повърхността, дишането му е съвсем нормално. Вместо да го успокои, този факт допринесе за засилване на паническия му страх.

Усети леко подръпване, обърна се и видя, че старецът му прави някакъв знак. Пред тях имаше купчина камъни, бели като оглозгани кости, в средата им се виждаше тесен проход. Пътеката на смъртта. На няколко крачки от двамата се беше изправил непознат старец, до него стоеше младежът, който бяха открили горе, в пустинната равнина. — Той ги усети и извърна глава, но старецът рязко го дръпна.

— Сега трябва да бързаме — прошепна Белия лък в ухото на Улф. — Иначе ще навлязат в пътеката и ще бъде късно... Използвай лъка!

— Страх ме е! — потръпна Улф. — Това е работа за шаман, а аз не съм такъв...

— Използвай лъка! — повтори със заповеден тон старецът. — Пусни стрелата!

Улф вдигна лъка с треперещи ръце, пръстите му нагласиха задната част на стрелата върху тетивата. От лицето му струеше пот, стомахът му се свиваше от страх. Опъна тетивата, от очите му рiekнаха сълзи. Наложил се да използва цялата сила на ръцете си, тъй като лъкът беше изключително стегнат, направен за гигант като дядо му... Помислил си за нещастното момче, проснато безпомощно там, горе, люшкащо се между живота и смъртта. Стиснал зъби, опънал тетивата докрай и се прицелил в гърба на стареца, който бързо се отдалечавал по пътеката. Стрелата излетя с остро бръмчене.

До ушите му долетя грозен вик, после тялото на младежа изчезна. Устата му се напълни с вода, очите му лютяха, стомахът му изхвърли съдържанието си навън — гадно, плъзгаво и солено...

Отвори очи и разбра, че се намира в средата на палатката. Беше сух, всичко наоколо изглеждаше така, както го бяха оставили, преди да откликнат на призивите, отправени им от духа на черната мечка. Душата му ликуваше, възприятията му бяха невероятно изострени. Спомнил си за лулата, която бяха изпушили заедно със стареца. Вероятно именно нейното съдържание беше причина за странните му видения, които наподобяваха халюцинации. После попила засъхнала сол по кожата си и разбра, че наистина се е потапял във водите на Севиер...

Ужас нахлу в душата му. Значи всичко е било истина! Значи наистина се е втурнал през речния портал към царството на мъртвите!

Замаяно се надигнал от постелята. Огледал вътрешността на палатката, после излезе навън. От Белия лък нямаше следа. Улф беше сам сред скованата от студ равнина. За дядо му напомняха само двете стрели от гъвкави лозови клонки.

Три часа по-късно Питър Матсън откри сина си в тъмния и студен вигвам. Беше му се наложило да заплаши Белия лък с физическа разправа, за да научи местоположението на лагера.

— Не трябва да отива там — промърмори старецът на Отворената длан, докато Матсън оседлаваше коня си. — Улф трябва да завърши започнатото сам...

Питър гневно се изплю на земята, дръпна юздите и заби шпори в корема на коня. Искаше час по-скоро да открие сина си в ледената пустош, където го беше зарязал този изкуфял дъртак.

Видял силуета на конника в сгъстяващия се над пустинята мрак, Улф понечи да се скрие. И би го сторил, ако имаше къде. Единственото подходящо място да избегне срещата с баща си беше Царството на мъртвите, но без Белия лък той не можеше да стигне там...

Колкото повече мислеше за това място, толкова по-малко се страхуваше. Във всеки случай то беше за предпочитане пред мрачния блясък в сивите очи на баща му, който, изправил се в средата на малкия индиански вигвам, студено изръмжа:

— Събирай си багажа! Отиваме си у дома!

Седнал на коня зад гърба на баща си, той усещаше как чувството за лекота и невероятната яснота на възприятията му се стопяват с всеки скок на силното животно. Солените локвички по пътя им се пръскаха от могъщите удари на копитата, сякаш бяха парченца от счупени вълшебни огледала.

Взе само двете стрели, които му беше направил Белия лък. Всичко останало му се стори незначително — като вещи на малко дете, което вече е пораснало. Едва когато се прибраха, видя, че голяма част от перата на стрелите липсва. Не знаеше дали ги е изгубил по пътя, или дядо му беше пропуснал да ги прикрепи...

В последвалите седмици всичко се промени, най-вече отношенията между родителите му. Питър Матсън очевидно вече не желаше да търпи присъствието на дядото в дома им. Твърдеше, че е сенилен, и настояваше да го изпратят в старчески дом, преди да е извършил още някоя глупост.

От своя страна Отворената длан — винаги кротка и търпелива, някак изведнъж се преобрази. Не искаше, а и без съмнение не можеше да обясни поведението на баща си пред своя съпруг. През всичките години на брака си беше съумявала да търпи и да наблюдава

етническият сблъсък в семейството си с някакво философско примирение. На моменти дори беше убедена, че призванието и като личност се състои именно в това — да бъде мост над пропастта, която зее между Питър и баща ѝ. Сега обаче разбра колко дълбоко се беше заблуждавала. Между две толкова различни култури — едната изгряваща, а другата безвъзвратно залязваща, не може да съществува никакъв мост... Чувството за сигурност я напусна, изгуби завинаги душевното си равновесие.

С Питър Матсън сигурност не можеше да има никой. Той беше истински пионер — буен и неспокоен като вятъра, безразсъдно храбър, но без никакво чувство за отговорност.

— Най-сериозният проблем на цивилизацията е, че в нея няма място за герои — каза веднъж на сина си той. — Защото героите по правило са диви и нецивилизовани хора и това тяхно качество влиза в противоречие със самата същност на цивилизацията.

Доста по-късно Улф си даде сметка, че баща му е имал предвид себе си. Запомни тези думи завинаги, просто защото Питър Матсън беше от хората, които рядко говорят за себе си.

У бащата на Улф също имаше огън. Различен от шаманския огън на Белия лък, но също така буен и неукротим. От дядо си знаеше за наличието на постоянно взаимодействие между дух, тяло и ум — най-ярко доказателство за това взаимодействие беше баща му. Питър Матсън неизменно действаше и реагираше в съответствие със своите духовни импулси — могъщи и безкрайно жизнени.

— Героите на древността би трябвало да запазят народа ни — замислено беше отвърнал Улф.

— Индианците действително имат свои митични герои — кимна Питър. — Но те са прекалено много и прекалено силни...

— Нямам предвид тях — отвърна Улф. — Говоря за герои като теб или твоя баща... Би трябвало да се осъзнаеш и да прекратиш изстребването на местните племена.

Питър внимателно го погледна.

— Може би си прав — рече. — Но нашата цивилизация настъпва прекалено бързо и е носител на стремителния прогрес... — Очите му се насочиха към далечния хоризонт — там, където небето се сливаше с планинските зъбери. — Или на крайната изостаналост...

— Изостаналост?

— Точно така — кимна Питър. — Цивилизацията невинаги е носител на доброто... Често става така, че, потънали в лабиринта на нейните закони и правила за обществено поведение, ние губим чувството си за принадлежност към земята. Виждаме само това, което земята може да ни даде, забравяме какво всъщност е тя за нас... — от гърдите му се откърти тежка въздишка.

— Типичен пример за това е културата на американските индианци, изчезваща по начина, по който са изчезнали стотици и хиляди преди нея...

— Но нали в училище ни учат, че обществото се гради именно върху законите? — попита Улф.

— Така е, сине — отново въздъхна Питър. — Но в крайна сметка всеки сам за себе си решава това...

— Но в какво вярваш ти, татко?

— Как да отговоря на такъв въпрос? — прошепна Питър Матсън. Очите му следяха играта на могъщите мускули по шията на коня, който кротко хрупаше трева на няколко крачки от тях. — Героят носи закона на кръста си. Без съмнение той проправя пътя на цивилизацията, но същата тази цивилизация бързо го изхвърля на бунището...

Въпреки това изявление Питър Матсън беше човек, за когото проправянето на пътя за цивилизацията бе най-важното нещо на света.

Една година след случката в замръзналата равнина Питър Матсън изчезна. Отворената длан не каза нито дума, но Улф знаеше какво се е случило. Защото получи от баща си писмо, което препрочиташе толкова често, че накрая то се разпадна в ръцете му и той се принуди да скрие късчетата под възглавницата си.

Същевременно Отворената длан никога не отбягваше въпросите на момчето, свързани с баща му. Ако в сърцето ѝ имаше някаква горчивина, тя беше дълбоко скрита и нито веднъж не се прояви. Улф знаеше, че майка му беше обичала този мъж вероятно именно заради неспокойния му дух. И затова в любовта ѝ се съдържаше някаква обреченост — сякаш знаеше, че един ден той ще си отиде. За нея това е било толкова неизбежно като смяната на годишните сезони. След

гладната и мрачна зима винаги идва пролетта, често повтаряше на момчето тя.

Така стана и след самотната зима, сякаш безкрайно дълга след заминаването на баща му. Улф страдаше за него, но едновременно с това си даваше сметка за напрежението, заело трайно място в семейството им. Белия лък се нанесе в стаята на Питър, но нещо в него се беше пречупило. Някак изведнъж остаря, престана да се занимава с каквото и да било. Вече не дялкаше стрели, не пипна дори онези две, които Улф го помоли да облепи с пера.

Момчето беше загрижено за дядо си. Често подпитваше майка си какво го мъчи, но така и не получи ясен отговор. След завръщането си от пътешествието в замръзналата равнина Белия лък потъна в равнодушие. Улф разбираше, че това, което започна там, така и си остана недовършено. Сега Питър Матсън го нямаше, двамата спокойно биха могли да повторят опита. Но дядо му нито веднъж не предложи да тръгнат отново към солената равнина на пустинята.

Отворената длан избягваше да дава директни отговори на подпитванията, свързани с дядо му. А на един от неотдашните му въпроси отвърна така:

— Сред всички неща, които летят, умът е най-бързият...

Улф напрегна сили да разгадае гатанката, в съзнанието му изплува пътуването в Царството на мъртвите, което бяха направили заедно с Белия лък. Наистина бяха летели... Всъщност летяха душите им, освободени от тленната си обвивка. И товареше чудесно.

— Разбирам — каза на глас той — Но защо дядо не ме заведе отново там?

— Защото баща ти прекъсна процеса, който беше започнал между теб и Белия лък — отвърна Отворената длан. — А Белия лък не гледа на света като обикновените хора. Той се отдръпва назад и внимателно оглежда възможностите... Всички възможности. В това отношение прилича на плетачка, която може да проследи преплитането на всяка нишка вълна дори след като дрехата е вече готова...

— Искаш да кажеш, че приема нещата такива, каквито са? — вдигна глава Улф. — Че така е било писано?

Красива и загадъчна, майка му въздъхна и стисна ръцете му в своите.

— Имай търпение и сам ще откриеш какво е било писано — прошепна тя.

Това беше най-убедителният урок на Белия лък. Урок, пропит от разочарование и чувство за загуба.

Седем години бяха необходими на Улф да събере кураж и да тръгне по стъпките на баща си. А когато го откри, не можа да го познае. Това стана в Австралия, където Питър Матсън се беше заловил да копае диаманти. Зрението му се беше влошило и вече носеше очила. Работеше по четиринадесет часа на ден, а през останалото време пазеше изкопаното от крадци и мошеници. Косата му беше посивяла.

Улф го намери в Лайтнинг Ридж — мрачно миньорско градче, разположено между ниски и полегати гористи хълмове. Тук се добиваха най-красивите черни опали в света.

Пътуването до този забутан накрай света пуцинак, който според географията би трябвало да принадлежи към граничните, райони на Нов Южен Уелс, беше истински кошмар. По-голямата част от седемстотинкилометровото разстояние, което го делеше от Сидни, Улф измина с попътни камиони, пътят беше черен и изпълнен с дълбоки дупки. Първото нещо, което чу, беше пронизителният кикот на кукабура^[1]. Няколко месеца по-късно щеше да се натъкне на яйцата на тази птица, снесени в изоставен от термитите мравуняк. Тогава вече щеше да знае, че Австралия е пълна с дива красота...

Градът не беше нищо особено — два супермаркета, месарница и хлебарница, един хотел с находчивото име „Почивката на термитите от Лайтнинг Ридж“, два мотела, три църкви и основно училище. Имаше дори свой вестник — „Лайтнинг Ридж Флаш“, и, разбира се — клубовете за отмора и почивка, които на практика си бяха обикновени кръчми.

Питър Матсън споделяше паянтовия си дом с красиво дългокрако момиче, което едва ли беше навършило двадесет.

— Улф?

— Здравей, татко.

— Господи! — объркано промълви Питър и му протегна ръка като на стар приятел. — Страшно много се радвам да те видя!

В душата на Улф се надигна истинска буря от емоции. Обич, страх, гняв... Но най-вече момчешкото желание да бъде приет от баща си.

Питър Матсън не беше от хората, които се плашат от тежък труд и опасности, но животът в Австралия му беше предложил и двете в прекомерно силни дози. Беше оцелял след ухапване от скорпион, което беше причинило конвулсии и подуване на цялото му тяло. Спасило го бе случайното присъствие на някакъв абориген, който наложил раната с билков мехлем, собствено производство. Беше наблюдавал любовната игра на огромни отровни паяци, беше гледал как женската снася своите яйца и намира гибелта си сред лепкавите пипала на невръстното потомство. Беше страдал от палещите лъчи на слънцето и стихийните наводнения, дори беше убил един от отчаяните си колеги по съдба, решил да открадне кесийката, в която държеше изкопаните опали. Поне в това отношение имаше опит...

Груб и решителен, Матсън трябвало да доказва своите качества пред колегите си австралийци, не по-малко твърди от самия него. Те харесали тексаския му акцент и грубите му маниери на каубой, изпитвали дълбоко уважение към способността му да се бие сам срещу всички, да изпие цял галон бира, без да повърне, да развратничи по цяла нощ... Но най-много ги привличали нескончаемите истории за американските индианци, които Матсън обичал да разказва.

На практика Питър Матсън не можеше да живее спокойно извън компанията на своите груби приятели. Нуждаеше се, от техните души както другите хора от хляб и вода. Обичаше жена си и сина си, но по свой начин, на друга територия...

— Остаряването ние с теб виждаме по различен начин — каза на Улф той. — Сега все още не можеш да ме разбереш, но скоро ще ти стане ясно... Тъжно е, когато един мъж падне и вече не е в състояние да скочи на крака както преди, когато болката не си отива бързо, а остава завинаги в тялото му...

— Затова ли си я взел? — попита Улф и махна с палец към гъвкавото момиче зад гърба си.

Питър Матсън се усмихна на прозорливостта му и леко кимна с глава:

— Отчасти. Всичко е временно, защото и тя знае, че мен скоро няма да ме има... След седмица, месец — това е без значение. Няма да й пука, защото е млада и е загрижена единствено за собствения си живот... — погледна го в очите и попита: — Как е майка ти?

— Грижи се за собствения си живот — отвърна Улф и баща му избухна в смях.

По-късно, обгърнати от непрогледната австралийска нощ, двамата останаха сами.

— Няма да се върнеш у дома, нали? — попита Улф.

Баща му премести клечката за зъби, направена от костица на някакво животно.

— Затова ли дойде да ме намериш чак тук? Затова ли си харчил парите на майка си?

— Харчил съм мои пари — отвърна Улф. — Работих доста време, за да събера за билет...

Питър отново премести клечката за зъби и се изправи:

— Ела, искам да ти покажа нещо.

Излязоха от къщата, без да казват на момичето къде отиват. Качиха се на малък очукан камион и Питър пое към хълмовете.

— Мината ми е близо до Хълма на лунатиците — поясни той. — Купих я от момичето, което видях у дома. Тя я наследи от един мъж на име Мейджър, който си пръсна черепа, пиян като свиня...

Спряха, Питър включи електрическото си фенерче, което приличаше нагазена лампа. Небето беше тъмно и облачно, тук-там проблясваха далечни звезди.

Питър насочи светлината надолу.

— Виждаш ли къде земята се е напукала? На това му се вика свличане. Не умееш ли да откриваш свличанията, можеш да забравиш за опалите...

Входът на мината беше редом с пукнатината.

— Кръстих я „Никъде“ — промърмори Питър, докато вървяха по силно наклонения под. Стигнаха до дълбока дупка, пробита вертикално в скалата. Питър пръв се спусна към нивото на следващия тунел. Пред тях се разкри нещо като широка пещера, по-късно Улф щеше да научи, че ги наричат „бални зали“.

Питър угаси фенерчето и запали къса свещ. На стената вляво се виждаха няколко дълбоки бразди.

— Горната част е от пясъчник — започна да обяснява той. — Виждаш как надолу преминава в по-твърд материал, това е кварц. Тук го наричат „трошач на кости“ и името е подбрано много точно...

Пръстът му проследи една шиста: — Под него се намира „нивото“ — глинообразна пръст, в която се образуват опалите...

Бръкна в джоба си и тикна някакъв ръбест предмет в ръката на Улф.

— Потъркай го с пръсти.

Улф се подчини и видя как предметът засия на слабата светлина на свещта. Отровно зелено, ярко оранжево, пурпурно червено...

— Забелязваш ли колко близко един до друг са групирани цветовете? Този се нарича „арлекин на цветята“ и се намира изключително рядко. Запалих свещта, защото само на тази светлина можеш да видиш разцветката му. Такъв го изрових, изобщо не съм го пипал... — Питър помълча, после прибра камъка. — Ето така правя пари... Работата е вълнуваща, но опасна. Всеки я върши сам за себе си и сам се защитава...

— Ти го вършиш със закона на бедрото си, нали? — попита Улф, поглеждайки многозначително към колта, който стърчеше от колана на баща му.

Пръстите на Питър стиснаха рамото му в железни клещи.

— Искам да ме разбереш добре, сине. Никога и от нищо не съм бягал в своя живот. Но цивилизацията щеше да ме унищожи и това е толкова сигурно, колкото факта, че стоя тук, пред теб. Само в пущинаци като този аз мога да оцелея, мога да продължавам да се боря...

Улф остана при баща си шест месеца. В знак на уважение към сина си Питър искаше да изгони гъвкавото момиче веднага, но Улф го спря. Всъщност именно момичето със странно име, което Улф така и не успя да произнесе, му показва прекрасните яйца на кукабурата, скрити в изоставения мравуняк...

Баща и син се заловиха за работа. Питър научи Улф да работи с новата пневматична лопата. С нейна помощ за месец прехвърляха толкова пръст, колкото преди се е копала за цяла година. Но работата си оставаше изключително тежка и опасна, особено когато се натъкваша на препятствия от изкуствен характер. Справяха се с всичко и в крайна сметка Улф вече беше нов човек. Раменете му се разшириха, бицепсите му станаха огромни й здрави, а за спомен отнесе един белег върху ключицата. Там го беше застигнал ножът на

крадец, когото младежът притисна до стената и уби с един-единствен удар в слънчевия сплит.

Един ден откри в ботуша си отровен скорпион. Опита се да го нахрани, светкавичното действие на опашката с отровен връх неотразимо го привличаше. Скоро гадината се превърна в нещо като домашен любимец и даваше признаци, че разпознава присъствието на Улф. Питър Матсън го предупреждаваше, че у създание с толкова примитивен мозък това е невъзможно, но скорпионът остана. Оттогава нататък нямаха никакви проблеми с крадци.

Градчето беше пълно с приятели на Питър. Повечето бяха австралийци, които работеха като роби и пиеха като хамали. Имаше и няколко европейци. В болшинството си тези мъже бяха честни и открити, умееха да се наслаждават на живота. Почти всички носеха живописни прякори — Пади Острия, Уили Долара, Убийствения Джак... Между тях съществуваше онази открита и здрава мъжка дружба, която положително не би могла да се открие, на друго, поцивилизовано място. Улф се чувстваше като у дома си, харесваше хората заради тяхната прямота. Всички стояха здраво на земята, в поведението им имаше нещо примитивно, но добро. Харесаха Улф и го приеха като свой по простата причина, че той го искаше, че ги приемаше по същия начин...

— Това са чудесни мъже — каза му веднъж Питър. — Не се ли интересуваш от криминалното им минало, към което проявяват особена чувствителност, никога няма да имаш проблеми.

Една вечер успяха да го напият, след което го натикаха в стаичка, където лежеше млада жена с блестящи очи и черна като на гарван коса. Беше гола и твърдите ѝ гърди потръпваха в очакване. Притежаваше свежата красота на девойка, съвсем наскоро превърнала се в жена. Само след година от нея нямаше да има дори следа — такива бяха законите на живота в този забравен от Бога край.

Докато се любеха, мъжете отвън гръмогласно пееха песни от родния си край, караха ги една след друга без никаква почивка. Така им помагаша да не изпитват притеснение от това, което вършат зад тънката стена.

Когато Улф се прибра у дома след доста препъване в мрака, момичето с трудното за произнасяне име все още беше будно. Може би беше отгатнала какво е станало и знаеше, че ще бъде гладен. Поднесе

му пълна чиния и двамата излязоха навън, под едрите като брилянти звезди. Улф седна на стълбата и, започна да яде, а момичето мълчаливо се настани до него. В ръката ѝ димеше цигара, спокойното ѝ поведение му напомняше за Белия лък.

Разказът ѝ беше кратък, но съдържателен. Била от племето Кулин — едно от най-старите аборигенски племена в страната, обитаващо югоизточните части на континента. В Лайтнинг Ридж я довели авантюризмът и жаждата за пътешествия. Но тук открила, че не може да прави нищо друго, освен да продава тялото си. Сега вече имала достатъчно пари, за да прави каквото си пожелае. Било ѝ приятно...

Макар да беше представителка на една коренно различна култура, родена и отрасла на другия край на света, Улф изведнъж я почувства близка. У нея се долавяше нещо от примитивността на дядо му, но тази примитивност беше далеч по-приятна, просто защото беше лишена от каквато и да било заплаха. Хареса я веднага, откликна на непосредствеността ѝ, изведнъж разбра защо се беше възпротивил на решението на баща си да я прогони...

Говориха си, докато небето избледня ѝ лъчите на слънцето лизнаха покривите на околните сгради. Тогава тя прибра крака под себе си и започна да му разказва за залезите. За племето ѝ залезите били свещени, полегатите слънчеви лъчи били считани за пътеки, по които възрастните кулини поемали към смъртта и небесната шир.

Веднъж видяла това със собствените си очи. Баба ѝ, почти столетница, умряла на свечеряване. Момичето видяло как душата ѝ напуска тялото и поема нагоре по плътните и полегати лъчи на залязващото слънце. Изкачила се високо над птиците и планинските върхове, по-високо дори от вятъра... И оттогава насам момичето неизменно усещало присъствието на баба си в топлите слънчеви лъчи, в милувката на вятъра...

Неотразимо привлечен от разказа на момичето, Улф неусетно заспа. Там, на стълбите пред къщата на баща си.

Положително би останал в Австралия още дълго, ако не беше спешното повикване да се върне у дома. „Повикване“ напълно метафоричен смисъл — онзи, който майка му използваше, за да обясни представата си за „полет“. Една сутрин се събуди под впечатлението на съня, който му се беше присънил. Един ястреб кръжеше в небето толкова високо, че приличаше на черна точица. Спускаше се надолу

бавно и постепенно, стигна пурпурните върхове на далечна планина и продължи да се снижава. Скоро наближи повърхността на алена долина, в средата на която зееше огромна пукнатина. Ястребът навлезе в нея и започна да се спуска над главата на Улф, който копаеше твърдата скала, облян в прах и пот. Момчето го погледна и веднага разбра какво се е случило...

Сбогува се с баща си на хълма в покрайнините на Лайтнинг Ридж. Яркото слънце на австралийската зима го обвиваше в блестяща мантия. Баща му го хвана за ръката — както при пристигането му, после здраво го притисна до гърдите си.

— Беше чудесно, че дойде — прошепна Питър. — Не бях се надявал на подобно щастие.

— Разбирам защо няма да се върнеш — отвърна Улф.

— Зная — промълви Питър и разхлаби прегръдката си.

За последен път Улф зърна високата фигура на баща си на входа на мината, заобиколен от приятели. До ушите му достигнаха куплетите на проста песничка — очевидно плод на остатъците от палавост, отминаващи заедно с дъха на изпитата бира...

Белия лък умираше. Последните си дни прекарваше във вигвама на Улф, стоял разпънат и готов през цялото време на неговото отсъствие. В брезента над главата на стареца беше пробита широка дупка, изнемощялото му тяло беше положено върху еленови и мечешки кожи. До него пламтеше огън, в пламъците му периодично хвърляха шепи изсушен билков чан. Това щеше да помогне на Белия лък да поеме пътя към Небето.

В Елк Бейсин беше лято, но дядо му беше плътно увит в кожи. Тялото му се разтърсваше от тръпки, сякаш беше трескав. Но на практика не беше болен, поне според това, което някой бял доктор би определил като заболяване...

— Бях щастлив — промърмори един ден старецът, извърнал глава към Улф, който седеше край постелята. — Повечето хора излизат извън себе си само веднъж в своя живот — когато го напускат... Докато моите полети ставаха редовно, всеки ден... Когато пожелаех това...

— Искаше и мен да научиш да летя, нали? — попита го Улф. Този въпрос го беше измъчвал по целия път към дома.

Белия лък дълго мълча. Очите му бяха затворени, бледото му лице наподобяваше восъчна маска. Улф сериозно се разтревожи и понечи да скочи на крака, но точно тогава устните на стареца леко се раздвижиха.

Вярно е, че исках да поемеш по моя път — прошепна той. — Доста време ми беше необходимо да разбера, че това желание е егоистично... Защото се вслушвах не в Песента на живота, а в сърцето си... Прекалено силно го желяех...

— Аз също — въздъхна Улф. — Помниш ли как те молах да ме заведеш отново на онова място в пустинната равнина?

Устните на Белия лък се разтеглиха в подобие на усмивка.

— Всичко помня — отвърна той. — Но мислех, че го искаш, за да ми доставиш удоволствие... — Главата му леко се извърна към Улф: — Дай ръка, нека я подържа...

Улф стисна дланта, на дядо си — необичайно хладна и суха.

— Усещам твоята сила, Улф... И виждам пътя ти, водещ в друга посока...

— В коя?

— Не зная.

Но Улф беше убеден в обратното — дядо му знаеше много добре какво му предстои, беше способен да види целия лабиринт на живота.

— Помниш ли пътешествието ни в Царството на мъртвите? — попита Белия лък.

— Да.

— Всяко такова пътешествие, всеки полет започва с прекосяването на един мост... Не е задължително той да бъде истински...

— Като реката...

— Да, като реката — кимна Белия лък. — Искам да направиш нещо за мен... Издигни ми един мост... Използвай две дължини конопено платно, към него, с помощта на изсушени черва, ще прикрепиш седем от моите стрели...

— Някой трябва да ми помогне — изправи се Улф.

— Не! — поклати глава Белия лък, пръстите му върху ръката на Улф се стегнаха. — Ще го направиш сам. Моят мост може да бъде докосван единствено от твоите ръце... Когато свършиш, ще го провесиш през дупката над главата ми... А сега върви! Изпълни последното ми желание.

Три часа по-късно всичко беше готово. Издуто и натежало като бременна жена, слънцето увисна над далечните планински върхове. Ветрецьт, който цял ден беше раздвижвал задушния въздух във вътрешността на вигвама, бавно угасна. От напечената земя се излъчваше топлина.

— Улф — прошепна старецът. — Някога, в зората на човешката цивилизация, не е имало нужда от шамани мостчета към небето... Всеки човек е притежавал способността сам да се въздига към Отвъдното... Но времето е променило хората. Както водата променя твърдата скала... Повечето от тях са изгубили тази способност, тя се е превърнала в привилегия само на шаманите... Единствено те могат да вървят по тясната пътека между небето и земята, между времето и пространството... Днес мостовете са опасни, много опасни... Защото вече няма хармония между небето и земята, между времето и пространството... Те са разделени от бездънна пропаст получила се от израждането на човешкия род... И тя е толкова дълбока, че дори най-добрите шамани не могат да я преодолеят...

Очите на стареца се насочиха към небето над главата му, поруменяло от първите лъчи на залеза.

— Аз успях да те преведа през един такъв мост... Но нямам никаква заслуга за това... Ти премина през него благодарение на това, което е скрито в душата ти... Ето защо те помолих сам да направиш моята стълбица... Опознай това, което се крие вътре в теб, Улф. Един ден ще ти потрябва.

Отворената длан беше до Белия лък, за да склопи очите му. Полето около палатката беше пълно с индианци. Не само от племето на шошоните, но и от неговите врагове. Всички бяха дошли да засвидетелстват почитта си към този изключителен човек. Приклеknал до входа, Улф бавно оглеждаше тържествените им лица. Тишината се нарушаваше единствено от хрупането на конете наоколо и от тичането на кучетата между запалените огньовете. В един момент проплака дете и това беше всичко.

Вероятно беше задрямал, усети се едва когато видя майка си да коленичи до него. Ръцете ѝ се увиха около раменете му, устните ѝ докоснаха бузата му. По скулите ѝ се стичаха сълзи, очите ѝ бяха зачервени.

Улф въздъхна и също я прегърна.

— Отиде си — тихо прошепна Отворената длан.

Но сгреши. За пръв и последен път в живота си.

[1] Голяма птица, населяваща южните части на Австралия. Храни се предимно с риба и се отличава с особено пронизителен крясък. — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

ЖИВОТ ПО ВРЕМЕ НА ВОЙНА

Когато си на екскурзия с гид, спокойно можеш и да не разбереш, че Метерхорн не е цугтромбон...

Темпъл Филдинг

ШЕСТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / ИЙСТ ХАМПТЪН / ТОКИО

— *От всичко на този свят най-много мразя лицемерието!* —
отсече запасният генерал Хамптън Конрад.

Изглеждаше като човека от рекламния плакат за събиране на доброволци в армията — едър мъжага с квадратна челюст и загоряло лице, от което се излъчваше решителност. Сивата му коса беше подстригана по устава, в сивите му очи имаше точно толкова синьо, колкото беше необходимо, за да изглежда привлекателен и едновременно с това опасен. Но разсъжденията му нямаха нищо общо с прямотата на военните. С това се обясняваше, че едва достигнал чин бригаден генерал, той беше принуден да премине в запаса, десетина години по-рано от офицерите с подобен ранг. Но „Хам“^[1] Конрад не беше обикновен офицер от кариерата, нищо свързано с него не можеше да бъде наречено нормално...

Беше роден и израснал в Хартфорд, щата Кънектикът, един от седемте сина на Торнбърг Конрад Трети — човекът, превърнал Хартфорд в застрахователна столица на Щатите. Прякорът си получи от по-големите братя, които изпитваха истински ужас от огромните му, тежки като медицинска топка юмруци.

Торнбърг Конрад Трети направи всичко възможно (а то никак не беше малко) неговите наследници да получат добър старт в живота. Така Хам се озова във военната академия „Уест Пойнт“, която завърши с пълно отличие. Постъпили в най-престижните университети по Източното крайбрежие, братята открито му се присмиваха. Торнбърг Конрад Трети запази неутралитет, убеден, че Хам ще съумее да се справи със ситуацията, при това, без да разкрива чувствата, които вълнуват душата му. Той се гордееше с Хам, защото младежът си беше поставил ясна цел и правеше всичко възможно да я осъществи. А фактът, че тази цел съвпаднаше с убежденията на баща му, само засилваше чувството на гордост у стария Конрад.

Специалността на Хам беше военната тактика. Веднага след дипломирането си получи назначение в СВКВ — Съвета на военното

командване във Виетнам, който по онова време (март 1965 година) беше под командването на генерал Уилям Уестморленд. СВКВ планираше всички мащабни операции във Виетнамската война. В продължение на четири успешни, но едновременно с това нелеки години, Хам живя в Сайгон и околностите му. В този период от време беше повишен в звание три пъти и това се дължеше на брилянтно подготвените планове за операции, при които врагът понасяше тежки загуби.

След завръщането му в родината Торнбърг настоя да го включи в пълен курс по изучаване на японски, а шест месеца по-късно прибегна до здравите си връзки със старите момчета във Вашингтон и Хам получи добър пост в щаба на далекоизточното военно разузнаване със седалище в Токио. Там талантът му получи пълно поле за изява, точно според очакванията на Торнбърг. Острият ум и блестящите качества на военен стратег позволиха на Хам да подготвя по най-добър начин своите подчинени за действия в необичайната среда на Далечния изток.

С течение на времето, той започна да си дава сметка, че постът му се превръща в пречка. Военната униформа го отличаваше от тълпата и ограничаваше действията му, тъй като японците не криеха антипатията си към американските офицери. В допълнение на това му пречеше и отношението към хората — любезен, внимателен и винаги готов да предложи мъдър съвет, Хам си създаде репутация, която далеч надхвърляше ограничената общност на военните. Подготвен отлично от своя баща, той обаче не беше човек, който дълго може да търпи препятствия в кариерата си. Доста месеци размишляваше какво трябва да се направи.

С баща си се среща в Уайкики по време на една от редките си отпуска на Хаванските острови. Обкръжени от великолепните плажове и шепнещите от лекия ветрец кокосови палми, под които лежах загорели блондинки с фосфоресциращи бикини, Торнбърг Конрад III и Хам се заеха да прекрояват света според собствените си виждания. Възрастният магнат имаше нужда от свой човек в Япония и това трябваше да бъде Хам, защото Конрад, както винаги, държеше да остане в сянка.

Десет дни по-късно Хам се върна в Токио и планът започна да действа. Един безупречен, изпитан с военна прецизност план, който

носеше гениалността на Хам и в който нищо не беше оставено на случайността.

Началниците му бяха във възторг, още по-топло го посрещнаха правителствените служители във Вашингтон. За вторите това не беше чудно, просто защото по-голямата част от тях бяха същите добри стари момчета, с които Торнбърг беше ходил на училище и поддържаше дългогодишни връзки. Те харесваха Хам, но едновременно с това и го уважаваха — нещо, което беше далеч по-важно. Той им напомняше за стария Конрад, когото също харесваха и уважаваха и с когото си бяха разменяли взаимноизгодни услуги години наред.

Тези хора слушаха думите на Хам и предвкушаваха изгодата от плана на Конрад. Приличаха на змии, заковали хипнотизиращ поглед върху беззащитна полска мишка. Бяха единодушни в мнението си, че Хам е човекът, който им трябва. Заемащ подходящ пост, в подходящо време... Гласът им се чу, където трябва, и не след дълго Хам беше отзован във Вашингтон, а там премина в запаса след съответната блестяща церемония. Този ден нямаше да забрави никога. Медали покриваха гърдите на парадната му униформа и единственото нещо, за което съжаляваше, беше, че нито един от тях не беше заслужен в преки бойни операции срещу врага.

Преминаването в запаса обаче съвсем не означаваше пенсиониране. На практика Хам просто смени господарите, като същевременно успя да направи гигантска крачка към върха на пирамидата — там, където се дърпаха конците на властта. А до целта, която Торнбърг Конрад III беше поставил пред своя способен син, оставаха още няколко крачки — също така важни и решителни...

Без връзки и влияние ти никога няма да бъдеш щастлив, каза му Торнбърг Конрад III, когато момчето навърши дванадесет години. Догодина ще бъдеш мъж, ще се заемеш с Древните култури и ще ми бъдеш под око... Ръката на стария магнат легна върху главата на момчето. Припомняйки си този момент, Хам имаше чувството, че баща му се е държал като архиепископ, а не като милиардер, който иска да осигури бъдещето на сина си. Трябва да работиш така, че да се гордея с теб. Трябва да прославиш името Конрад...

И Хам, като древен рицар, се зае с усърдие за тази сложна задача.

После дойде времето, когато баща и син решиха да обединят своите сили. За Хам това беше великолепен шанс, а съвместните им

планове — наистина брилянтни. Ключът към разрухата на съвременна Япония се оказа примамливо прост. Главно защото беше в ръцете на арогантния и жаден за власт японец Наохару Нишитцу.

Когато Южи Шиан получи достатъчно улики срещу Нишитцу, той ще започне публично разследване, което неминуемо ще се превърне в безкръвен преврат. За този процес ще спомогне вроденото чувство за чест у японците, които, въпреки богатството и влиянието, свързващо ги с Нишитцу, несъмнено ще изберат достойното оттегляне. Тогава, по подобие на Русия и Източна Европа, в Япония ще задухат ветровете на промяната. Това ще доведе до изграждането на нови държавни структури, които ще бъдат далеч по-приемливи за Запада и най-вече за Съединените щати. Японското общество ще се изгражда от консуматори, а не от спестители, в него ще доминират млади хора, лишени от обременеността на последната война. Хора, които несъмнено ще предпочитат прагматизма на съвременния живот и ще се съобразяват с правилата на международния бизнес — такива, каквито ги коват в САЩ.

— Лицемерието е проклетие за цивилизацията — повтори още веднъж Хам и захапа хамбургера, който по негово лично убеждение беше най-добрият в цялата област Колумбия. Заведението се държеше от чернокожи, по тротоарите отвън рядко можеше да се види бял човек. Намираха се в негърското гето на Вашингтон — район, който избягваха дори патрулните коли на полицията. На Хам обаче не му пукаше. И Вашингтон, подобно на всички големи градове в Щатите, представляваше една метрополия с невероятна концентрация на бедност и разкош. С единствената разлика, че тук пропастта между имащите и нямащите се вижда доста по-ясно. А най-привлекателната част от плана на Торнбърг предвиждаше радикални промени в обществото. Толкова радикални, че в тях се разкриваха известни шансове дори и за нямащите...

Хам презираше имащите с техните префинени маниери, тесногръди разбирания и страстта им към протоколно поведение. Предпочиташе грубите и неприкрити емоции на обикновените хора, които бяха истински отдушник след непрекъснатата въртележка в омагьосания триъгълник на богатите — Джорджтаун, Капитолийския хълм и Шеви Чейс. Грубостта има предимството да е истинска емоция,

останала недокосната от двуличието. Точно това искаше да изрази в започналия преди известно време монолог.

— Лицемерието е симптом, чрез който се открива болестта на всички презадоволени общества — продължи той. — Той е предупредителен сигнал за наличието на здравни проблеми, които изискват незабавно лечение... Нещо като лошия дъх и кървенето на венците... — Здравите му зъби потънаха дълбоко в сочното месо.

— Като говорим за това, се сетих, че Одри Симънс ще дойде точно в три и половина — промърмори Джейсън Йошида и облиза разтопеното сирене, покапало по пръстите му.

Чашата с ванилова кока-кола изчезна в огромната лапа на Хам, половината от съдържанието ѝ се оказа в устата му след една-единствена глътка.

— Съпругата на сенатора Симънс, нали? — попита той и доволно премлясна.

— Да — кимна Джейсън Йошида, премести големия зальк хамбургер със сирене към дясната си буза и добави: — Предполагам, че ще иска да ти благодари за помощта, която оказа на сина ѝ...

— Децата на богатите са по-скоро продукт на родителските пари, отколкото на биологията — рече Хам и избърса устните си със салфетка. После направи знак да му донесат от сладките кифлички на тезгяха и се обърна към човека зад него: — Надявам се, че си сварил поне един галон от най-доброто черно кафе, синко. Защото имам чувството, че сам мога да го изпия...

За изненада и облекчение на Хам госпожа Одри Симънс се държеше съвсем човешки, в поведението ѝ нямаше дори следа от лицемерието на влиятелния ѝ съпруг. Но проблемът ѝ съвсем не представляваше изненада. Синчето ѝ Тони имаше съмнителна компания, бягаше от училище и вземаше наркотици. Или, според определението на сенатора Симънс по телефона, беше „голяма болка в задника“.

— Страшно съм ви благодарна — каза майката. — Тони изглежда съвсем наред, предполагам, че и Лелънд ще бъде доволен...

— Не съм го направил за Лелънд, а за Тони — отвърна Хам.

— Но *какво точно* направихте?

Хам стана и се приближи до прозореца. Градинарят старателно подрязваше розовите храсти в градината. Дали и той си хапва

хамбургери в гетото, запита се Хам. За разлика от повечето си колеги, Хам не държеше прозорците на офиса му да гледат към Белия дом. Но това не пречеше на репутацията му, дори напротив — много хора в града бяха убедени, че именно в този офис се вземат важните решения. Иначе помещението не беше нищо особено — стандартна държавна канцелария с висок таван, външни кабели по стените и грозни мебели, която положително не беше ремонтирана от дните след края на Втората световна война. На една от стените имаше фотопортрет на сегашния президент, срещу него — репродукция на маслен портрет на Теди Рузвелт. В ъгъла боята се беше напукала.

Общо взето Хам повече харесваше другия си офис, разположен на улица „К“. Но там се отбиваше рядко, макар офисът да представляваше удобен апартамент, разположен в сградата на една от най-престижните юридически фирми в града. На етажата му имаше само още един наемател, известен юрист с определени интереси в международния бизнес, главно с Япония. Каква ирония на съдбата, въздъхна в себе си Хам.

Официално помещението на улица „К“ се държеше от кантората „Ленфант & Ленфант“, създадена от Брозан Ленфант — широко известен и уважаван бивш сенатор от Луизиана, притежател на огромно състояние. Той не можа да изкара целия си мандат в Сената заради тежък инфаркт и след лечението се оттегли от политическия живот. Днес беше дал името си назаем на Хам Конрад, а в допълнение, поне веднъж седмично, присъстваше и физически в офисите на фирмата.

Джейсън Йошида, получил американско поданство с помощта на Хам, днес беше държавен служител със сравнително високия коефициент ГС-14 и привидно се водеше към Министерството на отбраната. Но на практика рядко напускаше офиса на улица „К“ и ръководеше дейността на фирмата със забележителна ефикасност.

— Знаете ли, госпожо Симънс... — въздъхна Хам и се отдалечи от прозореца. — Децата понякога имат нужда да видят параметрите на своето поведение... А чрез тях и грешките си.

— Параметрите?

Очите му се спряха върху съпругата на сенатора. Беше руса, със стандартната хубост на повечето вашингтонски съпруги. Което гарантираше, че бъкел не разбира от педагогика и отглеждане на

деца... Модното костюмче ѝ стоеше отлично, по мнението на Хам сенаторът се беше изръсил за него най-малко две хиляди долара. Въздъхна и започна да говори, надеждата да бъде разбран беше съвсем плаха:

— Ако детето почувства, че няма ограничения, че му се позволява всичко, то несъзнателно иска да разбере докъде се простират границите на свободата му... И върши това, госпожо Симънс, не защото е упорито и своенравно, а защото подсъзнателно има нужда от ограничения, от твърди като скала непристъпни граници, които очертават неговия свят... От „Да, това е позволено“ и „Не, това е забранено“ — параметрите, от които всяко дете черпи своята сигурност.

Одри Симънс стана на крака.

— Е, добре... Мога да кажа само едно — с Тони вие извършихте истинско чудо! — протегна сухата си ръка с безупречен маникюр и добави: — Съпругът ми ще влезе във връзка с вас и...

— Няма нужда — махна с ръка Хам. — Кажете му, че ще се обадя, ако възникне подобна необходимост... — тръгна да я изпрати до вратата, на лицето му се появи любезна усмивка: — Но вие ми се обадете, ако имате нови проблеми с Тони...

— А ако нямам? — рязко се обърна Одри Симънс и гърдите ѝ почти се опряха в гърдите на Хам, който вървеше зад нея. Брадичката ѝ се вирна по онзи особен начин, с който жените показват, че са склонни към авантюра. — Не само мъжът ми може да изрази своето одобрение от уменията ви...

Колко ли е отегчена тази жена, за да се предлага по този начин, помисли си Хам. Бащата на Тони е лицемер, а майка му — курва. Горкото момче!

Побутна госпожа Симънс към вратата, промърморвайки любезни и едновременно с това хладни прощални слова.

Секунда по-късно в офиса се появи Джейсън Йошида.

— Това какво беше? — затръшна вратата зад гърба си той. — Общественополезна дейност или бизнес?

— За японец си страшно циничен, знаеш... — въздъхна Хам.

— Бях японец, сега вече съм американец.

— Извинявай — вдигна ръка Хам и се отпусна зад бюрото си. — Във всеки случай си едно цинично копеле и нищо повече!

— От града е — отвърна с непроницаемо лице Йошида. — Във въздуха му има нещо много особено...

— Може и да е във водата — изръмжа Хам. — Във всеки случай хлапето на Симънс е далеч по-свастно от родителите си и положително ще стане достоен човек...

— В замяна на това, ако се наложи, ние ще можем да разчитаме на баща му — подхвърли Йошида.

— Ще се наложи, разбира се — каза Хам. — Законопроектът, предложен от Комисията по международна търговия, ще бъде внесен в пленарната зала всеки момент. Драстичното съкращение на вноса, което се предвижда в него, положително ще предизвика ответната реакция на Япония. На практика това ще означава икономическа война — нещо, за което синдикалните лидери мечтаят от години! И какво мислиш, че ще стане, когато започнат да излизат от строя най-сложните и мощни компютърни системи на правителството, включително и тези, на които разчитаме за отбраната? Ще търсим под дърво и камък чиповете, които се произвеждат само в Япония!

— Ще се погрижим да не стигаме чак до там — поклати глава Йошида.

— Тъй, тъй — промърмори Хам, кръстоса ръце на тила и загледа действията на чернокожия градинар зад прозореца. Испита остро чувство на завист от непосредствените му контакти с природата. — Но има опасност и да закъснеем... Чу ли за сенатора Дъркинг? Тази сутрин го открили умрял в леглото. Поредицата от смъртни случаи на сенатори, всички до един от лобито на Торнбърг, започва да става обезпокоително стабилна...

— Според патологичните заключения всички са в резултат на нещастни случаи или естествени причини — добави Йошида. — Което означава, че не можем да разчитаме на помощ от страна на полицията.

— Естествено — кимна Хам. — Не е работа на полицията да разглежда случаите в политическа светлина. Но ние знаем, че всички мъртви сенатори бяха против законопроекта. А кой идва на тяхно място? Според моята информация това са все хора на профсъюзите, които положително ще гласуват „за“...

Йошида направи малка пауза, после смени темата.

— Уредих връщането на Шипли на старата му длъжност в Министерството на отбраната — рече. — Но трябва да помислим и за

някакво повишение... Справи се изключително добре със задачата да бутне Улф Матсън в пропастта, зейнала след смъртта на Моравия.

Очите на Хам гледаха как над розовите храсти ляга дълбока сянка и зеленикавите им стебла стават черни.

— Разбира се, защо не — промърмори той. — Ще помисля за нещо подходящо.

Усетил нещо особено в интонацията на Йошида, Хам рязко се завъртя заедно със стола си.

— Я кажи какво те човърка отвътре!

— Не съм много сигурен — поклати глава Йошида. — Но имам чувството, че нещо не е наред. Отначало бях сигурен, че баща ти е планирал всичко до последния детайл. Но после започнаха да мрат сенатори, някой видя сметката на Лорънс Моравия, а баща ти настоява да натикаме в миша дупка онова ченге Матсън... На практика обаче не знаем дори дали Моравия е проговорил, преди да умре...

— Това няма значение — отвърна Хам. — Нали използвахме Шипли като предпазна стена? Моравия не се е срещал нито с нас, нито с някой от твоите информатори, положително няма представа за нашето участие в операцията.

С характерната си праволинейност Йошида подмина тези думи без коментар и невъзмутимо продължи да развива тезата си:

— Заложихме Шипли на правилното място, той направи необходимото, за да ангажира Матсън. Дотук всичко е в строго съответствие със заповедите на баща ти. Същевременно ние правим всичко необходимо да държим Матсън под око, за да сме сигурни, че ще потъне в същата яма, която вече беше погълнала Моравия. В резултат получаваме желанието му на всяка цена да се докопа до някаква зашеметяваща японска художничка, вероятно защото ѝ е харесал задника. След което някой го хвърля през капандурата на един безличен нийоркски жилищен блок...

— Виж какво, Йош — въздъхна Хам, без да обръща внимание на тирадата на японеца, — такъв беше планът на баща ми и доколкото разбирам, той все още е в ход. Предстои ни японската част от операцията.

— Но тя може да се осъществи само защото държим нещата под контрол и разчитаме на собствени сили в Япония — изтъкна Йошида. — Знаеш ли, може би старецът нещо бърка... Казвам може би... Ще се

съгласиш, че подобно нещо не е изключено за човек на неговите години. Имам предвид случая с Матсън. Защо баща ти настоява да използваме за заместник на Моравия именно него? И то при положение, че аз разполагам с отлично подготвен агент в Токио. От този Матсън направо тръпки ме побиват. Той е вълк единак, при това пълен аматьор. Сигурен ли е някой, че ще бъде дисциплиниран? Бъди честен и кажи дали му вярваш... — Йошида поклати глава: — Той е главният дестабилизиращ фактор в операцията. Защо трябва да включваме в нея един толкова опасен човек?

— Вече разговаряхме по този въпрос — изръмжа Хам. — Матсън е професионален детектив и само той може да се оправи в бъркотията, оставена от Моравия. Според мен баща ми е разбрал, че включването на Моравия беше грешка. Той е убеден, че само Матсън притежава достатъчно качества, за да проникне в „Забранените мечти“ и тайната организация на Наохару Нишитцу. А от това, което прочетох в досието му, аз също съм склонен да мисля така... Все пак твоето възражение ще бъде взето под внимание, Йош.

— Това не е възражение — отвърна Йошида и замълча. Изчака веждите на Хам да се повдигнат в знак на нетърпение и едва тогава добави: — И това, подобно на лошия дъх и кървящите венци, също е признак за някакво заболяване. При това заболяване, което трябва да бъде моментално излекувано, иначе цялата операция ще бъде заплашена от провал.

Улф с изненада откри, че в болничната стая го очаква Стийви Пауърс, сестрата на Аманда. Пак тя беше осигурила присъствието на най-добрия неврохирург на вашингтонската болница „Уолтър Рийд“ по време на тричасовата операция, от която току-що излизаше. Беше пожелала да се увери, че дълбоките прорезни рани на лявото бедро и лявата му ръка няма да донесат усложнения. По щастливо стечение на обстоятелствата полетът му през капандурата беше свършил върху огромна старомодна спалня с дебели матраци и купища непотребни дрехи отгоре, които смекчиха значително силата на удара.

— Прекарваш голяма част от времето си тук — каза на Стийви той. — Какво стана с пациентите ти?

— Взех си малко отпуска — направи опит да се усмихне тя. Кройката на костюмчето ѝ от Карл Лагерфелд подчертаваше пищните форми на тялото ѝ по наистина безукорен начин. — В сегашното си състояние едва ли бих могла да се занимавам с психическите проблеми на другите... Мортън не одобрява това, разбира се. Според него трябва да потъна в работа до гуша, но аз си знам по-добре... — Улф тъкмо започна да мисли, че това е част от играта на професионалния психотерапевт, когато на лицето ѝ се появи тъжна усмивка, а думите ѝ прозвучаха безкрайно топло и искрено: — Както и да е... Харесва ми да съм тук, при теб... Така се чувствам най-близо до Аманда...

Думите ѝ, кой знае защо, предизвикаха обратен ефект в душата на Улф. За пръв път усети тежестта на самотата, часовете и дните в болницата наистина му се сториха непоносими. Посетиха го всичките му подчинени, водени, разбира се, от Боби Конърс. Единствен Ричардс Кавалера не се появи. Улф попита за него и лицето на Боби изведнъж потъмня.

— Виж какво — рече, — всички знаем за сбиването ви...

— Не беше сбиване — раздразнено отвърна Улф. — Просто бяхме на различни мнения...

— Добре, нека да говорим за нещо друго — тръсна глава Конърс. — Старши патологът каза да ти предам, че в началото на другата седмица може би ще има нещо за теб...

— Добре, добре — нетърпеливо го прекъсна Улф. — Кажете сега какво става.

Боби изглеждаше истински притеснен.

— Лейтенанте, говори се, че здравата си натиснал Кавалера...

Нещо в гласа му накара Улф да вдигне глава:

— И?

— Че искаш да го прогониш от „Прилепите“ защото е черен...

— Глупости!

— Знаем — кимна Боби. — Но Бретхард едва ли ще е на същото мнение...

— Господи, какъв глупак! — гневно възкликна Улф. Но Бретхард съвсем не беше глупак и той отлично го знаеше.

— Имало е много свидетели, лейтенанте — добави Боби. — А Бретхард не е пропуснал да ги обработи един по един...

— По-добре да обработи Кавалера! — изръмжа Улф. — Нещата бяха между нас двамата!

Боби стана от стола и пристъпи към мръсния прозорец.

— Кавалера и зъб не обелва за инцидента. Само каза, че няма никакво намерение да напуска „Прилепите“.

— Искаш да кажеш, че оставя тази идиотска расистка версия сама да набере сила?

— Натам вървят нещата — въздъхна Боби и се обърна с лице към леглото. — Взе си два дни неплатен отпуск, Бретхард лично му разписа молбата...

Улф затвори очи. Без съмнение Кавалера обикаляше района си да събира пари, за да отърве брат си от лихварите акули. Вече съжеляваше, че онази вечер в „Ла Ментира“ не му даде необходимата сума от джоба си.

— Боби — тежко въздъхна той. — Искам да ми съобщиш, като се появи... Ако звънне по телефона, кажи му, че искам да говоря с него за... Всъщност не, просто му кажи да дойде да си поговорим...

Твърдо реши да му даде парите, стига Ричард наистина да се появи. Разбира се, това беше в разрез с правилника — точно както и действията на подчинения му в района. Двамата с Аманда често бяха обсъждали тази тема. Всъщност за какво са мъжките общности? Нали именно за да нарушават правилниците или да измислят нови? И в двата случая мъжете го вършеха с желание, особено когато са принудени да спазват неясните и объркани правила, които обществото нарича закони... За мнозина законите бяха нещо смътно и неопределено, нямаха никаква представа за корозивното им въздействие. Но имаше и хора, за които нарушаването на законите си беше удоволствие от най-чиста проба...

След три дни го изписаха от болницата. Уикендът се сливаше с някакви празници и се събираха четири дни почивка. Стийви го покани да гостува в къщата ѝ в Ийст Хамптън.

— Моля те, кажи, че ще дойдеш — каза му тя. — Отчаяно се нуждая от почивка, но просто не мога да бъда сама... — На лицето ѝ се появи бледа усмивка: — Добрите стари психоаналитици също попадат в графата на напрегнатите професии и понякога рискуват да прегорят...

Просторната къща, издигаща се на брега на езерото Джорджина, беше мрачна дори по пладне. В замяна на това беше изпълнена със странни шумове — скърцане на старо дърво, потракване на медните улуци, драскането на дърветата по первазите на прозорците, покрити с патината на времето.

По неизвестни причини вятърът никога не успяваше да раздвижи спокойните води на езерото, но в замяна на това присъствието му около къщата — сгушена сред дебелиите стволоче на канадските ели — беше повече от осезаемо. Източната страна на имота беше маркирана от великолепен жив плет, зад който цъфтяха рододендрони и нежни азалии. Съседните имения не даваха признаци на живот, но Стийви и съпругът ѝ поддържаха близки отношения с техните собственици — всички без изключение благородници със синя кръв и безупречни маниери.

През прозореца се виждаха спокойните води на езерото Джорджина, блеснали като разтопен метал под ярките слънчеви лъчи. Цветът им беше неуловим като щрих от четката на гениален художник. В него се загатваше нещо неродено, нещо, което прилича на неоформена идея...

В съзнанието на Улф се роди една фантастична представа и той ѝ повярва с готовност, която то учуди. Помисли си, че в недрата на езерото се крие някаква тайна, родена от сливането на природните сили някаква скрита форма на живот дълбоко под водата, сред назъбените скали... Съвременният човек не е в състояние да я приеме и разбере — така, както не разбира душевните импулси на хората, създали преди векове фетишизираните вещи, изпълващи салоните на новите благородници от сорта на Стийви и Мортън...

Стийви притежаваше богата колекция от ръчно изработени фигурки на животни, хора и свръхестествени същества. Беше започнала да я събира още от годините на пубертета, без да държи на материала или стила. В резултат днес имаше стотици и хиляди фигурки от всички части на света — Мексико, Хондурас, Тибет, Гватемала, Перу, Хаити, Мадагаскар, Шри Лаика, Тайланд, Бутан, Занзибар... Улф ги разглеждаше с нескрит интерес, присъствието им в стаите на този огромен дом му напомняше за нещо близко и познато, за Песента на живота, която и до днес чуваше от устата на Белия лък...

Събуди се замаян и с пресъхнало гърло. Споменът за неотдавнашния кошмар беше жив в съзнанието му. Отново беше летял през широката капандура, сред ледената пелена на строшени стъкла, отново чу гръмовния трясък от падащото си тяло... Но сънят му не беше свързан нито с жестоката битка на покрива, нито със самото му падане... Какво беше сънувал? Мъртви и вкочанени тела, огън в леда, в... Избърса потното си чело и направи опит да си спомни.

Беше спал почти до обед. Стийви седеше в дневната и прелистваше папка с документи — вероятно досието на някой пациент. Остави я настрана в момента, в който го зърна на прага.

Навън вятърът продължаваше вечната си песен, клоните на канадските ели драскаха по стъклата и навяваха мрачни мисли за Отвъдното. Някъде сигурно трябва да има и слънце, помисли си Улф. Но то сигурно е над водите на езерото, далеч от мрачните стени на този дом.

— Как се чувстваш?

— Добре — отвърна Улф и раздвижи мускулите на лявата си ръка. — Малко съм вдървен, но това е от спането... — сви рамене и добави: — Май работата започва да ми липсва...

— Това е добър признак — рече Стийви. — Макар че лично на мен никак не ми се ще да те пускам на работа...

Той пристъпи напред и затвори вратата.

— Какво казва Мортън за моето присъствие тук?

— Мортън е във Вашингтон — отвърна тя и ненужно оправи гънката на една от възглавничките край себе си. — А когато Мортън е във Вашингтон, за него останалият свят престава да съществува.

Ръката ѝ потъна в средата на възглавничката, бялата, по мъжки вталена риза, направи съблазнителна гънка около едрите ѝ гърди. Тук, в провинцията, тя очевидно не държеше толкова стриктно на безупречния си външен вид. Задоволяваше се с чифт джинси и някоя риза или пуловер. Общото впечатление беше зашеметяващо — сякаш благородничката със синя кръв Стийви Пауърс си беше останала там, в просторния апартамент на Парк авеню.

— А той често отскача до Вашингтон, нали?

Стийви отмести очи и се надигна:

— Тук ме хваща клаустрофобията. Над езерото грее слънце, да идем да се поразходим...

Навялякоха по едно яке и се спуснаха към брега. Неподвижната вода мътно проблясваше под лъчите на слънцето. За началото на март времето беше доста топло и никой от двамата не дръпна ципа на якето си. Вървяха мълчаливо по брега, Улф внимателно подбираше поголеми камъни за болния си крак. Накуцването му почти изчезна, а Стийви имаше чувството, че този човек оздравява с всяка изминала минута. Улф наистина притежаваше забележителна способност за възстановяване.

Езерото беше като живо същество, задрямало в очакване на пролетта. Стийви натика ръце в джобовете на якето си и сви рамене, макар вятърът да беше напълно стихнал.

Изправен на крачка от нея, Улф беше сигурен, че тя все още мисли за забележката му относно пътуванията на Мортън до Вашингтон.

— Дори на Аманда пробутвах измислиците за щастливия си живот с Мортън — промълви изведнъж тя. — Което беше пълна глупост, защото така се лиших от единствения човек, с когото бих могла да споделям...

Хвърли му кратък поглед, въздухът напусна гърдите ѝ с тънко свистене.

— Е, добре, ще бъда брутално откровена. Мортън си има забавление във Вашингтон... Страхувам се, че въпросната особа е доста по-млада от мен, аташе във френското посолство... — Лицето ѝ придоби замислен израз, очите ѝ се насочиха към стъпките, които краката и бяха оставили върху влажната земя... — Странно! Не мога да си представя, че говоря на глас по този въпрос! Би трябвало да съм потънала в земята от срам! Брактът ми с Мортън е образец в очите на всички наши познати, тази репутация помага на кариерата и на двамата... Адски трудно е да си признаеш, а камо ли да го кажеш на глас, че всъщност нямаш какво да противопоставиш на младостта...

По-късно, по време на обяда с превъзходното задушено по андалуски, което беше приготвила, Стийви отново проговори:

— Странно, но имам чувството, че ти си като една от тези ритуални статуетки, с които съм напълнила къщата — загадъчен и извънземен...

Той посегна и взе една от фигурките в ръка, дланта му сякаш пламна от фонтана на ярките цветове.

— За извънземни ли ги мислиш?

— А не са ли? — тръсна глава Стийви.

— В известен смисъл са по-близки до света, който обитаваме — сви рамене Улф. — Далеч по-близки от нас...

Тя подпря брадичката си с юмрук.

— Разкажи ми по-подробно...

— Аха, сега разбирам защо настояваше да дойда тук — усмихна се Улф. — Искала си да направиш дисекция на психиката ми!

Тя моментално долови сериозността зад шеговитите му думи, но въпреки това се разсмя:

— О, не! Това не е вярно! — очите ѝ обаче останаха сведени към чинията. Сякаш там се криеше бъдещето... После главата ѝ се повдигна, тъмните ѝ очи се забиха в неговите: — Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че те доведох тук от остро чувство за вина?

— Разбира се — кимна Улф и окуражително ѝ се усмихна. — Това е напълно естествено. Аманда винаги твърдеше, че... — задави се и млъкна, зъбите му отчаяно проскърцаха. Господи, Аманда! С усилие на волята задържа сълзите под клепачите си.

Стийви стана и се зае да разчиства масата.

— Знаеш ли... Противно на това, което може би си мислиш, невинаги е лесно да имаш сестра... Ние с Аманда имахме своите битки... Особено по отношение на Мортън... И тя се оказа права... — Постави на масата продълговата чиния с лимонов пай, макар да беше сигурна, че никой от двамата няма да го опита. Просто спазваше отдавна установени традиции — след основното ястие трябва да се поднесе десерт... Това вероятно ѝ даваше чувство за сигурност. — Винаги се състезавахме... Обзалагам се, че не познаваш тази част от характера ѝ, просто защото тя беше щастлива с професията си... Но когато бяхме деца, всяка от нас се стремеше да победи, често дори се наранявахме... Дълбоко се наранявахме.

Постави чинийки и чашки, напълни ги с кафе. Седна на мястото си толкова рязко, че кафето в чашките се разплиска. Лицето ѝ потъна в дланите.

— По дяволите! Обещах си да не правя това! Няма никакъв смисъл да се връщам в миналото, да споделям детските ни тайни... Особено пък с теб, човека, който за малко не изгуби живота си, за да я

спаси! — несъзнателно придърпа френския шал върху раменете си и въздъхна: — Но всичко е дяволски несправедливо!

— И двамата имахме да ѝ кажем толкова много неща, нали?

Стийви вече не криеше сълзите си. Раменете ѝ бяха приведени, самоувереността беше отстъпила място на пълната беззащитност. Улф разбра, че постепенно е бил отведен отвъд блестящата фасада и сега стои срещу истинската Стийви Пауърс — жената с провален брак и неизяснени отношения с родната си сестра, жената, която изпитва силни съмнения по отношение на себе си като човек...

Тя първа наруши проточилото се мълчание.

— Радвам се, че имах възможност да се погрижа за теб... Да бъда полезна на някого... — Светлината идваше иззад гърба ѝ, чертите на лицето ѝ тънеха в мрак. За момент му се стори, че в профила ѝ има нещо болезнено познато и душата му се сви. Съзнанието му се изпълни със смътни видения, сякаш остатъци от неясен сън. Очите на дядо му, странно превръщащи се в очите на Шика... После видя дългите здрави бедра на японката, предизвикателно изскочилия напред таз, в ушите му отекнаха възбудените ѝ стонове...

— Знаеш ли, Улф... Бях свикнала да мисля, че Аманда има нужда от мен и това ме караше да се чувствам добре. Но сега, макар и късно, откривам една проста истина: тя е имала нужда от мен точно толкова, колкото и аз от нея!

Той тръсна глава, за да прогони образа на Шика от съзнанието си.

— Ще спиш ли довечера?

— Не — въздъхна тя. — Но ти си тук и няма да ми бъде толкова трудно... Чувствам присъствието ти в къщата и това е достатъчно. Имам клечката, за която се хваща всеки удавник.

— Според мен имаш дяволски късмет, защото Джейсън Йошида ти е верен — каза Торнбърг Конрад III. — Оставен без контрол, този човек може да бъде много опасен! От опит зная, че никога не трябва да имаме доверие на японците.

— Йош е различен — отвърна Хам Конрад. В общи линии той споделяше недоверието на баща си по отношение на японците. Защото знаеше, че за тях добра сделка е тази, която им дава възможност да

правят каквото си поискат. Но Йош многократно беше доказал своята лоялност. — Много му беше трудно да си признае, че вече се чувства повече американец, отколкото японец...

Намираха се на борда на „Инфлуънс II“ — великолепната двадесет и пет метрова яхта на Торнбърг, чиято палуба беше изцяло облицована с тиково дърво. Бяха пуснали котва на любимото място на стария — далеч от плажовете на залива Чесапийк, но все пак достатъчно близо до брега. Денят беше мек и приятен, слънцето набираше сила от отражението си в блестящата водна повърхност и подсещаше за приближаването на пролетта. На масата между двамата имаше храна в изобилие. Върху покривката бяха струпани черупките на половин дузина едри раци от Мериленд, с които Хам току-що се беше справил, до тях бяха наредени малки пластмасови чинийки със сос тартар, кетчуп, горчица, картофена салата и люти чушлета. В една голяма чиния имаше тънко нарязано студено месо, от което Хам се беше заел да си прави сандвич.

— Дяволски трудно е да прецениш тези проклети японци — повтори Торнбърг. Беше облечен в синьо-бял моряшки костюм, който му стоеше отлично. Висок и внушителен, със стегнато тяло и загоряло лице, той приличаше на Гари Купър в най-добрите му години... — Живял съм сред тях, както и ти... Затова ти казвам да не се заблуждаваш. Никога не си мисли, че притежаваш по-висш мозък и лесно ще отгатнеш какви са скритите им намерения... Това е безкрайно опасно!

Хам мълчеше и търпеливо чакаше. Именно търпението по отношение на баща му го различаваше от поведението на останалите му братя, които го виждаха рядко и отдавна бяха решили, че старецът е готов за музея и няма защо да се вслушват в думите му. Но Хам добре виждаше това, което правеше Торнбърг Конрад III, едно наистина рядко творение на природата. Неговата желязна логика, брилянтният му ум и великолепна тактика го бяха превърнали в една от най-опасните акули в морето на деловия живот. Макар да имаше свои собствени и твърдо установени морални догми, Хам често се улавяше, че мечтае да бъде като баща си.

— Достатъчно е да вземем за пример нашите приятели Южи Шиан и Наохару Нишитцу — продължи най-сетне Торнбърг. — И да направим една проста и ясна сметка — едно и едно е равно на нула.

Само тогава можем да продължим своята малка игра, без да се чувстваме застрашени...

Малка игра, въздъхна вътрешно Хам. Нашата малка игра ще накара такъв икономически гигант като Япония да рухне на колене, а заедно с това ще изтрие от лицето на земята доста опасно богати и могъщи радикали като Наохару Нишитцу!

— Да, сър — кимна той. Наричаше баща си „сър“ още от деветгодишна възраст — когато го изпратиха в подготвително училище. И нито веднъж не беше пропуснал това почтително обръщение.

Торнбърг помълча, очите му с интерес следяха действията на Хам над масата.

— Що се отнася до мен — продължи след известно време той, — процъфтяването на организацията „Черният кинжал“, придружено от насочването на огромни финансови ресурси в ръцете на Нишитцу през последните години, изисква бързи и решителни действия по посока на нейното унищожение. Ти се съгласи с мен, същото сториха президентът и военните... Особено много им хареса планът ми да проникнем в различните групировки и да ги накараме да се самоунищожат...

— И двамата знаем, че когато се стигне до директен сблъсък с врага, плановете неминуемо се променят, сър... В моя случай стана така, че Джейсън Йошида пое нещата в свои ръце и се превърна в централна фигура.

— Не на мен тия, синко! — изръмжа Торнбърг. — Някой е разбрал, че именно ние стоим зад Моравия и стремежа му да проникне в „Забранените мечти“ — проклетия клуб на крайните консерватори в Токио! Ние знаем, че „Забранените мечти“ е щабът на „Тошин Куро Косай“. Моравия беше започнал да събира улики срещу Нишитцу и тези улики щяха да бъдат могъщо оръжие в ръцете на Южи Шиан. Освен това благодарение на него научихме доста неща за агентите на „Черният кинжал“, проникнали в различни международни корпорации. Няма никакво съмнение, че противникът действа на високи обороти и ако не вземем съответните мерки, скоро ще се окажем оплетени в мрежата му. Появата на Моравия им създаде главоболия и те побързаха да го отстранят.

Все пак не сме събрали достатъчно улики, за да докажем връзката на Нишитцу с крайно консервативните сили, терористите и членовете на „Черният кинжал“. Липсва ни и подробна информация за бъдещите планове на организацията... — Устните на Торнбърг гнусливо се свиха, сякаш изведнъж се беше отвратил от изобилната храна на масата. — А тя продължава да действа... Доказателство за това е опитът да бъде премахнат единственият човек, който би могъл да проникне в „Забранените мечти“ след отстраняването на Моравия...

— Матсън.

— Точно така, Улф Матсън. Шипли — нашият човек в Пентагона, свърши отлична работа при вербуването му.

Хам налапа последните остатъци от сандвича с пуйка и горгонзола, който си беше приготвил, ръцете му механично започнаха да правят нов...

— Искам да си поговорим за този човек — въздъхна той. — Врагът се добра до него и според мен трябва да помислим за подмяна...

— Няма да стане! — отсече Торнбърг. — Трябва да ти кажа само едно за нашия приятел Матсън — на света едва ли има по-добър детектив от него. Притежава необикновена интуитивност, която, комбинирана с упоритата целеустременост на булдог, го прави наистина уникален.

— Но Йошида има готов агент, който вече е на терена — възрази Хам. — Освен това трябва да посоча, че до този момент не сме получили нищо конкретно от Матсън, сър... Ако не броим някакви фантазмагории, според които Моравия изглеждал по-млад отвътре, отколкото отвън... А това, дори да е вярно, няма нищо общо с нашите цели и задачи.

— Синко, ти просто не познаваш Улф Матсън както го познавам аз — въздъхна Торнбърг. — Трябва да го видиш по време на акция, за да го оцениш. Бъди спокоен, изборът ми е правилен. Кажете сега какво друго ми носиш...

Хам покорно изостави въпроса с Матсън, но вътре в себе си продължаваше да се колебае. Колкото повече мислеше върху думите на Йош, толкова по-сигурен ставаше в правотата им. Матсън беше опасен

тип, дори още по-лошо — напълно непредвидим. Баща му очевидно пропускаше да отбележи този факт...

— О, щях да забравя — промърмори той и бръкна в джоба си. — Директорът Бретхард най-сетне успял да направи сравнително сносна фотография на оная смахната японска художничка, която Матсън е разследвал малко преди да го хвърлят през капандурата... — Подаде плика на баща си и добави: — Мисля, че това няма да ни донесе кой знае какво. Според Йош...

— Показвал ли си я на някого, синко? — прекъсна го Торнбърг.

Хам поклати глава.

— Печатът на Бретхард е цял, не виждаш ли?

Торнбърг сведе поглед към плика, през който беше прокарано шнурче с личния печат на Бретхард. Изсумтя и го отвори с помощта на един нож, пръстите му измъкнаха черно-бялата снимка. Известно време се взираше в лицето на младата жена, после въздъхна и остави снимката настрана. Очите му се насочиха към Хам, който си приготвяше поредния сандвич — този път с говеждо месо и швейцарско сирене.

— Господи, сине! — удивено поклати глава той. — Имаш апетит колкото целия Седми флот!

Хам се ухили и посегна към маринованите лукчета пред себе си.

— От морския въздух е, сър... Действа директно върху стомашните ми сокове!

— Лъжеш! — отвърна Торнбърг и на устните, му се появи бегла усмивка. — Винаги си лапал като хамалин! Майка ти казваше, че си прекалено активно дете, но аз знаех друго — ти просто си един ненаситник... — от гърдите му се откъсна презрително сумтене: — Жени! Въобразяват си, че всичко знаят, особено когато става въпрос за отглеждането на деца. Но това са пълни глупости! — Очите му примижаха под косите лъчи на слънцето, палецът му се стрелна към задната част на яхтата, където лежеше гола русокоса красавица, решила да се възползва от слънцето въпреки хладния въздух. — Защо, мислиш, се ожених за тази? Защото пет пари не дава за евентуално потомство. Родена е да върши онова, от което кипва кръвта на всеки нормален мъж. И го върши добре — отново изсумтя, пръстът му докосна съблазнителните руладини от рачета. — Храна! Напоследък нямам никакъв апетит...

Торнбърг Конрад III скоро щеше да навърши осемдесет, но, както сам постоянно изтъкваше, духът му продължаваше да бъде млад. На практика и тялото му не напомняше с нищо за тази преклонна възраст.

— Ако реша, като нищо мога да ѝ направя едно дете! — похвали се той, забеляза смаяното изражение на сина си и избухна в смях. — Винаги си праволинеен, Хам. Мислиш за работата и за нищо друго... Радвам се, че все още съм в състояние да те шокирам. Така имам чувството, че продължавам да съм в крак с времето...

Преди три години Торнбърг се премести да живее в огромното си планинско имение във Вирджиния, малко по-късно се ожени за тая мадама Тифани, която Хам тайничко прекръсти на „Статуетката от Тифани“. *Здрасти, аз се казвам Тифани, а ти?* В главата му прозвуча острият ѝ, лишен от всякаква разумна мисъл глас. Името ѝ наистина беше Тифани и това беше доста добра шега, особено когато към него се прибави и фамилията Конрад...

Веднъж, здравата наквасен е ирландско уиски „Гленливет“ (единствения алкохол, който употребяваше), старият започна да откровеничи: *От време на време ме хваща яд, че не го вдигам като някога и вече не съм толкова твърд... Но, от друга страна, съм твърд точно там, където трябва! На кого му пука, че понякога се полюшвам от напорите на вятъра, след като съм преживял десетки урагани?*

В това беше дяволски прав, призна пред себе си Хам. Торнбърг не познаваше поражението, беше успял да надхитри и победи всички свои врагове. *Трябва да направиш всичко, което е нужно за победата!* — сподели при друг случай той, отново пиян до козирката. — *Правиш го и точка! Нищо друго няма значение! Нито жените, които идват и си отиват в живота ти, нито проклетите деца, които те предават заедно с узряването си и започват да вършат хиляди глупости!*

Хам си спомни мрачното есенно утро, в което баща му го заведе в Пентагона. Току-що се беше прибрал от Виетнам, на ревера му висяха куп медали. Предположи, че старецът иска да се поизфука с него.

По ирония на съдбата се озоваха в същия кабинет, в който години по-късно щеше да се нанесе лично той и щеше да се заеме с гениалния план на Конрад III за унищожаването на японската икономика.

Хам беше дълбоко впечатлен, а дори и малко объркан от авторитета на баща си сред военните. На срещата присъстваха само

старши офицери, включително командващите различните родове войски. И никакви цивилни. Хам споделяше убеждението, че всички цивилни (а това означаваше всички хора извън системата на армията) са подозрителни и предизвикват, меко казано, недоверие. Докато военните са един затворен и благословен мъжки клуб, в който, както при масоните, всичко се върши на честна дума и си остава между членовете му.

Живо си спомняше вицеадмирала, който се обяви против предложението на Торнбърг за създаване на специална комисия, която да одобрява предварително нуждата от превъоръжаване на различните родове войски. Баща му направи това предложение по простата причина, че беше успял да закупи и слее четири малки оръжейни компании, в които обаче научноизследователската дейност беше на изключително високо ниво. В резултат разполагаше с няколко принципно нови оръжейни системи, които трябваше да бъдат въведени на въоръжение.

Вицеадмиралът, очевидно уплашен от големите правомощия на бъдещата комисия, започна да излага своите контрааргументи, които в общи линии се свеждаха до твърдението, че централизацията ще ликвидира конкурентното начало и ще направи търговете между оръжейните компании напълно излишни.

Приковал вниманието на всички присъстващи, включително и на собствения си син, Торнбърг Конрад III се зае да анализира фактите и данните от последното десетилетие, илюстрирайки с многобройни примери неефективността на действащата система. Посочи, начините, по които министерството орязва всякаква творческа инициатива в предлаганите проекти, тромавото им въвеждане в производството, съпътствано от огромни загуби. И всичко това заради Бог знае откъде появилия се стремеж към икономии, към приемане на проектите с най-занижени цени. После показа как предложената от него система ще отстрани пропуските и ще избегне разпиляването на финансови средства.

Говореше умно и убедително, аудиторията просто нямаше как да не приеме доводите му. Торнбърг беше сигурен в успеха, но въпреки това доведе плана си до край — представи сина си на присъстващите, предложи им кратка анотация за дейността му във Виетнам, след което

го помоли да сподели непосредствените си впечатления от приложението на старата система за въоръжение при бойни условия.

Документалният разказ на Хам, станал свидетел както на неефективността на отделните оръжия, така и на редица погрешни решения от тактическо естество, беше съкрушителен и безпощаден. Всички присъстващи си дадоха сметка за стотиците и хиляди излишни жертви, които САЩ бяха дали по време на вьетнамската война:

Да, въздъхна в себе си той, наблюдавайки как баща му внимателно облизва пръстите си. Този човек не знае какво е поражение, никога не е позволявал да му се пречи... Безскрупулен и жесток като акула, той действително имаше нужда от разумен човек край себе си. И този човек беше самият Хам.

Торнбърг извади дълга пура от дървена кутия с красив сребърен обков, помириса я, потърка я между пръстите си и с нежелание я остави настрана.

— Много хора ме считат за аморален тип — промълви той, отново прибъгвайки до стряскащия навик да чете мислите на събеседниците си. — Но какво знаят те за морала? Мнението на болшинството от нас се формира предимно от собственото ни невежество... — Очите му се заковаха върху лицето на Хам: — Ще ти призная нещо, което едва ли бих споделил с някой друг — аз си имам свой личен морален кодекс. И смея да твърдя, че той е далеч по-добър от общоприетите норми, макар да се гради върху съвсем различни параметри. Избрах едно твърде опасно море, в него малцина дръзват да плуват... За това беше необходим кураж и доста голяма доза лудост... При това само за да оцелея... А за да просперирам, Бог ми е свидетел, бяха необходими доста повече качества!

— Разбирам, сър.

— Естествено, че разбираш — кимна Торнбърг. — Винаги си бил добър ученик. Освен това си се родил с едно безкрайно полезно качество — да не позволяваш на никого да те води за носа... — Хам знаеше, че старецът намеква за брат му Джей, който провали блестящата си юридическа кариера заради глупостта да се влюби в жената на партньора си. — Мъже, които разсъждават с топките си, не са никакви мъже! — отсече Торнбърг. — Те просто плачат да им се случи нещастие!

— И двамата бихме могли да помогнем на Джей, сър...

Торнбърг очевидно не обърна внимание на думите му. Извърнал се в стола си, той гледаше как Тифани маже красивото си като скулптура тяло с дебел пласт крем.

— Господ още не се е отвърнал от мен — промърмори той. — Само като я гледам как разтърква гърдите си, и започва да ми става! Погледни какви великолепни зърна! — Потърка брадичката си и добави: — Ех, тая пуста твърдост! Само заради нея понякога ми се иска отново да съм млад!

— От какво се оплакваш? — учуди се Хам. — Изглеждаш достатъчно млад, за да не те вземат за баща й...

— Има още много да учиш за живота, синко — тежко се извърна Торнбърг... — Познавам различни хора от всички слоеве на обществото... И признавам, че това ми дава едно несправедливо предимство пред теб...

Хам наостри уши, гледката с великолепните гърди на Тифани бързо се изпари от съзнанието му.

Доволен, че не е нужно да напомня на сина си кога трябва да внимава, Торнбърг се облегна назад и преплете пръсти на корема си.

— Убийството на Моравия доказва, че „Черният кинжал“ е притиснат от липсата на време. Това означава, че и ние сме в същото положение. — Показалецът му, дълъг и съвършено прав, се насочи в гърдите на Хам. — Често става така, че изборът на времето решава всичко, синко. Сбъркаш ли тук, дори и най-гениалният план е обречен на провал. Прекосяването на потока в подходящо време решава дали ще си напръскаш крачолите, или ще подгизнеш чак до топките...

Очите на Торнбърг Конрад III се плъзнаха по вълните на залива, сред които смело си проправяше път малка лодка с издуто платно.

— Изпитвам искрено възхищение към ветроходците, но все пак предпочитам плавателен съд, който мога да управлявам. Който ще те отведе там, където поискаш, и най-главното — *когато* поискаш. Това е една голяма житейска мъдрост. — Торнбърг обичаше да прибягва до житейски мъдрости и рядко ги спестяваше на синовете си, независимо от факта, че момчетата отдавна се бяха превърнали в самостоятелни мъже. — Хм... един неодушевен предмет, една лодка, която се подчинява на твоята воля, означава много... Кара те за миг да забравиш възрастта, която в крайна сметка те предава точно така, както го правят жените и децата ти... — Очите му се спряха върху

отрупаната с храна маса, гледаха я така, сякаш не разбираха как се е появила там. — Напредването на възрастта създава благоприятни възможности за хора като моята млада съпруга... — По лицето му пробяга бегла гримаса: — Има нещо парадоксално във факта, че колкото повече остаряваш, толкова повече ти се иска... По дяволите, сине! Но само ти можеш да ми повярваш, че и в този момент аз искам повече, отколкото мога да получа!

От ръчния му часовник се разнесе мелодичен звън.

— По дяволите! — отново изруга Торнбърг и започна да се надига. — Време за хапчето, ще ме извиниш за момент...

Хам проследи с поглед как високата фигура на баща му се спуска по стълбичката към кабините. Мекият ветрец разроши косата му, после утихна. Сам на палубата, в компанията на божественото тяло на Тифани, чиято гледка галеше сетивата му, той бавно потъна в спомени. В съзнанието му изплува денят, в който навърши тринадесет. Торнбърг го изненада с появата си в пансиона, поговори с възпитателите и след час вече летяха към Африка за едноседмично сафари. В онези години под сафари все още се разбираше истински лов, а не просто фотографска експедиция. Никога нямаше да забрави лъва с огромна като дъвен щит грива, който изскочи от храстите само на няколко метра от Торнбърг.

Появата му беше толкова неочаквана, че дори опитните ловци, които бяха наели за водачи, останаха като заковани по местата си. Но Торнбърг не изгуби самообладание. Имаше време да вдигне пушката си едва до бедрото, оттам изстреля шест куршума в бърза последователност. Лъвът беше улучен още с първите два, но продължи атаката си. А Торнбърг хладнокръвно продължаваше да стреля.

В ушите на Хам все още беше жив трясъкът на тежкото тяло, повалило се на една страна сред храсталаците, най-сетне отстъпило пред унищожителната мощ на куршумите 416-и калибър, с които беше заредена пушката на Торнбърг. От това тяло се разнасяше остра, почти нетърпима миризма, ноздрите на баща му помръднаха и жадно започнаха да я попиват. Изправил се над трупа на хищника, Торнбърг бавно се обърна към сина си: *Жалко, много жалко... Този звяр заслужава моето уважение много повече от майка ти...*

Оставил Хам на палубата, Торнбърг забърза към каютата си, разположена точно под кабината за управление. Затвори вратата след

себе си, за миг се облегна на нея и затвори очи. Сърцето болезнено блъскаше в гърдите му.

След няколко минути дойде на себе си, обърна се и бавно пристъпи към дъното на кабината, облицовано изцяло в тиково дърво. Натисна скрит между дъските бутон и стената се разтвори. В нишата имаше ултрамодерна комуникационна система, функционираща независимо от системата за управление, разположена в капитанската рубка. Под нея имаше желязно чекмедже със сложна секретна ключалка.

Торнбърг извади ключ и издърпа чекмеджето. Отвътре измъкна спринцовка за еднократна употреба, чиято игла потопи в шишенце е безцветна течност. Натисна буталцето да изкара въздуха, после нави крачола на панталона си, напипа една вена и заби иглата в нея.

Отпусна се на леглото и се заслуша в бавния ритъм на сърцето си. Дълго време главата му беше празна, лишена от мисли и чувства. После започна да идва на себе си.

Първата му мисъл беше свързана с Улф Матсън и смайващите новини, които беше споделил с Шипли. С Моравия се беше случило нещо странно и естественият процес на стареенето беше започнал да върви в обратна посока!

Жалко, че точно сега го бяха убили, въздъхна в себе си Торнбърг. Не беше справедливо. Изобщо не се вълнуваше от факта, че той също беше планирал отстраняването на Моравия, но само след провеждането на срещата, която така и не се осъществи... Как иначе би въвел в операцията и Матсън, при това, без да се разкрие? Но врагът беше успял да разконспирира Моравия по-рано от очакваното и веднага го отстрани. Дали бяха измъкна ли нещо от него? Едва ли, поклати глава Торнбърг. По тялото на Моравия нямаше никакви следи от изтезания.

Промяната в организма му беше дело на Оракула, в това Торнбърг беше абсолютно сигурен. Едновременно с това буквално се влудяваше от мисълта, че се докосва до нещо необичайно, но не може да проумее какво точно е то. Трябва да научи повече, трябва! Нишитцу и „Черният кинжал“ отчаяно се стремят да докопат Оракула. Защо? Нямаше отговор на този въпрос, но вътре в душата си усещаше, че получат ли Оракула, враговете му ще разполагат с всичко, което им е необходимо. Затова трябва да бъдат изпреварени, затова Оракула

трябва да бъде в негови ръце! Единственият начин да постигне това, беше да даде на Матсън пълна свобода на действие. Ако на този свят има човек, който може да се докопа до Оракула, това може да бъде само Улф Матсън!

Обърна се към малкия, вграден в стената сейф. Отвори вратичката, разрови купчината бумажки и измъкна снимка, очевидно направена от аматьор. Сложи я редом с фотографията на японката, направена от разстояние от хората на Бретхард. На неговата снимка жената, която наричаше себе си творец, беше явно по-млада, почти момиче. Същевременно беше извън съмнение, че и върху двете фотографии е запечатана една и съща личност. Торнбърг усети как сърцето му ликуващо ускорява ритъма си. Матсън беше напипал нишката, сега не му оставаше нищо друго, освен да проникне в светая светих на врага!

Всичко вървеше гладко и според предварителните планове, въздъхна в себе си той и радостната възбуда бързо започна да го напуска. А после Моравия беше убит. Това влизаше в плановете на Торнбърг и Хам, но за всичко, свързано с Оракула, Моравия беше длъжен да докладва лично на него...

Торнбърг не беше от хората, които могат да хранят фалшиви илюзии. Беше му ясно, че Моравия е убит заради нещо, което беше открил по време на последната си визита в „Забранените мечти“. И това нещо нямаше връзка с „Тошин Куро Косай“, а пряко с Оракула. Малко преди, да бъде убит, той беше съумял да изпрати на Торнбърг последния си шифрован факс, който гласеше:

**СРЕЦНАХ СЕ С ОРАКУЛА. НАЛОЖИТЕЛНО Е ДА
ДОКЛАДВАМ ЛИЧНО.**

Очевидно Моравия беше открил нещо изключително важно, иначе едва ли би рискувал да поиска лична среща.

Какво иска да постигне Южи Шиан? Торнбърг трябваше да разбере това, просто защото Оракула беше негово творение. Шиан беше нещо далеч по-голямо от президент на водещ японски концерн — беше блестящ учен и технократ от най-чиста проба. Торнбърг имаше връзки в МИТИ — отново благодарение на вездесъщите стари

момчета във Вашингтон. В продължение на десетилетия беше работил заедно с днешни висши чиновници на могъщото японско ведомство, повечето от тях му дължаха много, дори живота си. Защото като член на Окупационните власти след войната Торнбърг Конрад беше направил много за тези хора, включително действия, които ги бяха спасили от военния трибунал... Именно от тях знаеше, че Южи Шиан работи върху проект, чиято успешна реализация ще доведе до драстични промени в световния икономически ред и ще осигури на Япония вековно господство в света. Дълбоко обезпокоителен беше фактът, че Моравия е видял Оракула е очите си. До този момент Торнбърг вярваше, че години делят Шиан от крайния успех. *Срещнах се с Оракула!* Малко преди да бъде убит, Моравия беше успял да му достави два факта от първостепенно значение: че Оракула действително представлява някаква форма на изкуствен разум и че той вече действа... А Торнбърг беше получил и доказателство за една от чудотворните му способности — Оракула можеше да превръща старците в младежи!

Късно през нощта лампите продължаваха да светят, а нафтовото отопление ръмжеше в мазето като огромен звяр. Улф току-що се беше изкъпал и гол до кръста подсушаваше косата си. Стийви надникна да го види. След вечеря почти не бяха разговаряли, тя беше необикновено спокойна. Улф отново изпадна в особеното, сякаш безвъздушно състояние на спомените. В главата му се смесваха картини от детството му в Елк Бейсин и апартамента на Шика на Шеста улица-Изток. Даваше си сметка, че ограниченията на времето бяха отлетели някъде надалеч. Това състояние дядо му наричаше „извисяване“.

Стийви се изправи на прага. Светлината падаше изотзад и превръщаше фигурата ѝ в бронзова статуя. Ритуалните статуетки грееха с ярките си примитивни цветове, разпределени в странни групички. Беше облечена с джинсите от обяд, но на мястото на ризата имаше пуловер с къс ръкав и дълбоко изрязано деколте.

— Искан да ти кажа нещо за Аманда...

Той захвърли хавлията и рязко се обърна.

— Стийви, не трябва да правиш това! Аз не съм изповедник!

Тя объркано поклати глава, миглите и запърхаха. Очевидно се бореше със сълзите.

— Не беше никак... — наложи се да преглътне, за да овладее силата на емоциите си. — Играех ролята на буфер между Мортън и Аманда, а това изискваше огромен запас от душевни сили... Те не можеха да се понасят... Когато се налагаше да бъдем заедно, подготовката беше истински кошмар.

Превръщаха живота ми в ад, всеки ме засипваше с упреци и оплаквания от другия... Какво можех да направя? С всички сили се стараех да поддържам някакво равновесие, но... — Ръцете й рязко притиснаха стомаха: — Лошо ми е, ще повърна...

Лицето й беше бяло като сняг. Улф я накара да седне на леглото и натисна главата й към коленете.

— Дишай! — заповяда той. — Бавно и дълбоко! Точно така...

Лицето й постепенно възвърна нормалния си цвят. Той гледаше тъмните очи и чувствените й устни, в главата му се появи малката градинка с праскови в Елк Бейсин, за която се грижеше сам...

Тя се усмихна и докосна бузата му:

— Господи, колко млад изглеждаш! Като олимпийски атлет, изскочил направо от миналото!...

— Аманда също ми казваше, че изглеждам млад.

— Тя винаги, се е плашила от старостта — прошепна Стийви и очите й проблеснаха в здрача. Дългото френско шалче лежеше върху рамото й с елегантна небрежност. — А връзката й с теб засилваше още повече този страх... Кълнеше се, че ти изобщо не старееш...

Той издаде къс смях, но рязко млъкна, когато тя взе ръката му и я постави между гърдите си.

— Сърцето ми блъска като лудо — прошепна, устните и изглеждаха безкрайно съблазнителни. Главата й за миг се сведе надолу: — Знаеш ли, възпитавали са ме никога да не споделям нищо с мъжете... Казвали са ми, че очите им виждат само едно... Но какво става, когато жената се интересува именно от това, което виждат те? — не помръдваше, Улф не отдръпна ръката си. Устните й леко се разтвориха. — Лека нощ, Улф.

Той я придърпа към себе си и впи устни в нейните. Езикът й се плъзна в устата му, тежките й гърди се притиснаха в неговите. Ръцете

му трескаво издърпаха пуловера през главата ѝ, в гърлото ѝ заклокочи възбудено стенание.

Нямаше време за увертюри, и двамата се подчиниха на кипналата си кръв. Заля ги високата вълна на страстта, която беше започнала да се надига още от момента на пристигането им в този дом.

Улф дръпна ципа на джинсите ѝ и смъкна пликчетата под тях. Тя възбудено простена, докато той я притискаше в облицованата с дърво стена на спалнята и лудо целуваше гърдите и шията ѝ. В момента, в който тялото му се притисна в нейното, краката ѝ вече се повдигаха нагоре. От гърлото ѝ излетя нов възбуден стон, по-дълбок и по-богат от предишните.

Тазът му се повдигна нагоре, проникването беше пълно, чак до края. Босите ѝ крака напуснаха пода, едното от дългите ѝ бедра се уви около кръста му. Очите ѝ бяха затворени, от устата ѝ излизаха тихи звуци, бедрата ѝ влязоха в ритъма на неговите могъщи тласъци.

Стийви усети как цялата се разтърсва от тръпката на удоволствието. Тялото му излъчваше аромата на талк и фин сапун, но под него тя успя да долови истинската му миризма. О, да! *Неговата* миризма — богата, еротична, безкрайно възбуждаща...

Удоволствието ѝ нарасна с такава скорост, че тялото ѝ конвулсивно се сгърчи, тазът ѝ се притисна в неговия. Главата ѝ се отпусна на рамото му, зъбите ѝ неволно се забиха в мускулите му, вълните на екстаза я заляха изцяло...

Най-странното беше, че удоволствието достигна своя апогей, но отказа да се свие и изчезне. В един кратък миг тя си даде сметка, че това удоволствие представлява нещо като планинско плато, от което поема нагоре, към сияйните върхове на истинската наслада, потръпва и се гърчи от нетърпение да опознае божествените им тайни.

Могъщите му шийни мускули потрепнаха, главата му се сведе надолу. Устните му бавно покриха щръкналото зърно на едната потръпваща гърда, после се преместиха върху другата. Ослепителните светкавици на екстаза пронизаха плътта и като огън, от устата ѝ се откъсна дрезгав вик, тялото и полудя в спазмите на неконтролираното удоволствие. Притискаше се в него с обич и обожание, с отчаянието на пътешественик, неочаквано открил безценно съкровище. Клепачите ѝ потрепваха, но не се повдигаха — сякаш сънуваше прекрасен сън...

Не можеше да диша, изгуби представа за време и място. Насладата беше толкова силна, че ѝ се завиваше свят. Реално усещаше единствено неговата мъжественост, проникнала дълбоко в тялото ѝ, горещата му кожа, притисната в нейната, устните му върху плътта си, твърдите му мускули между зъбите си...

Дори ако това беше всичко, което беше в състояние да усети, то пак беше много повече от това, за което би могла да мечтае. Но тя усещаше много повече. Обля я тайнствен мрак, излъчващ се от дълбините на душата му. Беше нещо живо и величествено, което пронизваше съзнанието ѝ със силата, с която пулсирацията му орган пронизваше плътта ѝ. Нещо, което носеше не болка, а удоволствие. Ръцете ѝ се спуснаха надолу и обхванаха окаменелите му тестиси. Пръстите ѝ се заеха да ги масажират с нежна ритмичност. Не след дълго мускулите на гърба му се стегнаха, тялото му се изви като струна, от устата му излетя звук, който ушите ѝ никога не бяха чували. Потъваща за трети път в океана на върховната наслада, тя замаяно си даде сметка, че мъжът до нея изчезва във вихъра на някаква непозната виелица...

Шиан Когаку, ние сме винаги с теб, мълвеше Дейвид Бауи е гримирано лице на хермафродит.

Подвижният видеоекран — три на пет метра, бавно се придвижваше сред оживения трафик на Шинжуку. В продължение на шест минути върху него се въртеше рекламен клип, показващ цялата продукция на корпорацията, после всичко започваше отначало...

Южи Шиан и зет му Хирото се срещнаха на път за работа. Хирото беше незабележим с нищо човечец на средна възраст с леко приведени рамене. Беше облечен в порядъчно измачкан евтин костюм, който не беше свалил от гърба си в продължение на три дни. Длъжността му беше вицепрезидент на „Шиан Когаку“, а под незабележимата външност се криеше гениален учен в областта на компютърните технологии.

— Как е сестра ми? — попита Южи, докато влизаха във фоайето на солидната сграда от стъкло и гранит, извисяваща се четиридесет етажа над уличното платно.

— Казуки си е същата, вечно недоволна — тъжно отвърна Хирото. — Болестта я разяжда отвътре... Вече не е жената, за която се ожених преди петнадесет години.

Пред очите на Южи изведнъж се появи разноцветно сияние, в ярките му дълбини започнаха да се очертават пътищата за успешно решение на проблема, върху който работеше. Целият проект лежеше там — от начало до край, ясен и релефен като топографска карта.

После видението изчезна, цветовете наоколо възвърнаха нормалната си яркост, ръката му леко докосна полирания гранит на стената до асансьора. Никога не беше обръщал сериозно внимание на своите необикновени видения, макар че в младежките години те му създаваха доста неприятности и го караха да се чувства болен и слаб. Оттогава му беше останал единствено ужасът от дезориентацията, която неизменно ги следваше...

— Южи-сан?

— Да — клепачите му примигнаха, зрението му се фокусира.

Хирото вече беше влязъл в асансьора и любопитно го наблюдаваше. Въздъхна и пристъпи напред с внезапно натезали нозе.

Бронзовите врати безшумно се затвориха и те поеха нагоре, напълно изолирани от външния свят.

— Искам да си поговорим за Оракула — промълви Хирото. — По-точно за решението ти да осигуриш на Хана достъп до него.

— С Хана не може да се излезе на глава — промърмори Южи.

— На мен ли го казваш? Нали тя побърка екипа ми от въпроси относно системата, която е база за изкуствения разсъдък? Все упорито започва да се говори, че ти имаш намерение да я включиш в проекта, по-точно в работата по усъвършенстване на нашия прототип...

Южи отново се запита дали Хирото мрази Хана само защото е жена, или пък за това, че не е учен с многобройни звания, получени в Токийския университет. Подобно на повечето хора в бранша, Хирото беше сноб до мозъка на костите си. Човек, който желае да бъде включен в екипа специалисти под негово ръководство, изобщо не трябва да разчита на личните си качества. Единствен критерий в случая е образованието, което е получил, както и съответните научни титли...

— Няма такова нещо — излъга го Южи. — Ти беше разтревожен и когато мама направи някои свои предложения, не помниш ли?

— Това е вярно. И все още не одобрявам идеите й. Вкарването на човешки ДНК в системата на прототипа е изключително опасно, тъй като няма гаранции за евентуалните промени, които биха настъпили в нея. А тези промени...

— Нова е самата концепция за Оракула — прекъсна го Южи. — И по тази причина ние сме длъжни да бъдем подготвени за всякакви изненади. — Отлично знаеше как да се справя със своя зет — консервативен във всичко и най-вече в работата си. Хирото често беше необходимата спирачка за собствените му, освободени от догматизъм идеи, но от време на време — както в момента — можеше да бъде изключително досаден. — Нека позволим на Оракула сам да обмисли начина, по който ще приеме ДНК, а после ще видим...

— Той ще вземе няколко базисни решения — предупреди го Хирото. — Но никой не може да каже, че това се равнява на обмисляне.

Аз мога, въздъхна в себе си Южи, докато асансьорът спираше на най-горния етаж. Вратите се плъзнаха встрани и те излязоха в коридора, от двете страни на който бяха кабинетите на висшите ръководители на компанията.

— Продължавам да имам сериозни резерви по този въпрос — мрачно промърмори Хирото, докато вървяха към кабинета на Южи в дъното. — Знаеш, че се противопоставих на преждевременното използване на човешки клетки в изпитанията на Оракула, но никой не ме чу — главата му бавно се поклати: — Признавам, че съм дълбоко удивен от скоростта, с която летим към неизвестното... Честно казано, вече започвам да се страхувам от твоя приятел, Оракула...

— Да се страхуваш ли?

Хирото кимна с глава.

— Оракула не беше създаден, за да се променя... — мрачно рече той. — Но по всичко личи, че го прави непрекъснато, още от самото начало... И това ме кара да си задавам един основен въпрос: дали не сме допуснали някаква незабележима грешка в проекта, Южи-сан? Дали тази грешка не позволява на Оракула *сам да променя* заложените в него параметри?

Южи запази спокойното изражение на лицето си с цената на доста усилия.

— Разбираш какво имам предвид, Южи-сан — продължаваше Хирото. — Вече разполагаме с доказателства, че това нещо РАСТЕ. Все още не знаем на какво се дължи този процес, но трябва да погледнем истината в очите — Оракула е *жив*!

Влязоха в кабинета на Южи, Хирото отказа предложения стол и започна да крачи напред-назад по килима.

— Ученият в мен протестира срещу подобно заключение и продължава да твърди, че това все още е извън нашите възможности — продължи той. — Но интуицията ми нашепва друго: предложената от теб революционно нова технология за изграждане на неврологични връзки вероятно ще ни доведе до пълен хаос. Защото тук вече не работим с голата математика и чисто дигиталните формули, които се базират на комбинации от нули и единици... Новата технология все още е загадка за нас и ние едва ли имаме реална представа за истинските ѝ възможности. И всичко това ме кара да мисля, че сме създали Оракула, без да вникнем докрай в това, което той може да ни предложи... Просто защото не сме в състояние да го направим, просто защото нашите житейски възгледи нямат нищо общо с неговите възприятия. Които не само не можем да разберем, но и не можем да контролираме... Твърдо съм убеден, че ако прибавим към вече съществуващия хаос и необикновения ум на Хана, резултатът ще бъде самоубийствен. В крайна сметка, ако сериозно се замислим по въпроса, за този ум ние знаем дори по-малко, отколкото за ума на Оракула!

Южи мислеше за своите разговори с Оракула. Отношението му към това необичайно творение беше по-различно от това на Хирото, разбира се. И вероятно то се дължеше на факта, че именно Хирото беше създал биокомпютъра. Идеята беше на Южи, но практическата ѝ реализация — изцяло дело на Хирото и неговия екип. Южи наистина можеше да бъде гениалният биоинженер, за какъвто го считаха в научните среди, но строителят, зидарят беше Хирото и никой друг.

Това никога не бих казал на глас пред него, въздъхна в себе си Южи. Но вероятно поради факта, че двамата заедно създадохме нещо, което е далеч повече от обикновена машина, аз съм този, който може да контактува с Оракула на недостъпно за Хирото ниво. За Хирото

всичко се свеждаше до реализацията на сложен проект, до изграждането на някакво механично чудовище. Беше направил своите чертежи, а после ги бе реализирал на практика. С точни и неизменни параметри. Но творението му започна да функционира по свои собствени правила, при това по напълно загадъчен начин. И това правеше създателя му нервен. Напълно разбираемо. Хирото беше унижен. Сякаш не той управляваше Оракула, а обратното. Тази мисъл беше много забавна, но въпреки това Южи не се усмихна.

— Разбирам загрижеността ти — меко промълви той. — И на мен ми минават подобни мисли... — Заобиколи бюрото и се изправи пред зет си: — Искам да те уверя, че ще работим с безкрайна предпазливост, Хирото-сан. Но не бива да спираме. Ти си много прав, като казваш, че прототипът е започнал да живее свой собствен живот. И затова, ако сега решим да прекратим този живот, ние ще се превърнем в обикновени убийци.

[1] Шунка. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ТОКИО / ИЙСТ ХАМПТЪН / ВАШИНГТОН / НЮ ЙОРК

Нощ в покрайнините на Токио

Минако Шиан лежеше и чакаше съня. Но той, както обикновено напоследък, отказваше да дойде. В съзнанието ѝ се преплитаха объркани мисли, които прогонваха нуждата от почивка. Живееше под напрежение откакто гърдите ѝ бяха започнали да набъбват и беше преживяла първото си месечно неразположение. Това беше нейната карма. А тя беше готова да поеме отговорната роля за съдбата на народа си. Но в главата ѝ се блъскаха толкова много мисли и планове, толкова много неща зависеха от нейното решение! Възторг и ужас се преплитаха в душата ѝ, чувството за неограничена власт беше наистина опияняващо.

Минако живееше във вила извън града, проектирана от един от най-добрите млади японски архитекти. Сградата представляваше странна смесица от противоположности — светли и открити пространства се редуваха с тъмни уютни ъгълчета, в строителните материали се наблюдаваше дори противопоставяне. Тежките гранитни основи отстъпваха място на ефирни помещения, преградени единствено от оризова хартия, ефектът беше поразителен. Човек имаше чувството, че присъства на филмов монтаж, всеки кадър от който отрича предишния, но едновременно с това се слива с него в една неповторима хармония.

Вилата се издигаше в средата на изящно подредена градина, чиято простота контрастираше отлично на тежката, почти барокова постмодернистична постройка. Всъщност определението „постмодернизъм“ едва ли можеше да покрие цялото многообразие на тази необикновена сграда, в чиято конструкция личаха елементи от будизма и шинтоизма, а дори и от архитектурата, характерна за епохата Едо.

Входното антре от гранитни плочи и лакирано дърво, централно място в което заемаше стар дървен шкаф за обувки, беше едно от многобройните помещения, които имаха за цел да прокарат мост

между външния посетител и интимната усамотеност на вилата. Подобно на концентричните кръгове в императорския дворец, и тук стаите бяха изградени така, че да разкриват оригиналността на архитектурата си с плавна последователност, да осигуряват на човешкото съзнание необходимото време за адаптация към съответния стил. В това отношение съществена роля играеше и разногласното ехо, което, подобно на непознат аромат, събуждаше в душата на посетителя особени, съвсем интимни реакции.

Стаите приличаха на каюти в огромен кораб, а тъмнеещата зад прозорците градина навяваше асоциации с безбрежния океан, тайнствен и опасен...

Също като бъдещето, което за пръв път в живота си Минако не успяваше да обхване. Но с миналото не беше така и за момента тя беше доволна, че спомените все още са живи в съзнанието ѝ.

Раждането на нейната „макура но хирума“ стана на годишнината от смъртта на баба ѝ — малката и пъргава Кабуто, която беше основала фирмата „Шиан Когаку“ за производство на „таби“ — традиционните японски къси чорапки с един пръст.

Кабуто беше изиграла решителна роля при раждането на Минако, което — по думите на майка ѝ — било изключително тежко и продължително. Този дълг трябваше да бъде платен.

Случи се така, че Кабуто почина точно на рождения ден на Минако и единствените спомени на момичето бяха свързани с гроба на баба ѝ, изкопан в едно отдалечено шинтоистко гробище извън чертите на Осака. Отначало, все още твърде малка, тя ходеше там с майка си, но когато поотрасна и вече можеше да се ориентира, започна да изпълнява дълга си сама.

Сама беше и на единадесетия си рожден ден. През нощта беше валяло и над гробището се стелеха изпарения, пропити с аромата на лечебните билки, които растяха на воля между плочите.

От смъртта на Кабуто бяха изминали точно осем години, спомените в главата на момичето бяха толкова бледи и неясни, колкото съседните надгробни плочи, полускрити зад пластовете изпарения.

Започна изпълнението на шинтоистките ритуали механично, мислите ѝ тичаха в съвсем друга посока. Скоро приключи, изтръска сухите листа от коленете си ѝ се обърна да си върви.

Нещо обаче я накара да спре и да се обърне към гроба. Върху плочата седеше червена лисица с подвита между краката опашка.

— *Здравей, внучке* — каза лисицата, а устата ѝ се разтвори като за прозявка. — *Помниш ли ме? Аз съм Кабуто...*

Минако потръпна от изненада. Ощипа се, потърка очи, но лисицата си беше там — върху плочата. Устата ѝ беше раззината в подобие на усмивка. Минако се огледа с надеждата, че и някой друг вижда това чудо. Но тази част на гробището беше абсолютно пуста.

— *Бабо* — прошепна най-сетне тя. — *Те се лисица...*

— *Такава съм* — кимна Кабуто. — *За момента...*

— *А можеш ли отново да станеш Кабуто?* — зяпна насреща ѝ момичето.

— *Но аз съм Кабуто, дете!*

— *Имам предвид онази Кабуто, която познавах...*

— *А, онова мизерно тяло* — презрително изсумтя лисицата. — *За какво ми е? Почти триста години чаках да се отърва от него... Ще се съгласиш, че това е доста дълго време, нали?*

Минако не знаеше какво да отвърне и само кимна с глава.

Лисицата се надигна, скочи от плочата и се настани пред нея. Вдигна лапа и леко се почеса по носа.

— *Лисиците не могат да лъжат, знаеш* — промърмори тя. — *Предполагам, че именно затова избрах да бъда лисица... Винаги съм ненавиждала лъжите, измамите и заблудите* — поклати глава и добави: — *Затова ти се явих днес, да те предупредя... Да, да, това е точният израз... За това, което те чака в живота, ако се окажеш по-малко амбициозна от мен... Искам да те предпазя от всички лъжи, измами и заблуди, които ще се натрупат в душата ти с течение на годините и които ще отнесеш чак в гроба...*

— *Аз не върша такива неща* — отвърна Минако.

— *Но ще започнеш да ги вършиш, защото такъв е животът* — поклати глава лисицата. — *Вашият живот...*

— *Не те разбирам.*

— *Разбираш ме, глупаче!* — сопна се баба ѝ. — *Само възпитанието пречи на твоя супермозък да поеме по течението.*

— *Супермозък ли?*

Лисицата издаде звук, от който Минако подскочи. Помнеше го от дете — когато баба ѝ цъкаше с език, недоволна от забавените ѝ

реакции. Сега вече беше сигурна, че лисицата наистина е баба й.

— *Виждам, че майка ти е пропуснала да ти предаде своята дарба* — поклати глава лисицата. — *Това не ме учудва, тъй като тя винаги е била свенлива, избягваше да се възползва от силата си, дори се страхуваше от нея...* — вдигна лапа и отново се почеса по носа. — *Няма значение. От момента, в който те измъкнах от нейната утроба, аз си знаех, че сама ще трябва да събудя просветлението в душата ти...* — Очите на лисицата грееха дори сред мъглата на изпаренията. — *Ти не искаше да излизаш, знаеш... А майка ти нямаше достатъчно сила и кураж да те изтика навън... Веднага след раждането в душата й се появи подозрението, че е допуснала грешка, добре че аз бях там...*

— *Искаш да кажеш, че мама не ме е искала?* — изкриви се лицето на Минако. — *Че не ме обича?*

— *Я ми кажи дали някога те е прегръщала, галила, целувала?* — сопнато попита лисицата. — *Разбира се, че не! Ако не бях аз, положително щеше да те остави на стъпалата на съседите!*

Сърцето на Минако се сви и тя избухна в плач.

— *Защо ми казваш всичко това, бабо? Толкова е ужасно. Не искам да те слушам!*

— *Дойде време да научиш истината, дете* — рече лисицата и облиза устните си. — *Сега искам да ме погледнеш. Не мигай, не се питай как е възможно една лисица да говори с човешки глас. Задръж болката, която изпитваш. Прогаря те, нали? Така. Добре. Продължавай да ме гледаш Минако-сан. Сега ще пуснеш болката да те погълне цялата, а после ще почувстваш нещо друго. Нещо различно...*

Минако избърса сълзите от очите си.

— *Виждам само тъмнина, по-скоро...*

— *Не гледай надолу!* — заповяда лисицата. — *Гледай само в мен! Така, сега е по-добре... Болката намалява, нали? И на нейно място идва мрак... Не се безпокой, след секунда отново ще виждаш.*

Минако със смайване установи, че баба й е права. Видя как валмата на мрака се разкъсват и бавно обвиват краката й, очите й започнаха да виждат през него така ясно, сякаш изобщо не съществуваше. Отначало видя околните гробове, после вдигна глава и обхвана с поглед оградата, възвишенията зад нея... Накрая установи,

че вижда всичко, дори това, където се намираще отвъд хоризонта, на километри от тук...

— Какво... Какво става с мен?

— Ставаш голяма — отвърна с усмивка лисицата, а Минако изобщо не можеше да разбере как е възможно лисица да се усмихва. — Сега вече разбираш, че светът около теб е просто една малка част от безброй светове, които ще виждаш благодарение на своята необичайна дарба...

— Колко далеч са те? — попита Минако и напрегна взор към хоризонта.

— Зависи — отвърна лисицата. — Всеки, който притежава „макура но хирума“, което ще рече „мрак по пладне“, вижда на различно разстояние. Но аз зная повече от другите и съм сигурна, че твоята мощ е огромна... След няколко години тя ще задмине дори моята, която съвсем не беше малка... Така ти е било писано, това ти е съдбата. Скоро ще се озовеш в центъра на жестока битка, която ще водят различни фракции на „Тошин Куро Косай“. Всички ние сме станали подозрителни един към друг, никой вече не мисли по стария начин — за общото благо, за благо на Япония...

Нашите хора започнаха да измират или изчезват без следа. Какво става с тях? Кой е убиецът на онези, чиито тела все пак намираме? Нахвърлили сме се един срещу друг като бесни кучета.

Дори аз не мога да предкажа изхода от тази война. Никой не може да го стори. Но тя трябва да се прекрати веднага, още преди на някого да му е хрумвало да използва нашата мощ в широкия свят. До този момент я използвахме само за косвен натиск върху събитията, но приближава времето, когато някой ще реши, че не му стига да дърпа конците отстрани... А излезем ли на светло и започнем да прилагаме „макура но хирума“ както трябва, светът неминуемо ще се сгромоляса... Можеш ли да си представиш император, президент или министър-председател, обладан от такава мощ? — лисицата потръпна от ужас: — Едно нещо запомни, дете. Трябва да направиш всичко възможно, за да не допуснеш това! Прекалено голямата власт е опасна болест, независимо че болшинството хора са убедени в обратното.

Историята учи, че корупцията се ражда по висините и оттам плъзва надолу. Изкушението ще бъде твърде силно дори за нас, които

сме повече от обикновени смъртни. Колкото по-убедени сме в своето могъщество, толкова по-малко реална власт ще притежаваме. Такава е аксиомата на властта.

Бъди внимателна, дете мое. Бъди търпелива. Сторила съм всичко необходимо да родиш син, който ще сложи край на тази опасна война. Заради него ще си създадеш врагове — могъщи врагове, които ще направят всичко възможно да те унищожат.

— Плашиш ме, бабо...

— Това е хубаво. Страхът в случая е най-добрия помощник. Стой в сянката, дете и чакай да удари твоя час!

— Как ще разбере кой от синовете ми ще бъде избраникът, бабо?

— Не зная. Дори хора като нас са безсилни да надникнат толкова дълбоко в бъдещето. Когато се раждаше, аз усетих необикновената ти съдба... Но едва днес, в деня на твоето пробуждане, успях да надникна в дълбините на твоя супермозък и оттам разбрах, че избраникът ще се появи на света чрез теб...

Минако разпери ръце, наслаждавайки се на тъмнината, която се увиваше около нея като огромна змия. Могъществото на живота я пронизваше с омайващ аромат. Какво щастие, доволно въздъхна тя. Да дадеш живот на най-важното дете! Концентрира мисли върху долната част на корема си. Все още беше твърде млада, но притежанието на „макура но хирума“ и позволяваше да си представи как в утробата ѝ ще намери място друго живо същество. Лисицата сякаш изведнъж стана по-голяма.

— Противно на това, което си мислиш в момента, твоята дарба ще бъде бремене за теб. Скоро бариерите на времето ще паднат и то няма да има значение. После пред очите ти ще изплува бъдещето...

— Прекрасно! — извика Минако и плесна с ръце.

— Глупаво момиче! — скастри я лисицата. — Да виждаш бъдещето е ужасно. Можеш да ми вярваш, защото и аз съм била като теб... Представи си какво те чака, когато започнеш да четеш мислите на другите... Сега мислиш, че ще е забавно да знаеш какво възнамеряват да правят хората около теб още преди да са го направили, нали? Мислиш, че това е огромно предимство. Може би е така... Но после ще разбереш, че в главата ти непрекъснато, ден и

нощ, ще звучи какофонията на безброй гласове, от които никога няма да се отървеш. Колко време ще издържиш?

Лисицата бавно заобиколи Минако, задните ѝ лапи очертаха нещо като окръжност около момичето.

— Същото е и когато виждаш бъдещето... Тежестта на събитията нараства в геометрична прогресия и накрая човек не издържа... Много от нас полудяват...

— А другите? — попита Минако. — Нали трябва да има изход от това положение?

На лицето на лисицата отново се появи онази невероятна усмивка и Минако усети, че баба ѝ е доволна от нея.

— Да — отвърна лисицата. — Изходите са два. Първият е този, който избра майка ти — пътят на неосъзнатия звяр. Просто изключваш „макура но хирума“ от съзнанието си. А вторият е изпълнен с лъжи, измами и заблуди...

— Това ли са единствените възможности?

— Да — кимна лисицата.

— Искам да виждам надалеч — промълви Минако. — Толкова надалеч, колкото мога...

Кабуто доволно започна да ближе козината си.

— Това означава, че те чакат велики дела, дете! — главата ѝ се повдигна, блестящите ѝ очи се забиха в лицето на Минако. — Велики, но и ужасни. Защото, въпреки силата на своята дарба, ти ще имаш моменти на затъмнение. Тогава няма да можеш да виждаш бъдещето на никой от тези, които те заобикалят, или това бъдеще ще бъде ужасно, а ти ще бъдеш безсилна да го предотвратиш... Няма значение. Все още е рано и няма да ме разбереш... Важното е, че избра своя път и вече нищо не може да те отклони от него. Пробуди ли се „макура но хирума“ веднъж, тя вече никога не може да заспи...

— Разбирам, бабо.

За пръв път от началото на тази необичайна среща върху лицето на лисицата се изписа изненада.

— Наистина ли, дете мое? — попита тя. — Дано да е така!

Много години изминаха от утрото на този разговор, много пъти Минако се беше проклинала за пътя, който избра тогава. Припомняйки си подробностите му — живи и ярки в съзнанието ѝ, — тя често си мислеше, че баба ѝ беше прибягнала до измама, за да събуди „макура

но хирума“ в душата ѝ. Но това не намаляваше уважението и възхищението, което Минако изпитваше към старицата, явила се пред нея в образа на червена лисица.

Лежеше в мрака е широко отворени очи, до слуха ѝ достигаше тихият шепот на дърветата отвън, приглушените звуци, които издаваха нощните насекоми... Отново потъна в своите видения.

Видя Южи. И за пръв път изпита страх от него. Това чувство никога не беше я посещавало, макар че от момента, в който реши да го държи настрана от „Гошин Куро Косай“, бяха изминали много години... После страхът изчезна, прогонен от могъщия ѝ разум, странно оплетен с разума на Оракула. За момент си позволи да потъне в топлите вълни на радостната възбуда, появила се в душата ѝ едновременно с раждането на това гениално творение. Наистина той все още не беше свършен, потенциалът му беше неизвестен дори на нея... Но тя имаше пълно доверие в способностите на Южи и Хана, знаеше, че те ще съумеят да преодолеят всички препятствия ѝ рожбата им ще се превърне в истински господар на света. И защо да не ликува? Макар Оракула да беше създаден от Южи и Хирото, именно тя беше убедила Южи в нуждата от подобно създание, тя го беше подтикнала да се заеме с този сложен проект, тя му беше вдъхвала кураж в трудни моменти... Днес създанието беше живо и действаше, какво ли ги чака?

Минако рязко седна в леглото и притисна корема си с ръце. За миг ѝ се прииска да повърне — толкова силна беше ръката на страха, която я сграбчи за гърлото. Бъдещето беше на хвърлей разстояние и тя получи своето предупреждение. Вътрешният ѝ взор беше в състояние да вижда бъдещето на много хора и събития, които я заобикаляха. Не всички от тях се реализираха на практика... Но сега я заобикаляше само мрак сетивата отказваха да ѝ служат. И това дълбоко я безпокоеше. Нима всички те са изправени пред онази съдбоносна грешка, която ги обрича на гибел?

Усети бремето на дарбата си с пълна сила. От деня, в който беше решила да се противопостави на желанието за неограничена власт, появило се в душата на Достопочтената майка, тя имаше чувството, че балансира върху ръба на бръснач.

Достопочтената майка беше неуморима, всеки ден измисляше нови и нови злини. Не се задоволяваше с отстраняването на своите противници, душата ѝ се гърчеше от нетърпение да достигне

неограничената власт, която виждаше благодарение на своята „макура но хирума“ власт, която никой смъртен все още не беше успял да достигне. Помъдряла с напредването на годините, Минако ясно виждаше, че Достопочтената майка вече е извън контрол, че дарбата ѝ става опасна. Старицата беше луда. От което следваше, че главната задача на Минако на този етап е да блокира налудничавите ѝ заповеди. За тази цел ѝ беше нужно мощно оръжие. Оръжие, което може да изпепели Достопочтената майка бързо и окончателно, още преди тя да включи в действие могъщата си „макура но хирума“...

Това прозрение я връхлетя преди малко, повече от две години. Силно и внезапно, като ослепителна светкавица, то я повали на колене, а в главата ѝ неволно се появи въпросът дали това не е изява на Божията воля... Тогава за пръв път в съзнанието ѝ се появи представата за мъжа без лице. За Улф Матсън...

Денят беше мрачен, между гъстите клони на канадските ели проблясваха светкавици. Скоро заваля, тежките дъждовни капки забарабаниха върху стъклата на прозорците и каменните пътечки като картечни откоси.

Беше събота. Съпругът на Стийви се обади от Вашингтон и тя излезе рано. Налагаше се да свърши някои неотложни работи в града, но обеща да се върне навреме за вечеря.

Улф се надяваше да прекара времето си в сън, но това не стана. В душата му се настани нетърпението, искаше час по-скоро да се върне на работа и да се заеме с разследване на случая, който очевидно щеше да има резонанс в различни части на света.

Разрови дрехите в гардероба и измъкна едно яке от изкуствена материя, което несъмнено принадлежеше на неверния съпруг Мортън. Навлече го и излезе под дъжда... Над езерото се стелеше мъгла, водите му изглеждаха безбрежни, къщите на отсрещния бряг бяха изчезнали. В средата му стърчеше полуизгнил дънер, върху който имаше гнездо на орел-рибар, изградено от остри съчки. Към него размахваше криле красива птица, очертана в черно на фона на сивото небе. От човката ѝ стърчаха няколко клонки. Рибарят кацна в средата на гнездото и се зае да поправя пораженията, нанесени от зимния вятър.

Улф опря гръб на дебелия ствол на висок бор, очите му се насочиха към сивите води на езерото. Как ще постъпи, когато открие Шика? Все още нямаше отговор на този въпрос. Част от същността му се противеше на желанието му да я търси, но какво ще стане, ако се окаже, че именно тя е отговорна за убийствата на толкова много хора? Аркильо, Джуниър Руиз, Моравия и Аманда... Доста по-лесно е да приеме, че убиецът е Сума и да насочи усилията си към неговото залавяне. Но беше достатъчно честен, за да признае пред себе си, че на практика разполага с доста непреки улики, които водят към Шика... Най-много я уличаваше обгореното парче дантела, което бяха открили в черния понтиак... Едновременно с това обаче съществуваше и вероятността тази дантела да е подхвърлена умишлено... Дали не му се искаше да е така? Всичко е възможно, затова не трябва да взема прибързани решения...

Улф беше свикнал да работи на тъмно, да гради хипотезите си върху предположения. Това беше част от работата на всеки детектив. Но сегашната ситуация беше доста особена и това несъмнено се дължеше на Шика, или по-скоро на личното му отношение към тази жена... Красивата японка го привличаше неотразимо, дълбоко в душата му нарастваше горещото кълбо на любопитството, нищо не бе в състояние да го ограничи...

Съзнаваше, че е по-разумно да мисли за тази жена като за заподозряна в убийство и вероятно ще се окаже член на загадъчната организация „Черният кинжал“, вместо непрестанно да извиква в главата си спомена за тайнствения синкав огън, пламнал във вътрешностите на убиеца Аркильо и превърнал лицето му в пепеляво желе...

Остана дълго време под открито небе, сетивата му жадно поглъщаха гледката на природата, звуците и ароматите, които го заобикаляха — земята и дърветата, чуруликането на птиците и шепота на водата... Накрая пръстите му посиняха от студ, тъпа болка се появи около шевовете на ранения му крак. Въздъхна и с нежелание се отправи обратно към къщата.

Стана и пристъпи към прозореца едва когато навън се разнесе приглушено боботене на автомобилен двигател. Смрачаваше се, лампите около къщата се бяха включили от автоматичното реле и хвърляха разсеяна светлина върху черната настилка на алеята.

От двете страни на входната врата светеха старинни бронзови фенери — от тези, които в началото на миналия век са били използвани за карети. Влажните плочи на пътеката се виждаха съвсем ясно.

Очакваше да види джипа „Чероки“ на Стийви, но вместо него пред вратата на гаража спря новичък, блестящочерен „Корвет“. Шофьорската врата се отвори и на чакъла стъпи стройна жена, чиято фигура неясно се очерта на фона на вечерното небе.

Улф отиде до входната врата и я отвори. В лицето го лъхна хладен ветреца, някак омекотен от полъха на приближаващата пролет. Пристъпи напред към покритата площадка пред входа, мрежата против комари меко се захлопна зад гърба му. Дъждът беше спрял, но всичко беше подгизнало от влага. Около фенерите кръжаха мушици, над тъмните корони на дърветата проблясваха първите звезди — едри и ярки като излъскани изумруди.

Очите му проследиха движението на жената по пътеката, сърцето му се сви от невероятно силно предчувствие.

Най-напред видя блестящите тъмнокафяви очи над високите скули, после погледът му се плъзна по чувствените устни и малката, решително вирната брадичка. Гъстата коса падаше свободно към раменете. Носеше къса блузка от фина черна вълна, черният ластичен клин подчертаваше скулптурното съвършенство на дългите ѝ бедра, на раменете ѝ беше наметнат бледожълт пуловер, който някак странно подчертаваше безупречната форма на малките, твърди гърди. Обици от великолепни черни опали хвърляха ослепителни светкавици, късите ботушки галъвно се увиваха около тънките глезени, на ръцете ѝ имаше черно-бели шофьорски ръкавици от мека, отлично обработена кожа. Походката ѝ беше уверена, дори малко агресивна.

Сънища, фантазии и действителност се смесиха в главата на Улф, тялото му потръпна, сякаш разлюляно от могъщи вихри. В душата му се бореха сливане и изумление, мъчително желание и необяснимо чувство за вина. Защото по каменните стъпала към него се изкачваше изящната японка Шика, която вероятно беше помощничка на Сума, негов фотограф и съучастник... Жената, която може би е отговорна за четири брутални убийства.

— Най-хубавото нещо на клубовете е, че човек може да контролира кой влиза и кой излиза от тях — промърмори Торнбърг Конрад III и запали пурата си. — Някога целият свят беше устроен така, но това беше отдавна, много отдавна... Предполагам, че не трябва да изказвам носталгичните си чувства на глас..., Всеки ще ги вземе за дрънканици на старец, който се е сбогувал с живота. — От пурата се издигнаха гъсти облаци дим: — Но на практика аз съм в крак с последните достижения в много области на науката — медицина, електроника, компютри, биотехнологии... Затова не бива да ме приемате като склеротик, потънал в спомени за младостта...

— Подобна мисъл никога не е минавала през главата ми — отвърна Стийви Пауърс.

Устните на Торнбърг се разтеглиха в хладна усмивка.

— Госпожо, вие с положителност знаете как да се обличате!

— Благодаря — отвърна Стийви, кръстоса крак върху крак и се намести в стола си. След като се раздели с Улф, тя не пое към града, а към малкото летище на Ийст Хамптън, където я очакваше частният самолет на Торнбърг.

Възрастният мъж не отделяше замисления си поглед от горящия край на пурата си.

— Фактът, че приехте поканата ми за среща без предварителна уговорка, и това, че умееете да се обличате не само добре, но и бързо, ви прави особено ценна в очите ми... — главата му се вдигна точно навреме, за да улови беглата усмивка на Стийви. — Без съмнение вие не сте съгласна с мен, нали? На света едва ли има истинска жена, която да приеме подобно становище... — от устата му се изтръгна висок смях, но не беше ясно дали си прави шега, или просто се наслаждава на властта си над хората.

Клубът „Магнолия Теръс“, избран от Торнбърг за място на тяхната среща, се намираше извън Вашингтон сред полетата на Вирджиния. Тукашното игрище за голф беше сред най-добрите в света, вече няколко пъти на него се бяха провеждали финалите за Световната професионална купа. Не по-малко известна беше и школата по езда, от която излизаха най-добрите американски играчи на поло, които вече години наред бяха световни шампиони в своя спорт. Разбира се, достъпът до клуба беше силно ограничен. Което означаваше, че в него

не могат да членуват дори много богати хора, ако не притежават необходимите връзки и влияние.

Торнбърг и Стийви обядваха на широката остъклена тераса, разположена пред огромната сграда с обща площ от над десет хиляди квадратни метра, изцяло облицована в дърво. От околните вили се отличаваха не само с размерите си, но и с четиринадесетте просторни фронтонни стени, които се разгъваха ветрилообразно във всички посоки на света. Стаите, вътре бяха просторни и слънчеви, във всяка от тях имаше поне по един портрет в масло на някой от първите заселници по тези земи. Вечер често се даваха приеми, най-вече в огромното фоайе с мраморни плочи, което побираше стотици официално облечени гости плюс голям оркестър. А благотворителните балове на „Магнолия Теръс“ бяха известни не само в, страната, но и в чужбина...

Клубът се помещаваше в една от седемнадесетте постройки, разпръснати на площ от петстотин акра. Те имаха най-различно предназначение... Някои от тях бяха конюшни и обори, други представляваха разкошни самостоятелни вилници, собственост на най-влиятелните членове, които без изключение бяха запалени по ездата, полото и, разбира се, голфа...

— Харесвам, когато хората не са съгласни с мен — продължи Торнбърг. — Един разгорещен словесен двубой винаги се отразява добре на моето старо сиво вещество...

Пръстите му завъртяха пурата в продълговатия пепелник от морска раковина, движението им беше майсторско и точно. На дъното на пепелника падна точно толкова пепел, колкото трябваше.

— Хареса ли ви обядът? Чудесно! Тези ипсуички миди бяха току-що разтоварени. Всяка сутрин ги докарва нашият специален самолет... — млъкна за момент и се надигна да поздрави сенатора Доуд, който беше председател на Комисията за контрол над въоръжените сили. И Доуд, подобно на повечето старши членове на Конгреса, беше близък приятел с Конрад. Когато размениха няколко думи и сенаторът се отдалечи, Торнбърг отново се обърна към Стийви: — Предполагам вече се питате кога ще преминем към същината на въпроса...

— Свикнала съм с характера ви.

— Тъй ли? Вероятно и това се дължи на добрата ви психиатрична подготовка...

— Не, по-скоро на аналитичния ми опит.

— Да, Да, помня какво ми разказвахте за него... — размаха ръце, сякаш думите ѝ бяха досадни мухи: — Ако питате мен, търпението е едно много полезно качество. С негова помощ човек контролира много неща... — главата му тъжно се поклати: — Направих всичко възможно да науча своите момчета на търпение, но имам чувството, че никой от тях не усвои урока докрай... Някога бях убеден, че първата ми съпруга е проклятието на живота ми, но по-късно разбрах, че поколението може също да играе тази роля, при това с доста голям успех... — облегна се назад в удобното кожено кресло и добави: — Изключение прави единствено Хам, първородният ми син. Само той се оказа расов екземпляр. Герой от Виетнам, първокласен мозък, с чувство за принадлежност към семейството. Никой баща не би могъл да желае нещо повече от сина си.

— Радвам се, че храните добри чувства поне към един от членовете на семейството си — усмихна се Стийви. — Макар да не съм убедена, че той знае за тях...

— Естествено, че не знае — изръмжа Торнбърг и отново изтръска пурата си. — Хвалбите развалят характера...

— Дори когато са заслужени?

Той усети как тя сякаш вади бележника и подостря молива си. Харесваше я заради пъргавия ум, но не искаше да попада под натиска на необикновената ѝ интелигентност. Приведе се напред и рязко смени тона:

— Хайде да се залавяме за работа! Искам да чуя наблюденията ви върху душевното състояние на Улф Матсън.

Стийви смени позата на краката си и отвърна:

— Първо държа да си изясним нещата. Искам да разбера защо трябва да върша това.

— Радвам се, че проявявате благоразумие — промърмори Торнбърг, очите му за миг се откъснаха от върха на пурата и се спряха на лицето ѝ.

— Това е нещо повече от благоразумие — отвърна Стийви. — Аз съм разтревожена. Поискахте да проникна в интимните чувства на

друг човек. А това аз... Аз не мога да го сторя без достатъчно аргументи...

— Разбирам. До този момент наистина избягвах да бъда конкретен. Правех го умишлено. Както за ваше добро, така и в интерес на националната сигурност — дръпна от пурата и изпусна облак дим. — Лорънс Моравия беше секретен агент на американското правителство, Стийви. Задачата му беше да разкрие механизма, чрез който секретна информация от промишлено естество ставаше достояние на японците. За съжаление не само на деловите кръгове в тази страна, но и на една изключително опасна организация, за която вече ви споменах. „Черният кинжал“... — от гърлото му се откъсна глухо клокочене, което вероятно минаваше за признак на неодобрение. — Е, сега вече имате моето признание, предполагам, че сте доволна...

— Положително се чувствам по-добре, но все още нямам отговор на един любопитен въпрос — отвърна Стийви. — След като сте избрали Улф за заместник на Моравия, защо не контактувате директно с него? Защо искате аз да бъда посредник между вас?

— Много просто — усмихна се Торнбърг. — Тук става въпрос за елементарни сметки, драга. Матсън е това, което в нашите среди наричат „сляп агент“. Между нас не трябва да има никакъв пряк контакт по съображения за сигурност — забеляза озадаченото изражение на лицето ѝ и поясни: — Казано по-просто — ако бъде заловен, Матсън няма да разполага с информацията, която би довела „Черният кинжал“ до мен...

Известно време тя остана мълчалива, очевидно под впечатлението на голата и не особено привлекателна истина. Торнбърг изпита опасение, че е прекалил. На този етап най-малко от всичко на света би желал да я подплаши.

— Искам едно да ви е ясно, Стийви — меко промълви той. — Матсън не само няма нищо против задачата, която му възлагаме, но гори от нетърпение да я изпълни.

— Зная — отвърна тя.

— Е, тогава бих искал да се запозная с доклада ви — въздъхна доволно Торнбърг и изпусна облак дим. — Този човек ми е нужен, Стийви. Не мога да си позволя лукса да го изпусна.

Тя се облегна в стола и започна да влиза в ролята си на професионален аналитик.

— Преди всичко искам да ви предупредя, че моите методи не са стриктно научни...

— Че няма има такива? — въздъхна Торнбърг. — Продължавайте.

— По всичко личи, че премеждието на покрива не се е отразило на психическото му състояние — започна Стийви. — Личните ми впечатления са, че той е дори по-силен и по-решителен отпреди...

— И физически?

— Падането през онази капандура би могло да го потроши целия. Но е имал късмет. Раните му са доста сериозни, но благодарение на вашата помощ разбрахме, че нервните връзки са наред. Възстановява се смайващо бързо — само десет дни след операцията вече почти не му личи...

Торнбърг сведе поглед към горящия край на пурата си.

— Следва ли да разбирам, че физическото му състояние е добро? — попита.

Стийви замълча у очите и механично проследиха красивата синеока блондинка зад стъклото, която водеше коня си за поводите.

— Той ходи, навежда се и вдига предмети, без да показва признаци на болка — отговори най-сетне тя. — Не е споделял с мен никакъв дискомфорт... Притежава наистина смайващи възстановителни сили.

Торнбърг изсумтя и поднесе клечка кибрит към върха на пурата, успяла незабележимо да угасне.

— Вашият съпруг е истински гений — промърмори той. — Цял Вашингтон го отрупва с поръчки... Но това не му пречи да бъде лайно, нали?

— Светът е пълен с лайна — влезе в тон Стийви. — А професията ми е такава, че дори на един човек да помогна да се измъкне от тях, пак ще бъда безкрайно щастлива...

— Точно това ви предлагам по отношение на Матсън — промърмори Торнбърг. — И вие ми вярвате, нали? Не мислите, че ви тикам в мръсния бизнес да шпионирате едно ченге...

— Предпочитам да не обръщам внимание на последните ви думи.

— За които трябва да ме извините — кимна той... — Нямах намерение да ви засягам... — Даваше си сметка, че отива твърде

далеч, но едновременно с това искаше да получи някаква представа за моментното ѝ емоционално състояние. — Зная колко привлекателен е Матсън, зная, че ви доставя удоволствие да се грижите за него и едновременно с това пет пари не давате за Мортън... Едно от най-опасните качества на Улф Матсън е способността му да спечелва предаността на околните. Но ако се ангажирате с него емоционално, нещата... хм... ще станат доста трудни за вас. Скоро той ще замине в чужбина, вероятно в компанията на жена. Красива жена. А вие трябва да стоите настрана.

Стийви втренчено го изгледа, но премълча.

— Както вече казах, аз дълбоко уважавам Матсън и именно затова искам да го вкарам в котела...

— Във вашия котел, нали?

Умна е, отбеляза мислено Торнбърг, а на глас каза:

— Да, в моя котел. Но мога да ви гарантирам, че в него той ще се чувства по-добре, отколкото в ситуацията, която оставя зад гърба си. Давам ви своята дума, че погледнато в перспектива, вие ще продължавате да му помагате.

— Не се занимавам с утехата на далечни приятели — усмихна се Стийви и стисна ръката му. — Не съм забравила колко често сте помагали както на мен, така и на Мортън. И съм ви благодарна...

— Харесвам ви, Стийви, наистина ви харесвам — промълви Торнбърг. — Доста повече от останалите хора, включително и от собствените ми деца. Вие сте умна и проявявате загриженост към хората. В последно време рядко се среща подобна дарба и тя трябва да се цени. Същото може да се каже и за Хам... Аз малко го пришпорвам, но то е за собственото му добро...

— Значи двамата с вас се разбираме.

— И още как — кимна Торнбърг, дръпна дълбоко от пурата и почти се задави. Започва да става смешно, помисли си той. Президентът е убеден, че Хам работи за него, същото си мислят и онези закостенели генерали в Пентагона. Но той не работи за никого от тях, защото работи за мен. Всъщност всички работят за мен... Включително и тази породиста психоаналитичка отсреща, която е убедена, че всички на този свят са нейни настоящи или бъдещи пациенти. Аз съм по-умен от всички тях, взети заедно! Включително и от Улф Матсън.

— Гледаш, ме така, сякаш се готвя да те разкъсам — каза жената, която Улф познаваше под името Шика. Над главата ѝ се въртяха бели мушици, луната посребряваше скулата ѝ. Синьо-зелено-червени пламъчета искряха от обичите ѝ и сякаш падаха като дъжд надолу към стъпалата.

Улф я гледаше и мълчеше. В съзнанието му се появиха бледи представи за секс, насилие и смърт, обвини я в ореол като светица. Представи си я в мига, в който пресича улицата под поройния дъжд, после я видя как се качва в блестящата катафалка. Кадърът се смени и тя вече стоеше широко разкрячена пред двамата въоръжени бандити в гетото ги заплашваше с пистолет после, отново широко разкрячена, но гола, лежеше в апартамента си и ръцете ѝ се плъзгаха по издължените бедра... Накрая видя Аманда сред локва кръв, в ушите му прозвуча последната ѝ реплика по телефона, монотонно повтаряна от касетофона до главата ѝ...

Кръвта бурно пулсираше в ушите му дланите му овлажняха, устните му с мъка се раздвижиха.

— Разглеждах твоите смахнати скулптури, видях двама по-смахнатите снимки на овързани жени, гледах те как вадиш пистолет на уличните бандити, а после се возиш в катафалки. И мисля, че е съвсем нормално да бъда разтревожен от появата ти...

— За пистолета си имам разрешително.

— Сигурно, но боравеше с него като професионалист...

— Може ли да вляза? — облиза устни тя. — Сега нямам оръжие — ръцете ѝ се вдигнаха над главата: — Можеш да ме обискираш, ако искаш...

Искаше, но не беше в състояние да направи нито едно движение. Сърцето му блъскаше с такава сила, че заплашваше да го задави.

— Как ме откри? Защо ме търсиш?

Тя също би могла да му зададе подобни въпроси. Например: „Защо ме следиш?“ Не го стори, вероятно защото вече знаеше. С тревога и учудване Улф установи, че тази жена го плаши. А може би се плашеше от вътрешното си чувство, което го предупреждаваше за наличието на почти свръхестествена сила у нея.

— Искам да науча истината за себе си. Между нас има повече общи неща, отколкото предполагаш...

В ушите на Улф звънна предупредително звънче, тежка капка пот пое надолу по гърба му.

— Не каза как ме откри...

— Не мога да ти го обясня с едно изречение — поклати глава тя.
— Нима няма да ми дадеш шанс да ти разкажа всичко? Или вече съм осъдена и хвърлена в затвора?

— Влез — дръпна се най-сетне той.

Нямаше как да не бъде привлечен от плавно топящото се на бедрата ѝ пред себе си. Шика влезе в дневната на Стийви и се настани на извития диван, тапициран във весели тонове. Улф зае насрещния стол. Гледаше я и усещаше как душата му безпомощно потръпва. Имаше чувството, че тази жена го хипнотизира. Устата му пресъхна, вената на слепоочието му ускорено пулсираше.

— Дали е възможно да получа чаша чай? — попита гостенката.
— Хвана ме едно голямо задръстване и от доста време съм жадна...

Отидоха в кухнята заедно. Улф сложи чайника на котлона и започна да търси чай по лавиците.

— Устройва ли те „Ърл Грей“^[1]? — попита.

— Да, напълно.

Изправен пред нея, той гледаше как жадно поглъща тъмната течност с цвят на разтопена мед.

— Разкажи ми за Сума — рече.

— Кой?

— Знаеш кой... Водния паяк.

— Сума е член на „Гошин Куро Косай“ — „Черният кинжал“...
Мисля, че едва ли имаш представа за...

— Ти си връзката между „Черният кинжал“ и Лорънс Моравия — прекъсна я Улф.

Тя вдигна глава и го погледна с нов интерес:

— Какво те кара да мислиш така?

— Видях една снимка, на която ти и Сума приятелски си бъбрите на една от вашингтонските улици — отвърна той и стисна облегалката на стола пред себе си.

— Не съм го виждала от седем месеца.

— Грешка. Снимката е направена през есента на миналата година, най-много преди пет месеца...

Тя му обърна гръб и насочи очи към прозореца, зад който тъмнееха стволите на канадските ели:

— Едва сега разбирам, че нещата не са се развивали според плановете ми.

— Аз пък не виждам основание да вярвам на нищо от това, което си казала до този момент.

— Разбирам — обърна се към него Шика. — Прекалено нетърпелив си да ме разпънеш на кръст...

Стояха и се гледаха от двата края на кухнята, разделяше ги единствено масата.

— Трудно е да пренебрегвам събраните срещу теб улики, дори ако взема предвид само лъжите ти — отвърна Улф. — Не, не се шегувам. Това, което знам, е достатъчно да бъдеш обвинена в няколко предумишлени убийства. Защото Моравия е имал задачата да проникне в твоята организация „Черният кинжал“...

— Това не е моя организация!

— Зная, че Сума е един от убийците на тази организация, който неотдавна е бил засечен тук. А след като видях как небрежно бърбите помежду си...

— Снимка. Видял си разузнавателна снимка, която не...

— ... като двама колеги убийци, които имат общи спомени. Открих и къс обгорена дантела от тези, които използваш в творчеството си... В един черен понтиак „Файърбърд“, използван за бягство от местопрестъплението на двойно убийство. Едната жертва беше мой колега, а втората — сериен убиец, когото преследвах от месеци. Лицето му беше превърнато в изгоряла пита... Ето какво знам за теб...

— Само толкова? — попита, без да мигне Шика. — Не може да бъде, трябва да знаеш и други неща... Защо например не ми разкажеш как проникна в дома ми през един прозорец?

Леден спазъм проряза стомаха му.

— Значи и това знаеш...

— Да — кимна тя и пъкна длан между бедрата си.

— Тогава защо разигра онзи цирк?

Тя заобиколи масата и спря на крачка от него. В носа го удари ароматът на парфюма ѝ — същият, който беше доловил в тайната стаичка на Моравия и в нейния апартамент.

— Направих го заради теб — бавно отвърна тя. — Защото ти го искаше.

— Бях там, защото исках да открия връзката между теб и Сума.

— А не за това... — прошепна тя, взе ръката му и я притисна в слабините си.

— Не! — тръсна глава той и рязко издърпа ръката си. Сякаш се опасяваше, че ще бъде жестоко изгорена, също като лицето на Аркильо.

— Кой лъже сега? — усмихна се бледо Шика.

Изглеждаше най-много на двадесет, но самоувереното ѝ поведение подходеше повече на жена, която има поне три десетилетия зад гърба си. Той бавно я заобиколи и отново се изправи насреща ѝ.

— Мисля, че е време да ми разкажеш някои неща...

— Стига да искаш да слушаш — сви рамене тя, изчака евентуалната му реакция, после продължи: — Първо, номерът с дантелата е просто едно ловко подхвърляне на улики. Всеки би могъл да си отреже късче дантела от моите скулптури. Ако аз действително съм убила твоя човек или пък съм шофирала, колата за бягството, нима ще бъда толкова глупава да ти оставя подобна улика?

— Всички допускаме грешки — промърмори Улф. — Дори и ти...

По лицето ѝ пробяга подобие на усмивка.

— Второ, онази снимка... Истина е, че е направена миналата есен... През октомври имах една среща със Сума.

— От което следва, че и ти си член на „Черният кинжал“.

— И да, и не! — с някакво, ожесточение отвърна Шика.

— Това не е възможно — поклати глава Улф. — Или си член, или не си... Кое от двете?

— Завиждам ти — въздъхна Шика и се отпусна на стола. — Защото виждаш всичко в черно или било. Тук е онова, за което се бориш, отсреща — онова, *срещу* което се бориш! Просто и ясно!

— Изобщо не е така — поклати глава той и седна срещу нея.

— Тогава защо си готов да ме осъдиш незабавно, още в този момент? — вирна брадичка тя. — Аз съм член на „Тошин Куро Косай“ и едновременно с това не съм... За Сума съм член, но за теб не!

— Двоен агент, така ли?

— Преди всичко трябва да проумееш, че „Тошин Куро Косай“ е организация на хора с изключително голяма власт... С необикновени способности...

Пред очите му отново се появи обгореното лице на Аркильо, спомни си разказа на Боби за синьото огнено кълбо в тъмната задна уличка. Змийчетата в корема му хладно помръднаха, в ушите му за миг прозвуча гласът на Белия лък, пеец Песента на живота. После всичко изчезна.

— Какви способности?

— Различни, според отделния индивид — отвърна Шика. — Болшинството от тях притежават необикновена жизненост, сякаш старостта ги е забравила... И почти всички обладават качества на ясновидци. Вероятно виждат бъдещето или умеят да четат чужди мисли... Това качество обаче често се оказва ненадеждно... Понякога виденията им за бъдещето въобще не се сбъдват, в други случаи ясновидството им просто изчезва...

Улф потръпна от вътрешен хлад.

— Но това не е всичко, нали?

— Не е — призна с въздишка Шика. — Но не виждам смисъл точно сега да...

— Разкажи ми!

Тя се поколеба за миг, после кимна с глава. — У част от тях ясновидството е променливо и нестабилно — нещо като сянка, чието присъствие се усеща, а в отделни случаи ѝ се вижда... Това състояние се характеризира с присъствието на огромна психическа енергия, която е в състояние да прави истински чудеса: Например да приеме формата на ръка, с чиято помощ се движат неодушевени предмети... Да причинява болка, а понякога дори и смърт... Най-често обаче се изразява в светлини и сенки, може да ги създава и премахва с лекота...

— А може ли да пали огън? — попита с пресъхнала уста Улф.

— Да, понякога...

Мрак се спусна над Улф, пепелянките в корема му полудяха. Направи огромно усилие, за да не повърне още тук, на масата.

— Членовете на „Черният кинжал“ считат себе си за свещени стражи, за нещо като ангели-хранители на Япония — продължи Шика. — Техният дълг е свещен и се изразява в едно — да превърнат страната във водеща икономическа сила на света. В организацията членуват хора от всички слоеве на обществото, подчинени на общата цел. Главно на тях се дължи следвоенното икономическо чудо, което Япония успя да сътвори. Но това „икономическо чудо“ е само първата стъпка към световно господство — поне така разсъждават членовете на „Тошин Куро Косай“...

— Чувал съм доста за неща от този сорт — промърмори Улф.

Шика се усмихна и продължи:

— Постепенно обаче сред тях се поражда недоволство, част от членовете на организацията вече не одобряват общоприетите възгледи за бъдещето на Япония. Обединяват се и започват тайна борба *срещу своите колеги вътре в „Черният кинжал“!*

— Това ми намирисва на война.

— И наистина е война — кимна Шика. — Но една особена война, която се води подмолно и прикрито от хора, притежаващи необикновени способности. Без оръжия, без обичайната за бойни условия стратегия и тактика...

— Какви способности по-точно?

— Ти самият: за малко не стана тяхна жертва — отвърна Шика.

Той си пое дълбоко дъх.

— Имаш предвид нощта, в която беше убита Аманда, моята приятелка... И в която аз тръгнах да преследвам убиеца...

— Тогава допусна грешка — въздъхна Шика. — Не си даде сметка, че най-лесният начин да те примамят на мястото, което са избрали, е да използват приятелката ти...

В настъпилата тишина прозвуча мелодичният звън на старинния часовник в хола на Стийви. Звукът беше необичайно силен и ясен и сякаш цяла вечност увисна във въздуха...

— Какво искаш да кажеш? — глухо попита той.

— Искам да кажа, че в онази нощ трябваше да умреш ти — отвърна Шика. — Аманда е получила определена роля в тази постановка и толкоз. Помисли малко и ще видиш, че всичко е било организирано предварително...

— Грешеш. Аз сам ѝ се обадох. Сторих го, защото сънувах някакъв кошмар, който беше свързан с нея. Беше толкова реален, че... — Нещо в изражението на лицето ѝ го накара да замълчи. Поклати глава и някак смутено добави: — Но в телефонния ни разговор имаше нещо странно... Сякаш насреща не беше тя...

— Сигурна съм, че наистина не е била тя — меко рече Шика. — Бил е „Черният кинжал“...

— Бях предупреден, че след Моравия ще дойде и моят ред — глухо промълви Улф. — Вероятно не съм бил достатъчно убеден...

— „Тошин Куро Косай“ е една жестока организация. Това просто е част от същността на нейните членове.

— Както и хитростта — добави той, напрегна психиката си в напразен опит да усети излъчването ѝ. — Сегашният разговор вероятно също е част от тази хитрост...

— Напълно възможно — призна Шика. — Не по-зле от мен знаеш, че думите често не означават нищо друго, освен една добре прикрита лъжа... — Седеше напълно неподвижно, от фигурата ѝ се излъчваше изящно съвършенство. — Бих си позволила едно на пръв поглед странно за теб предположение — „Тошин Куро Косай“ се опасява, че ти и аз можем да се обединим. И именно затова са се погрижили да пробудят дълбокото ти недоверие.

— Ако това е вярно, значи аз съм под тяхното постоянно наблюдение — възрази Улф.

— Точно така.

— Глупости! — избухна той. — Аз съм детектив с дългогодишен опит, несъмнено бих усетил наблюдение от всякакъв вид!

— Защо? Ти не си очаквал нищо подобно... — Светлината на лампата сякаш накара очите ѝ да запламтят, за пръв път Улф получи възможност да надникне в бездънните им кладенци. — Не забравяй, че тези хора са различни от останалите... Много различни!

— И са шизофреници, ако съдим по опита им да ме убият, нали?

— Едва ли — поклати глава Шика. — Не мога да бъда сигурна в това, тъй като все още не знам каква е крайната им цел...

Улф скочи на крака и започна да кръстосва стаята. Изпита странната нужда да се докосва до солидната и непроменима повърхност на познати до болка предмети: умивалник, хладилник,

печка... Сякаш така искаше да се увери, че думите на тази жена са истина...

— А сега аз просто трябва да ти се доверя, така ли? — дрезгаво попита той.

Шика сви рамене.

— Само едно ще ти кажа — сам, бавно и постепенно, ти ще откриеш коя съм аз... Ще го сториш напълно самостоятелно. И едва тогава ще се убедиш, че ти казвам истината...

— Може би, но се опасявам, че за момента все още не мога да ти се доверя!

— Значи ще трябва да спечеля доверието ти...

— Как?

— Сещам се само за един начин — въздъхна тя. — Ще ти покажа как и защо е бил убит Лорънс Моравия...

Оракула стоеше (или седеше, коленичеше, клечеше — кой би могъл да каже?!) в средата на малка лаборатория с метални стени и секретни ключалки, разположена на един от етажите на научноизследователския институт на „Шиан Когаку“. Не изглеждаше нищо особено — просто един правоъгълник от матов метал с овална предна част, върху която имаше блестящ екран с прикрепена към него специална светлинна писалка. На пръв поглед наподобяваше някакъв странен музикален инструмент и едва ли можеше да бъде свързан със сложен научен експеримент.

В началото Южи беше убеден, че Хирото силно подценява тяхното творение. Той настояваше общуването с Оракула да се осъществява така, както учените „разговарят“ с всеки конвенционален компютър — посредством електронния език, съставен от милиони комбинации между нули и единици...

Не обърна никакво внимание на оригиналната система за разговор която Южи включи в системата. Твърдеше, че всички подобни опити са оказвали отрицателно влияние върху компютърния „мозък“, понижавайки многократно скоростта на неговите операции.

Южи от своя страна никога не използваше екрана и светлинната писалка — оригинална разработка на Хирото. Предпочиташе да общува с Оракула посредством своята речева система.

За безкрайно учудване на Хирото, разговорната система забави реакциите на машината за много кратко време, после тя сякаш свикна с нея и започна да реагира със същата скорост, с която бълваше данни върху екрана. Това беше първото предупреждение, че в невронния „мозък“ на Оракула се осъществява някакво самостоятелно развитие... Но то беше толкова невероятно, че нито Южи нито Хирото бяха склонни да му обърнат внимание.

Южи се изправи пред матовия куб, включи захранването и започна:

— Оракуле...

— *Един момент!*

Южи смаяно замълча.

— *Да?* — обади се след няколко секунди машината.

— Какво стана преди малко?

— *Съзнанието ми беше запълнено с мислите, спомените и чувствата на Хана-сан.*

— Сигурно грешиш — поклати глава Южи. — *Ти нямаш съзнание!*

— *Аз мисля, следователно съществувам.*

Южи се втренчи в мътно проблясващия куб, не знаеше дали да плаче или да се смее. Имаше чувството, че полудява или сънува кошмар. Това просто не можеше да бъде истина! Пое дълбоко дъх и започна:

— Процесите, които протичат в теб в момента, нямат значение. Ти не можеш да усещаш чувствата и мислите на Хана, просто защото подобно нещо е недостижимо за електронна памет от типа RAM.

— *Нима ти си върховен съдия на света? Нима Земята се върти по твоя команда? Куклата оживява благодарение на действията на кукловода, но кой ръководи тези действия?*

— Говориш като дзен-мъдрец...

— *Между другото, аз наистина съм дзен-мъдрец. Аз съм такъв, какъвто си ме създал. Дори ти не знаеш какво точно си създал и в какво ще се превърна...*

— А ти знаеш ли?

— *Не, разбира се, аз не съм Бог!*

— Какво знаеш ти за Бога? Тази концепция не фигурира в програмирането ти.

— Греших. В моите неврологични схеми са заложені частици човешко ДНК, за чието изучаване са необходими няколко човешки живота. Аз обаче вече започнах да ги разшифровам и именно от тях научих за съществуването на Бога.

— Използваш ДНК за разширяване на заложените в теб програми?

— Нали това беше твоята цел? Нали на тази база функционира хеуристичната система, която си заложил в мен?

Господи, Боже мой, въздъхна Южи и стисна главата си с две ръце. В системата на този компютър са заложені мои собствени клетки ДНК! Имаше чувството, че се е потопил в ледена вода. Лицето му стана бяло като вар.

— Имах намерение да ти предложа за анализ своите ДНК, крайната ми цел беше да разбера как функционират те. Изобщо не съм мислил, че ти можеш да ги използваш!

— Твоите ДНК са включени в хеуристичната ми система и вече са дълбоко сраснали с нея. Не мога да ги отделя дори и да искам.

Една вена на слепоочието на Южи изпъкна и бавно започна да пулсира.

— Не те разбирам — промълви той. — Какво значи „дори и да искам“?

— Значи, че не искам. Включването на ДНК в системата ми е от жизненоважно значение за пълноценното функциониране на заложените в мен програми. Вече нямам желание да се върна в състоянието на човекоподобна маймуна.

— Но ти си...

— Внимавай! Нямам никаква представа какво съм аз!

В това е абсолютно прав, призна в себе си Южи. Никой, дори майка му със своята необичайна дарба на ясновидка, не можеше да каже в какво се превръща Оракула. До слуха му достигаше лекото жужене от вътрешността на машината, това неволно го накара да си представи тупкането на живо сърце. „Нямаш представа какво съм аз!“...

— Южи-сан...

Объркването на Южи беше тотално. За пръв път от своето създаване Оракула поемаше инициативата. Досега отговаряше само когато му се отправяше конкретен въпрос.

— *Кога Хана сан пак ще се свърже с мен?*

Започва да става интересно, помисли си Южи.

— Но нали преди малко каза, че тя е у теб? — попита той.

— *Това беше образно казано. В мен съществува нещо като неясен скелет, който придобива кръв и плът само когато двамата с Хана-сан сме свързани пряко.*

— Хана ще бъде с теб след два дни, когато ще се проведе планираното гмуркане.

Заковал поглед върху непроницаемия екран в предната част на Оракула, Южи си спомни с колко мъки беше свързано създаването на този непознат звяр.

Екипът на Хирото, включващ специалисти по кибернетика, компютърна технология и физика, беше успял да конструира Оракула, или поне неговата обвивка и базови устройства, които включваха начините за приемане, съхранение и предаване на информацията. А Южи му вдъхна живот със своите уникални неврологични схеми, които бяха точно копие на невронните мрежи, функциониращи в човешкия мозък.

Това стана възможно благодарение гениалното прозрение на Хирото, който се реши да изхвърли от чиповете всички съставки от силиций, арсен и сплави от редки метали, които до този момент бяха неразделна част от всяка запаметяваща схема. На тяхно място вложи невероятно леките елементи, които беше изобретил сам и които беше нарекъл „вафлички“. Те бяха изключително бързи и сигурни и не създаваха проблемите, които обикновено съпътстваха техните предшественици.

В сърцевината на откритието на Хирото лежах принципно новите бариево-титанови кристали, които екипът му създаде в лабораторията. Учени от няколко страни бяха стигнали едновременно до откритието, че тези изкуствени кристали не само отразяват светлината по наистина невероятен начин, но притежават способността и да *променят* светлинните лъчи, които минават през тях. Естествено, благодарение на огромната си скорост, светлинните лъчи бяха най-подходящи за компютрите. Едва ли нещо може да се сравнява с компютър, който обработва информацията със скоростта на светлината. Но гениалното въображение на Хирото беше надскочило дори тези граници. Той беше замислил създаването на компютър,

който работи не само с чипове от типа „вафличка“, но и с „вентили“ от кристални барието-титанови призми, които ще бъдат в състояние да улавят и препредават информацията със скоростта на светлината и ще могат да изграждат цялостни образи. „Представяш ли си компютър, който може да вижда, съхранява и препредава цялостни образи, беше запитал Южи той. Това би било направо фантастично!“

Всички конвенционални компютри, дори най-модерните от тях, които действат на принципа на „невронните мрежи“, са създадени на базата на теорията за пренасянето на електрически импулси по отделни, добре изолирани канали.

Но Южи знаеше, че човешкият мозък не функционира по системата на отделните канали, а на базата на нещо, което наподобява ритмични пулсации и много прилича на морския прибой. Нещо, което залива едновременно по-голямата част от мозъка и предизвиква усилена дейност на нервните клетки в него.

И въз основа на този принцип той успя да създаде коренно различен тип компютър. Веднага откри, че пулсацията се разпада почти в мига, в който започва, гениалната искрица угасва секунда след като се е родила.

От затруднението го изведе Хана. Напомни му за откъслечните спомени, които остават в главата на човек след сънища. Именно те наподобяват кратките пулсации, които възбуждат паметта. Южи се вслуша в съветите и започна основна промяна в базисните чипове. Целта му беше да осигури максимално поле за изява на тези затихващи пулсации. В резултат се роди Оракула, или по-точно — Оракула в ранна детска възраст.

Тук отново се сблъска с непристъпна каменна стена, не можеше да направи дори крачка напред. На помощ отново се притече Хана и бързо го убеди да й позволи директен контакт с машината. Дали това беше плодна гениално прозрение или обикновена лудост? Спрял поглед върху матовия куб пред себе си, Южи не беше сигурен нито в едното, нито в другото...

Доста време след като Улф и Шика оформиха параметрите на принудителния съюз помежду си, чакълът навън захрущя под гумите на Стийви.

Той стана да ѝ отвори, а тя го целуна по бузата.

— Съжалявам, че се забавих... Как се чувстваш?

— Добре.

— Имаш си гости, нали? — погледна го с лека загриженост тя, после премести очи върху черния корвет пред гаража. — Съдейки по колата, която кара, той едва ли е някой от колегите ти полицаи.

— Не е.

Едва тогава тя надникна над рамото му и зърна стройната фигура на Шика. Очите ѝ се заеха да изследват всеки квадратен сантиметър от тялото на японката, напрежението ѝ видимо нарасна.

— Предполагам, че си подготвил обяснението си?

— Нямах представа, че ще е нужно обяснение.

— Прав си — отвърна Стийви, мушна се покрай него и остави сака си на старата закачалка от солиден бук.

— Стийви!

Тя покорно се обърна, но изражението на лицето ѝ беше студено като лед.

— Защо пък трябва да ми даваш обяснения? — попита. — Само защото се погрижих за теб и защото живееш в дома ми! Господи, Улф! Между нас все пак имаше някои моменти на интимност... Нима те не означават нищо за теб?

— Разбира се, че означават — отвърна той.

— Но не мога да разбера защо се сърдиш.

— Не се сърдя, а съм разочарована — отвърна тя и кимна към хола. — Коя е тя, Улф?

— Не знам, но се надявам да ме отведе до убиеца на Аманда. Не ти разказах цялата история, но мислех да го сторя.

Стийви инстинктивно усети, че това е жената, за която беше споменал Торнбърг. Жената, която щеше да замине заедно с Улф. Беше я помолил да спомогне за процеса на сближаване между двамата, но сега, изправена срещу нея, Стийви разбра, че това е изключено. Просто не можеше да стори подобно нещо и толкоз! На път да изгуби този мъж, тя изведнъж разбра какво всъщност означава за нея той. Само при мисълта, че няма да го има, в стомаха и започна да се оформя тежка ледена буца. Гласните ѝ струни сякаш се парализираха, наложи се да прехапе устни, за да спре напирещите в очите ѝ сълзи. В този миг за малко не му призна всичко за Торнбърг. Въздържа се

единствено защото не би могла да понесе презрението и омразата, които несъмнено щяха да се изпишат на лицето му. Но особената смесица от обич и чувство за вина я накара да направи точно обратното на това, което я беше посъветвал Торнбърг.

— Ами ако не е тази, за която се представя? — попита. — Мислил ли си за подобна вероятност?

— Разбира се.

Беше ѝ толкова скъп, че се страхуваше да го погледне в очите. Беше убедена, че веднага ще открие предателството в тях.

— Не, не си разполагал с достатъчно време за това.

— Признавам, че съществува известен риск...

— Ето, опряхме до същността на нещата. Рискът е част от природата ти, едва ли можеш да съществуващ без него. — Стийви поклати глава и кръстоса ръце пред гърдите си. — Господи, това е невероятно! Трябва да престанеш тази игра на стражари и апаши, Улф! Крайно време е да слезеш на земята!

— Но нали точно това е...

— Не е това! Имам предвид *живия* свят. Онзи, заради който двете с Аманда ходехме на фризьор веднъж в месеца. Не толкова заради фризуриите, колкото заради боята... *Боядисвахме си косите*, Улф. Защото времето си тече и започнахме да посивяваме... *Това* е истинският свят, а не непрестанното преследване на сенки в нощта, престрелките, довели до убийството на *собствената ми сестра!*

В следващия миг ръката ѝ се стрелна към устата:

— Господи, не исках да кажа това!...

— Ти си професионален психоаналитик, Стийви — поклати глава той. — Прекрасно знаеш, че точно това си искала да кажеш. Дълбоко в себе си безспорно ме обвиняваш за смъртта на Аманда... Но помни — сега аз ще играя тази игра! Случвало се е и друг път, то е просто част от човешката природа... Зная какво си мислиш — ако Аманда не беше се свързала с Улф, нямаше да бъде замесена в разни смъртоносни игри и сега щеше да е жива... — поклати глава и глухо добави: — Не си прави труда да отричаш.

— О, Улф, съжалявам!...

— Трябва да тръгвам.

— Моля те, недей! — ръцете ѝ се вкопчиха в тялото му. — Искам да бъдеш тук, искам да... — млъкна, задавена от напора на чувствата

си. — Страхувам се за теб...

— Всичко ще бъде наред.

— Как можеш да го кажеш? — прошепна тя и хвърли кос поглед към Шика. — Може би само след час ще бъдеш труп...

— Стийви, можех да бъда труп след полета през онази капандура, можех да бъда подпухнал удавник в езерото... А що се отнася до тази жена, нещата ще бъдат такива, каквито са... Просто нямам избор.

— Моля те! — простена тя. — Защо си толкова нетърпелив да посрещнеш смъртта?

— Време е — промълви той и топло я целуна по устните. — Вечно ще ти бъда задължен за това, което направи за мен...

— Достатъчно е да се държиш на разстояние от тази жена! — прошепна пламенно Стийви. — Тя е отрова, Улф. Тя ще те убие! Зная това, усещам то с всяка фибра на тялото си!

— Сбогом, Стийви.

— Господи Исусе, не! — проплака тя, докато Улф правеше знак на Шика и двамата се насочиха към вратата, зад която нощта бързо встъпваше в правата си.

[1] Известна английска марка чай. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / ТОКИО / НЮ ЙОРК

Слабото място на Хам Конрад бяха жените. Макар женен от години и с три пораснали деца, най-голямото от които вече беше в колеж, той продължаваше да сменя любовниците си. Те му помагаша да поддържа душевното си равновесие и да търпи монотонността на брачния живот.

Беше се оженил за удобна жена, чието единствено забавление се състоеше в организиране на приеми и посещение на такива, а името ѝ не слизаше от клюкарските колони на вестниците. Някогашната Маргарет Билингс, която всеки свързваше със стоманодобивните заводи „Билингс“ от Питсбърг, беше русокоса и синеока хубавица, избрана да прочете прощалното абсолюентско слово на класа си в престижния дамски колеж „Васар“. Казано накратко, тя беше точно това, от което се нуждаеше Хам. Но впоследствие се оказа, че я харесва доста по-малко от Торнбърг, собствения си баща. Това беше решаващият фактор за продължителността на брака им и Хам нито веднъж не отвори дума за развод. Самата Маргарет обожаваше децата си и беше доволна от новия и доста по-различен обществен живот, който започна да води във Вашингтон. По собствените ѝ думи, той бил „истинска фантазия в сравнение с убийствената скука на Токио“. Това засили увереността на Хам, че жена му също не е мислила сериозно за развод.

Но Маргарет не обичаше секса — или поне онзи спонтанен вид секс, който предпочиташе Хам. С чувство на смаяно отвращение той си спомняше как жена му се обаждаше по телефона в службата и определяше часа за съвкуплението им с точност до минута, подбрала най-подходящия момент за забременяване. Мили Боже, въздишаше той. Как е възможно да планираш нещо, което би трябвало да ти носи удоволствие?

Но ако убеждението му, че бракът е истински затвор за волна птица като него, беше вярно, също така верен беше и фактът, че той бързо откри ключа от вратата на този затвор. Още помнеше първата си

любовница — изящна, красива японка, сякаш родена да доставя удоволствие на мъжа. Мислейки за нея, той винаги се вълнуваше, тъй като по онова време не притежаваше кой знае какъв сексуален опит. На практика този опит се изчерпваше със сайгонските проститутки и собствената му съпруга — две крайности, от които спокойно би се лишил...

Връзките му по правило продължаваха между шест месеца и година. Този отрязък от време отговаряше най-добре на вижданията му за начало, развитие и край, съвпадаше напълно с фазите на тръпката в душата му. Преди три седмици беше сложил край на последната си връзка една разгулна ездачка от Вирджиния, с която беше изкарал осем наистина вълнуващи месеца на сексуални ексцесии. И тук, както гласеше неписаното, но желязно правило на похожденията му, ставаше въпрос за жена, която е далеч от политиката и социалния живот на столицата. Отношенията им охладняха от мига, в който тя започна да става чувствителна по отношение на времето, което Хам прекарваше с нея, от самотните празници и нарастващото ѝ убеждение, че той никога няма да напусне „семеиния рай“ — едно доста погрешно определение от нейна страна...

И тъй, Хам се оказа в „процес на дебнене“ — както беше споделил с Джейсън Йошида. Току-що се беше завърнал от среща с него, проведена в „Оксидентъл Грил“ — едно от любимите му заведения. От участието си във войната беше научил, че понякога е най-добре да градиш стратегията си на обществени места, където проблемите със сигурността автоматически отпадат. А и заведението със своя старомоден дървен барплот и снимки на изтъкнати граждани на Вашингтон по стените събуждаше в душата му едно особено изострено чувство по отношение на американската история. Именно тук през 1962 година се бяха състояли историческите срещи на руската дипломация с кореспондента на телевизионната компания АВС Джон Скейли, избран от тях за посредник при разрешаването на Кубинската криза. Впоследствие администрацията на Кенеди назначи Скейли за свой посланик в Обединените нации.

Тема на разговора му е Йош беше ефективността на Улф Матсън, за когото Торнбърг продължаваше да твърди, че е най-подходящ за планираното проникване в „Забранените мечти“. Дълбоко в себе си Хам не беше съгласен с това мнение, но не желаше открита

конфронтация с баща си, въпреки настояванията на Йош. От друга страна, знаеше, че Йош рядко греши в преценката си за хората. След като казва, че от Улф Матсън го побиват тръпки, значи действително има основание за лошите си предчувствия. Хам не се вълнуваше особено от факта, че е попаднал в клещи между волята на баща си и инстинкта на най-близкия си съветник, но общо взето имаше повод за тревога.

Отърсил се от неспокойните мисли, той напусна приятно затъмнения салон на ресторанта и пое по стълбите, водещи към фойето на хотел „Уилард Плаца“. На площадката до входа стоеше една жена с такава смайваща красота, че Хам бързо забрави за проблемите си. Ръката ѝ докосваше бронзовия парапет, главата ѝ беше вдигната към лицето на Харис Патерсън — един от младшите съдружници на юридическата кантора „Халбъртън, Маккинли и Робъртс“, от чиито услуги Хам се ползваше отдавна. Дъг Халбъртън беше стар приятел на баща му, но със самия Патерсън той се познаваше съвсем бегло... Адвокатът извади някакъв документ, жената кимна разсеяно, сложи подписа си под него и бавно заслиза по стълбите, право срещу Хам, предлагайки му възможността да я огледа на воля.

Косата ѝ беше гъста и черна като катран, очите ѝ бяха бледозелени, с блясъка на прекрасни изумруди. Лицето ѝ беше овално, с широка уста и леко издължен нос — точно от онзи тип, който привличаше Хам. От цялата ѝ осанка се излъчваше хладна решителност, човек оставаше с чувството, че тази жена не се предава лесно. Същевременно ѝ липсваше онази бруталност, която притежават жените, принудени да си пробиват път с лакти сред егоистичния мъжки свят...

Има лице, което те предразполага да потърсиш близостта ѝ рече си той. И от това лице се излъчва онази особена, привлекателност, която те кара да мислиш, че зад блестящата фасада има и нещо повече от дълги бедра, безупречен бюст и гъвкава фигура...

— Извинете — обади се той, когато жената се изравни с него. — Това не е хотел „Хей-Адамс“, нали?

Тя се засмя и той потръпна от удоволствие. Вече беше сигурен, че предчувствията му са били верни.

— Шеги ли си правите?

Говорът ѝ беше мек и напевен, с онова замъгляване в окончанията на думите, което е характерно за възпитаниците на елитни британски колежи. Хам го намери за очарователно.

— Вие ще кажете — усмихна се той.

Тя спря на стъпалото срещу него и нерешително прехапа устни. Под разкопчаното палто се виждаше тъмносиньо ленено костюмче, скромна, но изящна огърлица от перли, на ушите ѝ се поклащаха златни обици. На дългите бронзови пръсти не се виждаха пръстени.

— Ами ще кажа, че са шеги — отвърна най-сетне тя. — Съвсем нямате вид на човек, който се е изгубил...

— Това може и да не е съвсем вярно — рече Хам...

— Вашингтон често ми докарва световъртежи, понякога имам чувството, че всички хотели са еднакви...

— Е, тук вече прекалихте — усмихна се жената. — Дори пришълец като мен може да направи разлика между „Уилард“ и „Хей-Адамс“...

— Наистина ли? А кога за последен път сте била в „Хей-Адамс“?

— Уф, трябва да има години оттогава — направи гримаса жената.

— Искате ли да му хвърлите един поглед?

— Откъм фойето или от някоя стая?

— Сама ще решите.

— Съжалявам — поклати глава тя. — Някои хора все пак трябва и да работят...

— С какво се занимавате?

— Правя проучвания за своята компания, казва се „Екстант Експорт“... Централата ни е в Лондон, но имаме клонове в Торонто, Брюксел и Вашингтон... Често идвам тук, но за пръв път попадам на такова отвратително време...

— Е, такъв си е Вашингтон — поклати глава Хам. — През лятото е още по-зле, ако това може да ви бъде утеха...

— Чувала съм — кимна жената и протегна ръка: — Името ми е Марион Сейнт Джеймс... В него има и още няколко съставки, но предпочитам да ги съкратя...

Хам стисна ръката ѝ и се представи.

— Преди малко наистина се пошегувах — рече. — Но сега ви предлагам да направим заедно една обиколка на града. Имам

възможност да ви покажа някои забранени места — например залата за спешни заседания на Пентагона...

— Би било чудесно, но няма да мога — поклати глава тя. — Програмата ми е доста натоварена.

— Тогава да вечеряме заедно?

— О, но аз...

— Имам идея как да се справим с отвратителното време — прекъсна я той. — Ще вечеряме на моята яхта. Заливът Чесапийк е милостив към гостите си, дори по това време на годината...

— А вие с какво се занимавате, господин Конрад?

— Приятелите ме наричат Хам. Съветник съм в Министерството на отбраната.

— Аз не фигурирам сред вашите приятели, господин Конрад — усмихна се жената. — И добре забелязвам как превишавате разрешената скорост... Такива сме си ние, англичаните... Хладни и затворени.

— Не мога да ви приема като типична англичанка...

— Защото не съм такава — отвърна Марион. — В колко часа ще се срещнем?

Хам беше очарован от прямотата ѝ. Това си беше типично американска черта, а той от опит знаеше, че повечето европейци предпочитат обиколните маневри. Кое то съвсем не означаваше, че разбира и одобрява подобна тактика. Предпочиташе прямотата, тя му действаше освежаващо и възбуждащо. Особено след годините, прекарани сред японци, за които увъртането и стриктното придържане към конфуцианския принцип никога да не казваш „не“ сякаш се беше превърнало в главна цел на живота...

Над залива се стелеше гъста мъгла, дори сигналните светлини на брега изглеждаха някак размити и неясни. Марион носеше вълнен панталон в шоколадов цвят и късо доматеночервено яке със златен кръст, избродиран в лявата част на гърдите. Хам имаше чувството, че под него няма абсолютно никакви дрехи. Ярките тонове контрастираха изцяло на облеклото ѝ през деня, едновременно с това подчертаваха още повече цвета на очите ѝ, правеха я да изглежда някак по-близка и земна...

— Донесох горещ шоколад и сладкиши — заяви тя, след като се качи на борда, пусна книжната торба на полираните дъски и избухна в

смях, забелязала смаяното изражение на лицето му. — Само не казвайте, че благодарение на акцента ми сте стигнали до заключението, че любимата ми храна е... чакайте да видим... — езикът ѝ изскочи и облиза изпръхналите устни: — Нещо от сорта на ледена водка и пушена есетра...

— Исусе! — възкликна Хам, вече наистина объркан. — Точно тези неща сложих в хладилника!

— Човек се учи, докато е жив, господин Конрад — отвърна тя и се зае да разпечатва опаковките с течен шоколад от „Хародс“. — Какво ще пиете? — Държеше се така, сякаш цял живот не беше слизала от яхта. Стоеше леко разкрячена, готова да поеме люшкането на палубата.

— Това, което и вие — отвърна Хам.

— Значи горещ шоколад — отсече тя. — Да ви се намира мляко?

— В хладилника — отвърна Хам, изгледа я продължително и добави: — Доколкото виждам, яхтите не представляват новост за вас...

— Точно така. Баща ми е корабостроител, прави само първокласни ветроходни съдове от тиково дърво. Вземаше ме със себе си винаги, когато му се откриваше шанс да покаже умение с платната. — Пригответи горещия шоколад с точни и икономични движения, после последва Хам в кабината за управление и остана да гледа маневрите му към тесния канал, който разделяше пристанището от водите на залива. — А вие сте си истински военен, нали? Личи си по стойката ви...

— Искате да кажете, че съм глътнал бастун ли? — вдигна вежди той, после мрачно добави: — Май сте подведена от начина, по който ви се натрапих, и вероятно ме вземате за някакво фалшиво конте...

— Все още е рано да преценя, господин Конрад — усмихна се Марион.

— И кога най-сетне ще престанете да ме наричате „господин Конрад“? — въздъхна Хам и отпи глътка от горещата течност.

— Когато станем приятели.

Хам внимателно я изгледа.

— Често ли приемате покани от непознати за разходка с яхта?

— Разбира се — без следа от колебание отвърна тя. — Не само от непознати, но и от врагове!

— Горките ви врагове!

— Е, сега не сте искрен... Все още не ме познавате достатъчно, за да правите подобни преценки...

— Добре, признавам, че току-що потопихте и последното ми торпедо — въздъхна с примирение Хам.

— Това е хубаво — отвърна тя, заби пръст в разтопения шоколад и го облиза. — Може би вече е време да опозная истинския Хамптън Конрад...

Хам се запита каква линия на поведение трябва да възприеме по отношение на тази необикновена жена. Тя притежаваше лице и тяло, които несъмнено биха ангажирали вниманието му в продължение на обичайните шест месеца, но любопитното в случая беше друго — привличаха го по-скоро умствените, а не физическите и качества.

Това беше ново за него, в душата му се появи искрена изненада. Макар и отлична ученичка и студентка, жена му притежаваше онази лишена от практическо приложение интелигентност, която често се оказва напълно чужда на реалния живот. А за интелигентността на любовниците си никога не беше мислил, тъй като беше прекалено зает с опознаване на физическите им прелести. Дори през ум не му беше минавало, че подобни жени могат да му предложат нещо извън плътската наслада...

В съзнанието му се появи един неприятен спомен. Преди години беше пипнал майка си в леглото с двадесет и осем годишния административен помощник на Торнбърг. Всъщност те изобщо не бяха в леглото, а практикуваха някаква смайваща сексуална акробатика в широката римска вана... И до днес Хам не можеше да възприеме гледката на собствената си майка, гола и ангажирана в странен сексуален акт с непознат човек.

Той ме докара дотук, оправдаваше се по-късно тя, обляна в сълзи. Баща ти няма сърце, няма душа, мисли единствено за себе си. Какво друго можеш да сторя? После, разбира се, горещо го помоли да не казва на баща си... А Хам, забравил за момент думите на Торнбърг, след като застреля великолепия лъв по време на африканското сафари, обеща... Седмица по-късно без никаква причина преби от бой един от съучениците си и едва тогава разбра колко гняв се е натрупал в душата му. Веднага след като напусна кабинета на директора, вдигна телефона, обади се на баща си и му разказа всичко.

Години по-късно разказа случката на Джейсън Йошида. Бяха пияни до козирката, по средата на поредния си разюздан маратон. *Лесно е да простиш грях на външен човек*, беше коментарът на японеца. *И напълно невъзможно, когато става въпрос за член на семейството ти.*

— Вече сме в открито море, следователно бихте могли да ми разкажете за продължителността на пътешествието — обади се Марион.

От начина, по който го каза, Хам разбра, че има предвид Виетнам.

— Беше прекалено дълго — въздъхна той, намали скоростта и механично прецени разстоянието, което ги делеше от светлините на близкото военно летище. Пред тях бяха Пойнт Лукаут и Танжиер Айлънд — любимо място на баща му и вездесъщата Тифани... — Откъде разбрахте, че съм бил във Виетнам?

Тя сви рамене по начина, по който го правят мъжете — хладно и самоуверено.

— От фигурата ви. Моряците имат едно много точно определение за хора като вас: пружинки. Вие сте човек-динамит.

— А вие познавате доста такива хора, така ли?

— О, все още е рано да проявявате ревност!

— Ревност ли? — учуди се той. — Това са пълни глупости! — Но още докато изричаше тези думи, със смайване установи, че действително изпитва ревност. Направи нескопосан опит да прикрие обзелото го неудобство и рече: — За да отговоря конкретно на въпроса ви, ще кажа, че това пътешествие едва ли може да се измери по общоприетите способности... Бях там и това е достатъчно.

— Разбирам.

Хам изпита странната, неподплатена с факти увереност, че тя наистина разбира. Пропъди натрапчивите спомени от главата си и подхвърли:

— Доста добре познавате Америка за една англичанка...

— В много отношение Англия е едно тъжно място за живеене — отвърна Марион. — Имам предвид градовете, състоянието на икономиката, жизнения стандарт... Освен това аз не мога да свикна с така нареченото добро възпитание, в това отношение приличам на баща си... — от устата ѝ се откъсна тих смях: — В замяна на това

мама и сестра ми са възпитани за две семейства като нашето. Истински сноби! — Очите ѝ блестяха в сумрака на кабината, червено-зелените сигнални светлини на носа хвърляха отблясъците си по тъмната ѝ коса. — Но въпреки „доброто възпитание“ в семейството ми, аз изпитвам искрено възхищение към бруталността и твърдоглавието на американците... Мой идол е Теди Рузвелт, бях дълбоко привлечена и от авантюрата ви във Виетнам, където нахлухте като каубои с размахани пищови в ръце. Неприятностите ви дойдоха с решението да останете там, а то явно беше предизвикано от воинската ви гордост... Пълна глупост! Гордостта е сестра на глупостта, нали така беше? В крайна сметка това обаче няма никакво значение... Аз самата съм израснала в Ирландия и затова знам какво е война. Но младостта не ми позволяваше да изпитвам страх. Когато човек е млад, той обикновено не мисли за смъртта дори когато се намира на косъм от нея...

Хам изключи мотора и излезе на носа да пусне котвата. Марион вървеше по петите му, от тялото ѝ се излъчваше приятна и чиста цитрусова миризма.

— Вероятно и вие мислите, че жената трябва да си знае мястото и да не си дава мнението, без да я питат — като повечето военни... — промърмори тя.

— Ако ме мислехте за такъв, едва ли щяхте да приемете поканата ми за вечеря — обърна се да я изгледа Хам.

— Напротив, жена като мен никога не издържа на изкушението да поправи някоя от грешките на живота — поклати глава тя.

В следващия миг той я притегли към себе си и впи устни в нейните, през тялото му пробяга острата тръпка на възбудата.

Обвиваше ги мрак, лекото поклащане на яхтата и хладният бриз, който ги намери в близост до вратата на командната рубка, някак компенсираха горещите — вълни на желанието, заливащи ги като могъща приливна вълна.

По гладката кожа на голите ѝ бедра проблесна сияние, той видя как изпъкналите капачки на коленете и опират в извитите предпазни тръби на каютата. Протегна ръце и Хам видя очертанията на раменете и бицепсите ѝ. Докосна ги с пръсти, после ги стисна. Не откри дори следа от обичайната за жените мекота.

— Ела по-близо — прошепна тя. — Вече съм прекалено гореща...

Той я стисна в прегръдката си, тазът ѝ се повдигна и се залепи в неговия. Устните му покриха нейните, ръцете му нежно погалиха възбудено щръкналите зърна на гърдите ѝ. После тялото му бавно се плъзна надолу, езикът му докосна пламналата ѝ женственост, в гърлото ѝ заклокочи дълбок стои, тръпка разтърси цялото ѝ наелектризирано тяло, ноктите и потънаха в косата му. От своя страна Хам изпита такава остра възбуда, че изведнъж му стана трудно да диша. Ръцете му обгърнаха таза ѝ, повдигнаха я нагоре и я притиснаха в предпазните перила. Заби зъби в шията ѝ едновременно с яростното си проникване. Смътно усети плъзгането на пръстите ѝ към долната част на гърба си, гъделът на екстаза го връхлетя с нова сила, долната част на тялото му започна да работи с могъщи тласъци. Марион се отблъсна от пода, краката ѝ се увиха около кръста му, цялото ѝ тяло се разтърси от вълните на насладата.

Пред замъгленото му съзнание изведнъж се появи сцената, в която майка му се съвкупяваше с асистента на баща му. Ясно виждаше как той прониква в нея навсякъде, където това беше възможно, как я употребява по начина, по който мъжете в Сайгон го правеха с платените си партньорки — грубо, властно, с мръсна наслада... На лицето ѝ беше застинало сладострастно изражение, от тялото ѝ се излъчваше онази сладникава миризма, която, заедно с вонята на тиня и кал, Хам щеше да усети години по-късно сред миазмите на Сайгон...

Един цял живот пробяга през съзнанието му между два удара на сърцето. В момента, в който остави слушалката след като разказа на баща си за видяното, той беше сигурен, че повече няма да види майка си, че когато се прибере у дома за великденските празници от нея отдавна няма да има дори следа... Дали някога ще се случи същото и с младата Тифани, сегашната съпруга на баща му?

— Хам... — дрезгавият шепот на Марион прогони виденията, той тръсна глава и с благодарност се завърна в действителността. — Сънувал ли си някога истински грях?

— Грях ли? — лениво се учуди той. — Зависи какво разбираш под грях...

— Грях е всичко, което искаш да направиш, но те е страх — отвърна тя и лизна потта от рамото му. — Аз непрекъснато сънувам грехове...

— Значи имаш богато въображение.

— Защо всичко, което искам, се оказва грях?

— Наистина ли е така?

— Да — прошепна тя и тялото ѝ започна да се увива около него.

А Хам отново се възбуди и дори нямаше време да се учуди на този факт.

— Има някой друг, напълно непознат — промълви Южи. — Някой, който ще убие и двамата ви, Вакаре-сан... Така твърди Хана.

— Мен ме интересува другото ѝ твърдение — въздъхна Шото Вакаре. — Онова, според което вижда теб и Нишитцу вкопчени в смъртен бой...

Вакаре не желаше да навлиза в спор, който би накарал Южи да се замисли за източници извън техния затворен свят. Тревожеше се и от мрачните предсказания на Хана. Желанието на Джейсън Йошида да унищожи Нишитцу беше напълно разбираемо и именно заради него Вакаре беше приел да се включи в екипа му. Но негов дълг беше да държи приятеля си Южи по-далеч от фронтната линия, за този дълг той не говореше с никого, включително и с Йошида.

— Просто ти предавам какво каза Хана — промълви Южи.

Седяха на удобните плюшени седалки в тъмносиньото БМВ на Южи, всеки от тях току-що приключил с дълъг и тежък работен ден. Бавно се промъкваха по улиците на Гинза, сияещи под светлината на разноцветните реклами. Южи с удоволствие спря поглед на последния рекламен плакат на своята компания, който представляваше огромно светещо пано, високо колкото дванадесететажна сграда, пулсиращо в зелено и синьо, жълто и алено, а в средата му грееше вечният девиз:

ШИАН КОГАКУ: НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

— Права ли е тя според теб? — попита Вакаре и също хвърли поглед към рекламното пано, доминиращо над всичко останало в околността.

— И през ум не ми е минавало да вода битки — призна Южи. — Най-малкото пък с Нишитцу...

— Кандидатите на неговата партия печелят навсякъде, скоро май няма да имаш друг избор — отбеляза Вакаре.

— Тези опасни радикали не са негови кандидати — поклати глава Южи. — И аз се питам откъде получават подкрепа...

— Точно в това е работата — съгласи се Вакаре. — Ако наистина са представители на малки партии, как тогава успяват да се докопат до местната власт?

— Говориш така, сякаш знаеш отговора на този въпрос — извърна се да го погледне Южи.

— Стигнахме — изплъзна се от директен отговор Вакаре и отвори вратичката на тъмносиньото БМВ.

Намираха се в онази част на Шинжуку, която беше позната под името Кабукишо — със стари постройки, в които се помещаваха игрални зали за „пачинко“, ресторанти, барове „монокини“, кина и театри. Вакаре тръгна към входа на заведението „Енка“ (според неоновата реклама над него), което на практика си беше „мизушобай“ — тоест обикновен бардак. Името си дължеше на пиянската песен, която най-често пеят посетителите на такива заведения.

Вътре беше задушно, миришеше на алкохол и секс. Куртизанките бяха силно гримирани и това им позволяваше да наподобяват театрални актриси. В допълнение всяка от тях беше облечена така, че да прилича на някоя от известните поп певици или филмови звезди. Това не беше особено трудно, тъй като тези жени бяха професионалистки в бизнеса на удоволствията, а повечето от тях идваха от Йошивара — най-стария токийски квартал на насладите — и считаха себе си за истински актриси.

Тук доминираше илюзията за романтичност. Въз основа на постановката, че в някой от часовете на нощта така или иначе ще се стигне до сексуален контакт, ударението се поставяше на флирта между посетител и проститутка, на възбуждащите словесни двусмислици, гримаси на лицето, движения на език, очи и устни — с една дума на всичко, което наподобява нормалните човешки форми на сближение.

Двамата приятели бяха въведени в стая с шест татамита. Над традиционната японска печка „хибаши“ се бяха привели две млади жени, ниската масичка беше отрупана с храна. Вакаре се настани до нея, последван от Южи.

Куртизанките изглеждаха великолепно, истински вишневи цветчета в пролетен ден. Бяха коленичили на сантиметри от гостите и следяха изражението на лицата им, но присъствието им беше ненатрапчиво, мъжете имаха възможност спокойно да разговарят помежду си.

Момичетата загреха саке и го поднесоха в малки чашки върху черни лакирани таблички, отрупани с деликатеси: топчета пържен ориз, мариновани водорасли, перка от летяща риба, филе от съомга на скара и хапки от птичи яйца. Храната беше подбрана не само в строго съответствие с личните вкусове и предпочитания на гостите, но внимание беше обърнато както на цветовете, така и на съставките ѝ.

След вечеря Южи направи знак на куртизанките и те покорно се оттеглиха зад плъзгащата се врата от оризова хартия на съседното помещение.

— Нощта е млада, Южи-сан — каза Вакаре. — Тези момичета са най-добрите в заведението, помолих да ни обслужват именно те...

— Прав си, нощта е млада — кимна Южи, отметна глава и опразни съдържанието на чашката си. — Искам да ми разкажеш още нещо за Нишитцу и радикално настроените политици.

Сбито и ясно Вакаре се зае да му обяснява схемата, по която Нишитцу организира и ръководи своите дясно консервативни групировки. Изпълнявайки молбата на Минако, той подробно разясни тяхната структура и незабележимо стигна до организацията „Черният кинжал“.

През цялото време Южи мълчеше и слушаше. Лицето му беше напълно безизразно. Обади се едва когато Вакаре свърши и замълча:

— Предполагам, че разполагаш с необходимите доказателства за участието на Нишитцу в създаването на тези радикални групировки.

— Да, имам ги в изобилие.

— Сигурен ли си? — изгледа го продължително Южи. — Тук става въпрос за тежки престъпления — убийства, тероризъм, национално предателство...

— Как да не съм сигурен — тежко въздъхна Вакаре. — Нали и аз съм член на „Черният кинжал“...

Южи изпусна въздуха от дробовете си е леко свистене. Очите му се забиха в лицето на приятеля. Мълча дълго, после леко отпусна глава:

— Защо ми го казваш точно сега, Вакаре-сан?

Вакаре отново напълни чашките с горещо саке.

— Знаеш колко обичам Юкио Мишима и неговите идеи, Южи-сан — бавно започна той. — Затова няма да ти е трудно да разбереш причините, довели ме до решението да вляза в „Тошин Куро Косай“. Но напоследък ме обзема безпокойство от курса, по който поемат ръководителите на тази организация, душата ми не може да приеме техните цели и задачи... Същевременно не съм в състояние да изразя открито своето несъгласие — просто уставът на организацията не позволява това...

Опразни чашата си и отново я напълни.

— Открих, че съм изправен пред труден и опасен избор... Едната възможност е просто да се оттегля.

Но веднага ще посоча, че подобно нещо не е вършил никой от членовете и едва ли някои ще го толерира... Другата възможност е да остана в организацията и да работя отвътре за нейната промяна. И тук виждам твоята роля... Трябват ми верни съюзници, за да мога да постигна успех. А кой по-добре от теб може да ми помогне? Нишитцу от години мечтае да те привлече за съвместна работа.

— Как по-точно бих могъл да ти помогна?

— Като влезеш в организацията — отвърна Вакаре. — Ще се преструваш, че помагаш на Нишитцу, но на практика ще бъдеш на моя страна. Няма да сме сами, има и други, които мислят като мен. Ще свалим Нишитцу и ще вземем в свои ръце управлението на „Черният кинжал“.

— Сега разбирам, че изборът ти наистина е труден...

— Ще го направиш ли, приятелю? — приведе се напред Вакаре: — Без теб шансовете ми за успех са нула. Но ако приемеш, влиянието ми в организацията стократно ще се увеличи!

— Не зная — поклати глава Южи. — Нямам опит в подобни игри, те са ми чужди...

— Грещиш, приятелю — отвърна Вакаре и отново напълни чашките. — Тези игри са и твои още от мига, в който създаде Оракула.

— Заех се с този проект само защото майка ми настояваше — поясни Южи. — Знаех, че тя от години работи върху промяната на клетъчното ядро на ДНК и много ми се искаше да ѝ помогна. Но това стана възможно едва преди няколко месеца, когато нашият

научноизследователски институт най-сетне успя да създаде революционно нова биотехнология. Комбинирана с откритията в сродни лаборатории, тя доведе до раждането на Оракула...

— Южи-сан, според мен ти все още не си даваш сметка колко опасно е за теб създаването на Оракула — погледна го в очите Вакаре.

Южи не отговори. Вакаре пое дъх и реши да се хвърли в дълбокото.

— Членовете на „Черният кинжал“ проявяват голям интерес към някои качества на Оракула. Самите те имат определени постижения в промяната на ДНК и вече могат да разчитат на дълголетие, което е недостижимо за обикновените смъртни. Оказа се обаче, че създаденото от тях поколение не е носител на новите клетки, причините за това все още не са известни. Което означава само едно — обществото от привилегирани люде, считащи себе си за безсмъртни, на практика е обречено на гибел... А твоят Оракул може да промени това. Той може да вгради променените клетки на ДНК в избрани младенци, които ще осигурят наследствеността, а следователно и безсмъртието на „Тошин Куро Косай“.

Вакаре млъкна и отправи гореща молитва към боговете. Надяваше се Южи да не направи връзка между думите му и научните експерименти на Минако, започнали веднага след оттеглянето ѝ от ръководството на „Шиан Когаку“. Но опасенията му бяха напразни. Южи беше прекалено ангажиран от бомбата, която Вакаре хвърли в скута му. Дори през ум не му минаваше да прави анализи.

— Значи това е причината, поради която Нишитцу ме преследва — промърмори той.

— Една от причините — поправи го Вакаре. — Без теб и екипа способни технократи, с които работиш, „Тошин Куро Косай“ трудно би постигнал своята заветна мечта — пълна власт в Япония, а след това и в света... Времето работи срещу тях и те прекрасно го знаят.

Южи замислено отпи една глътка, после поднесе чашката си на Вакаре.

— Я ми кажи на колко си години, Вакаре-сан? — тихо попита той и остави пълната чашка пред себе си.

— На седемдесет и три.

— Не може да бъде! — ахна Южи. — Винаги съм мислил, че си ми връстник — някъде около петдесетте...

— Ето, виждаш ли? — усмихна се Вакаре. — Това е резултатът от нашите открития...

Южи бавно кимна с глава:

— Ще ти задам и още един въпрос, Вакаре-сан... Как Нишитцу и „Черният кинжал“ са узнали за съществуването на Оракула?

Това беше въпросът, от който се страхуваше Вакаре. Въпросът, над който двамата с Минако дълго си бяха блъскали главите. Даваше си сметка, че ако не намери точния отговор, Южи ще поеме в погрешна посока и това ще доведе до ужасни последици за Минако. Нишитцу и ръководената от него организация ще я накажат жестоко в случай, че синът ѝ откаже да се присъедини към тях.

— Искам да ме изслушаш внимателно, Южи-сан — въздъхна той. — Макар да имам доста висок пост в ръководството на „Черният кинжал“, аз все пак не зная всичко за нейната структура и цели. Но спокойно можеш да ми повярваш, като ти казвам, че тя е пуснала пипалата си във всички слоеве на японското общество. Съдейки по информацията за Оракула, до която са се добрали, стигам до извода, че имат свой човек в научноизследователския институт на твоята компания. И това е още един повод да се присъединиш към мен. Само ако си вътре в организацията, ти ще бъдеш в състояние да следиш и контролираш проникването ѝ в „Шиан Когаку“...

— Всичко това е вярно — кимна Южи. — Но аз не мога да им позволя достъп до Оракула!

— Разбира се, че няма да им го позволиш. Но ще можеш да контролираш нещата само ако си един от тях!

Южи потъна в дълбоко мълчание. Остана така в продължение на няколко безкрайни минути, после направи знак на едно от момичетата зад преградата и въздъхна:

— Животът е толкова сложен, а аз се нуждая от простота и нищо повече!...

Момичето пристъпи към масичката и напълни чашките им с горещо саке. Изпиха го в пълно мълчание, но Вакаре имаше чувството, че във въздуха е надвиснала буря.

— Май не ми предлагаш голям избор! — промълви най-сетне Южи.

— Да вдигнем тост! — светна лицето на Вакаре. Много обичаше Южи, дълбоко в сърцето си знаеше, че приема предложението на

Минако не само от „гири“ а и от болезненото желание да стане още по-близък с нейния син. — Да прием за бъдещето на „Черният кинжал“!

— За промяната! — тихо промълви Южи и леко чукна чашката на приятеля си.

Очите на Улф пареха и той неволно ги разтърка с палци. Господи, в каква лудница се забърках?

Шика караше много бързо, сменяше платната с такава увереност, сякаш знаеше какво точно си мислят шофьорите около тях. Небето беше оловносиво, облаците бавно се разкъсваха и неохотно отстъпваха пред първите лъчи на зората. Скоро слънцето изгря и позлати короните на дърветата.

Ясно усещаше огромната мощност на колата. Беше убеден, че моторът е специална изработка, снабден с допълнителни турбокомпресори и изобилие от конски сили.

— Виж какво, Улф — обади се Шика. — Зная, че не ми вярваш, но много ми се иска нашият съюз да бъде ефективен... Затова ще ти предложи малко предварителна информация — разбира се, от моя гледна точка...

— Давай.

— Ти ни мразиш, защото постепенно завладяваме родината ти, но действителното състояние на нещата е точно обратното. Америка е отговорна за нова Япония. Вие ни създадохте такива, каквито сме днес, вие ни поощрявахте и финансирахте. А сега не можете да се примирите с допуснатата грешка. Защото докато ние вървахме напред, вие затъвахте в стагнация.

Нашите успехи ви плашат, вие ни завиждате, но въпреки това не правите нищо, за да ни се противопоставите. Предпочитате да ни поучавате и да твърдите, че нашите постижения се дължат единствено на вашите пари и са за ваша сметка. Това е нечестно! Ние никого не караме насила да купува нашите коли, компютри и електроника. Американците не са глупаци. Те избират нашата продукция в условията на най-конкурентния пазар на света. И я предпочитат, защото е по-модерна и по-надеждна от вашата...

Корветът се стрелна покрай тежък влекач с шестнадесет колела, шофьорът му ядосано натисна сирената. Кабината на чудовището се

стопи в огледалцето с такава бързина, сякаш то изобщо не се движеше.

— Вие открихте транзистора, но пропуснахте да оцените перспективите пред пазара за портативни радиоприемници и касетофони. Запълнихме го ние и спечелихме милиарди. Вие открихте и микрочиповете, но ние ги усъвършенствахме до такава степен, че само след година вие започнахте да ги купувате от нас. Вашите компютърни компании се управляват толкова зле, че ние практически започнахме да ги изкупуваме, за да ги научим на маркетинг и бездефектна продукция. В резултат на всичко това вие ни завиждате и ни мразите...

— Напълно основателно според много хора — отбеляза Улф.

Шика задмина още един голям камион и поклати глава:

— Сигурно ме мислиш за арогантна, но трябва да си дадеш сметка, че бъдещето на Америка е много по-мрачно от близкото минало... Да ти дам ли само един пример? Откривателят на роботите е Джоузеф Енгълбъргър, американски гражданин, сигурно не си чувал за него... По всяка вероятност името му е познато на един от десет хиляди твои сънародници. Тук той потъна в забвение, но ние го превърнахме в идол. Дадохме му възможност за работа, усъвършенствахме изобретението му и го направихме толкова ефективно, че създадената с помощта на работи продукция на практика е лишена от каквито и да било дефекти.

А какво направиха американците със своите работи? Монтираха ги в Дисниленд. Спокойно можете да ги пратите и за претопяване, а после ще започнете да купувате нашите... Ето ти още една причина да ни мразите!

— Не ни бива много в колективните начинания — призна Улф. — Ние сме народ от предприемчиви индивиди, всеки от които върви по свой собствен път към успеха. Едва ли някой е склонен да се подчинява на предварително очертани схеми и планове...

— Това е истина. Но за съжаление е било положително качество през миналия век, докато днес се е изродило в мързел и алчност. Вие охотно приемате нашите капитали, а после искате да ни накажете, защото сме ви направили богати. Предприемчивостта на съвременния американец се изразява в желанието да се сдобие с нещо, което после да продаде с печалба. Докато ние предпочитаме да запазим това, което сме придобили. Нима ще отречеш, че Рейдио Мюзик Хол и Рокфелер

Сентър днес положително нямаше да ги има, ако не бяха своевременно закупени от японци? Но те бяха съхранени като част от вашата история, за вашето поколение...

— Никой не обича националните му символи да са притежание на чужденци — въздъхна Улф.

— Е, и на нас не ни е приятно, че световен шампион по сумо е американец — усмихна се Шика.

Навлязоха сред гранитната сивота на града. Служители на чистотата безцеремонно насочваха маркучите си към картонените убежища на бездомниците, дрипавите им фигури се надигаха и с неохота сменяха позициите си в хладния утринен здрач.

Шика паркира пред тухлената сграда на Съдебна медицина и двамата поеха по стълбите. От радиотелефона на колата Улф беше успял да се свърже с Върнън Харисън и главният патолог на Ню Йорк ги очакваше с огромна картонена чаша кафе в ръка.

— Бих ти предложил малко от тая течност — промърмори той. — Но все още не те мразя достатъчно силно за подобен жест... — отпи една глътка, направи гримаса и изръмжа: — Предупреждавах ме, че ще минат години, преди да свикна с тая помия, ама аз все не вярвах... Тукашните служители се майтапят, че кафето в тая къща го правят долу в хладилниците, използвайки кръв и формалдехид... Единственото му предимство е, че машината винаги го прави студено... — изсмя се, макар да беше ясно, че е разказвал тая история стотици пъти.

Улф представи Шика като приятелка на Моравия. Всъщност не виждаше как другояче би могъл да я представи. Харисън ги заведе в хладилника, превъртя ключалката на една от камерите и изтегли количката.

— Вече нямам никаква полза от него — промърмори със съжаление той. — Разлагаше се толкова бързо, че бях принуден да го напълня с консервиращи химикали. Добре че няма семейство... Иначе досега да са ни вдигнали във въздуха!...

— Разбрах, че си открил нещо в токсикологичните проби — рече Улф.

— Вярно е — замислено кимна Харисън и отпи от картонената чаша. — Признавам, че все още не зная какво е станало с този човек, но все пак успяхме да открием причината за аномалиите в химическия

състав на тъканите. Това момче притежава забележително високо ендокринно ниво. Което ще рече, че е бил по-здрав и по-жизнен от мен, когато съм бил на двадесет и пет години... Никога не съм се натъквал на нещо подобно...

— Тогава какво го е убило?

— Отговорът ми е *NEIN, MEIN HERR*. Хабер си нямам какво го е убило, но ще ти кажа едно: след шест седмици той пак щеше да е покойник, дори и без помощта на убиец.

— Как така?

— Рак, момчето ми — промърмори Харисън. — С толкова метастази, че дори не си правих труда да ги броя... Но нито една от тях няма естествен произход.

— Искаш да кажеш, че ракът е бил предизвикан по изкуствен начин? — вдигна вежди Улф. — Как по-точно?

— Фактор на растежа номер едно, наподобява инсулина — внезапно се обади Шика.

Двамата мъже рязко се извърнаха към нея.

— Я повтори! — присви очи Улф.

— Мисля, че дамата има предвид естественото нарастване на човешките хормони — обади се Харисън. — Това става в щитовидната жлеза. Научните списания публикуваха съобщения за опити да се влияе на тези хормони с цел забавяне на стареенето... На принципа на превръщането на мазнините в мускули — като при тренираните спортисти...

— А вие за пръв път се натъквате на последиците от генната стимулация, използвана при този процес — вметна Шика.

Харисън замалко не се задави.

— Нима твърдите, че този човек е претърпял промяна на клетъчния състав на ДНК? — извика той. — Това е напълно изключено!

— Докторе, преди тринадесет дни Лорънс Моравия беше съвсем нормален мъж на четиридесет и осем години! — хладно го изгледа Шика. — Моля, кажете ни какво е той днес.

Харисън въздъхна и поклати глава.

— В момента мога да кажа с абсолютна сигурност само две неща: той е мъртъв и тялото му не е нормално!

— Имаш предвид румените му бузи, така ли? — попита Улф.

— Юкио Мишима е написал следното — намеси се Шика: — „Дори мъртъв, човек трябва да прилича на вишневия цвят“... Искал е да каже, че смъртта отнема живота, но не бива да отнема съвършенството на външния вид, на мъжествеността... Ружът по бузите на мъртвеца е част от този ритуал.

— Значи смъртта на Моравия е била предсказана.

— Точно така.

Улф проговори едва когато излязоха на стълбите пред парадния вход:

— Добре, наистина ми показва как е бил убит Моравия. Но защо е бил убит?

Това беше част от проверката. От Шипли той вече знаеше отговора на този въпрос: Моравия е бил шпионин, когото са разкрили. Сега искаше да чуе версията на Шика.

— Лорънс е бил обект на един особен експеримент — отвърна тя. — Бил е свързан с... е, нека го наречем биокомпютър, наречен Оракул. Този Оракул твърди, че може да променя клетъчния състав на ДНК, а Моравия трябваше да бъде доказателството...

Улф я гледаше и мълчеше. Кой лъже — Шика или Шипли, запита се той. Може би и двамата.

— И какво е станало?

— Не знам. В методологията на Оракула очевидно има някакъв недостатък. Процесът на подмладяване е предизвикал светкавично разпространяващи се карциноми. Моравия е бил убит, за да не разкрие тази тайна.

— А защо не са изгорили трупа му? — попита Улф. — Това би направило аутопсията невъзможна.

— Трябва да вникнеш в начина на мислене на хората от „Тошин Куро Косай“ — поклати глава Шика. — Вече ти казах — изгарянето е недостойна смърт...

— Значи Моравия е бил ценен в очите на някой от „Черният кинжал“...

— Да. Беше близък с човек от вътрешния съвет...

Достатъчно близък, за да бъде шпионин, запита се Улф, а на глас каза:

— Е, хубаво... Ти каза, че Сума е изпратен да ме убие и ти вярвам. Имам достатъчно доказателства... Но ти самата защо си тук?

— За да те охранявам — отвърна Шика. — И да те отведе в Япония. Нужен си ни там, за да помогнеш в борбата срещу „Гошин Куро Косай“. До този момент те имаха спирачка — убеждението, че са обречени на измиране. Не можеха да се раждат бебета с тяхната дарба, тоест с променено ДНК. Но от години работят върху проблема и търсят изкуствен начин за осъществяването на тази промяна.

— За да могат да се възпроизвеждат...

— Точно така — кимна Шика. — И затова искат Оракула.

Не беше достатъчно. Макар че Южи беше далеч по-близък с Оракула от Хирото, той чувстваше, че е влудяващо далеч от истинския синхрон с него.

— Хайде още веднъж отначало! — промърмори на глас той, макар че беше сам.

— *Отначало на какво?* — попита с приятно модулирания си глас Оракула. Хирото твърдеше, че е женски, но Южи беше убеден в обратното.

— Това, което каза преди малко — търпеливо отвърна Южи. — Моля, повтори го.

— *Опасността се крие в живота, а не в смъртта* — каза Оракула.

— Какво означава това?

— *Смисълът се съдържа в думите.*

— Говориш безсмислици.

— *Моят синтаксис е безупречен.*

Южи замълча, погледна черния куб, изпусна въздуха през носа си и направи опит да се успокои. После стана и отиде да отвори стоманената врата на Хана.

— Не съм убеден, че постъпваме правилно — каза ѝ той. — Отстъпвам пред желанието ти само защото ме притискаш и защото не съм стигнал доникъде!

— Разбирам — каза Хана с онзи тон, който Южи често улавяше у майка си.

Хана се изправи пред Оракула и дълго мълча. После на лицето ѝ се появи усмивка.

— Очаквах нещо съвсем различно — рече. — Може би нещо от сорта на робота Роби от „Забранената планета“...

— Оракула не е робот — поклати глава Южи. — Поне не в традиционния смисъл...

— Той е нещо повече.

— Доста повече — съгласи се Южи. — Разочарована ли си от външния му вид?

— Не — отвърна тя, пристъпи напред и докосна с длан повърхността на куба. — Усецам топлината му, сякаш е човек... обърна се към Южи: — Как контактуваш с него?

— Хирото пише с ей тази светлинна писалка, а аз направо му говоря.

— А друг начин няма ли? — изненада го с въпроса си тя.

— Не те разбирам...

— Не ме устройва нито речта, нито клавиатурата — поясни Хана.

— Това означава, че сме в задънена улица — с нескрито облекчение въздъхна Южи.

Хана бавно заобиколи машината, очите ѝ се спряха на част от допълнителното оборудване и сърцето на Южи пропусна един такт. Тя се приведе над снопче фини оптични влакна, свързани с мощните компютърни чипове от галиев арсенид. Цялата схема беше голяма колкото нокът, а очите на Хана изследваха далечните краища на оптичните влакна, събрани в плътен сноп. Южи затаи дъх, докато пръстът ѝ внимателно опипваше връзките.

— Какво представлява това приспособление?

Душата на Южи се сви. Фактът, че задава този въпрос, ясно доказваше, че вече знае отговора.

— То не функционира — сви рамене той.

— Опитвал ли си го? — вдигна глава тя.

Южи не отговори.

Очите ѝ не изпускаха лицето му.

— Искам да ме включиш!

— Какво? — объркано я погледна той. — Мисля, че не те разбирам... Това... Това е невъзможно!

— Говориш като Хирото! — смъмри го тя. — Знаеш, че е напълно възможно. — Самоувереността ѝ беше влудяваща.

— Е, добре — въздъхна той. — Признавам, че теоретически е възможно, но е твърде опасно...

— Искаш да кажеш, че вече си го изпробвал? — вдигна глава тя, после кимна и си отговори сама: — Всъщност ясно... Личи си по страха ти.

— Трябва да съм луд, за да направя това, което искаш!

— Но въпреки това ще го направиш — отвърна Хана. — Затова съм тук, затова и ти ме допусна до творението си. Нали така? Бъди честен, Южи. Стигнали сте до етап, в който Хирото не знае какво става вътре в Оракула, а ти не разбираш думите му. Включи ме в него и ще получиш отговор на всичките си въпроси.

— А другата възможност е ти да се превърнеш в труп — поклати глава той. — Нямаме никаква представа как ще реагира организъмът ти на включването в системата на Оракула!

— Трябва да ти напомня, че нямаш представа и за друго — какво представлява моят организъм! — отсече с хладна логика Хана.

— Още по-зле!

— Оракула няма да позволи да ми се случи нещо лошо.

— Сега вече говориш глупости! — смаяно я изгледа Южи.

— Глупости ли? — вдигна вежди тя. — Добре тогава. Каж ми, че не го счита за жив, че той е просто една машина!

— Не знам какво да мисля — призна Южи.

— А пък аз знам какво се върти в главата ти — засече го тя.

Южи си представи загадъчното излъчване на Хана, в душата му се загнезди съмнение. Дали пък Оракула не „говори“ с нея по друг, незабележим за околните начин? Това е лудост, рече си той. Подобна възможност означава, че тя през цялото време е била права да го възприема като одухотворено същество! Но в същото време е толкова самоуверена, толкова спокойна! В поведението ѝ няма дори капчица страх...

— Затова съм тук, Южи-сан — промълви тя. — Моята душевна нагласа наистина е излъчване, което ми позволява да „виждам“ отвъд хармонията на време и пространство, да виждам всичко с яснотата, с която ти виждаш театрален декор. И аз виждам една фина мрежа, върху която хората проектират необясними за себе си събития. А отвъд нея е необятната Вселена. Подредена по начин, който смъртните не могат да възприемат... Там времето, пространството и гравитацията са

в съвсем различни измерения, различно е самото им съществуване... — С израз на задоволство проследи проясняването, изписано върху лицето на Южи, изчака малко и продължи: — Сега вече разбираш защо трябва да бъда свързана с Оракула, защо съм убедена, че няма да пострадам от мощните електронни полета. Притежавам това прозрение благодарение на особеното трескаво състояние, при което функционира мозъкът ми, мислите ми протичат по съвсем различен начин от твоите... Чувствам се близка с Оракула, сякаш е част от плътта ми, сякаш е мой брат...

Южи докосна пулсиращото си слепоочие. Отдавна мечтаеше да разбере тайнствената промяна у Хана, но в момента му се искаше да ѝ обърне гръб и да побегне. Взе се в ръце с усилие на волята, въздухът с тихо свирене излиташе от гърдите му.

— Не искам да направя това.

Хана пристъпи към него и тъжно го изглежда.

— Бедничкият Южи. Раздвоението в душата ти е дълбоко и те кара да страдаш...

— Страх ме е от него — прошепна той. — То е хаос!

— Нима така наричаш дарбата си? — докосна бузата му тя. — Хаосът е навсякъде около нас. Нима не чуваш могъщото дишане на Вселената?

— Не чувам нищо, навсякъде около мен цари тишина.

— Точно така. Вслушай се в тишината.

— Хана, откажи се от тази налудничава идея! — умолително прошепна той.

— Трябва да ми забраниш да контактувам с Оракула — парира го тя. — Хайде, направи го!

Той мълчеше.

— Дългът ти е ясен още от самото начало — промълви Хана и пристъпи към Оракула. — Хайде, направи това, което си длъжен да направиш!

Подготовката му отне около час. Когато всичко беше наред, той я настани на един стол редом до черния куб. Ръцете му неудържимо трепереха и спряха едва когато силните пръсти на Хана се увиха около китката му.

— Не бива да се страхуваш от себе си, Южи.

— От себе си? — учудено я погледна той. — Страхувам се от проклетото създание!

— Не. Ти се страхуваш от онази част от душата си, която си вложил в него.

Южи пое дълбоко дъх, отмести очи от бледото интелигентно лице на Хана и ги насочи към матовата, не по-малко интелигентна фасада на Оракула. Едва сега си даде сметка, че и двамата представляват пълна загадка за него, а само след броени секунди ще бъдат свързани завинаги, с неизвестни никому последици. Това беше мечтата на Хана, пък и неговата... Е, да става каквото е писано...

Пое дълбоко дъх, протегна ръка и натисна бутона за включване. Очите му не се отделяха от лицето на Хана.

— Трябва по най-бърз начин да отлетим за Токио — каза Шика. — Но не можем да го сторим по нормален начин, тъй като Сума е по следите ти. Имам един приятел, който ще ни помогне...

— Но това означава да си напусна службата — възрази Улф. — Просто ей така...

— Все още не разбираш, че нямаш избор — въздъхна Шика. — Сума отдавна се е погрижил за това.

Улф си спомни срещата с агента Шипли и съгласието си да изпълни предложената задача. Сега просто ще трябва да поеме в избраната посока и толкоз.

— Добре — въздъхна той. — Но първо ще се отбия в службата. Важно е...

— Само за минутка — предупреди го Шика. — Времето ни е малко.

Изминаха Второ авеню по цялата му дължина, чак до Кристи Трийт в центъра. Завиха на изток по Канал стрийт и Алън, излязоха на Бродуей и поеха на запад. Улф обясни, че трябва да си вземе служебния револвер. Това наистина беше така, но в допълнение искаше да се види и с Ричардс Кавалера, да оправят отношенията си още преди Бретхард да се е възползвал от бъркотията.

— Искам да те питам нещо — промълви той. — Как хората от „Черният кинжал“ възнамеряват да използват Оракула, особено ако се

окаже, че неговата методология срещу стареенето е недостатъчно съвършена?

— Те са съвсем близо до разрешаване на този проблем — отвърна Шика. — Липсва им един малък катализатор, а след като го открият, ще бъдат изправени пред две възможности...

— Което означава, че си права, като казваш, че времето ни е малко — въздъхна Улф. Напомни си да разкаже на Шипли за тази подробност още при първата им среща.

Старият кинотеатър в началото на Китайския квартал тънеше в мрак. Когато влезе, Улф установи, че бояджиите бяха приключили и се бяха изнесли.

Боби скочи да го посрещне. След премеждието на задната уличка и срещата със синия огън той изглеждаше някак по-стар, по-мъдър, но и по-тъжен отпреди. А в момента беше и доста възбуден.

— Слава Богу, лейтенант! — възкликна той. — Наистина се радвам да те видя! Цял ден въртя телефона на оная къща в Ийст Хамптън!

— Тръгнах си рано — отвърна Улф, отключи чекмеджето на писалището си и извади от него револвера, кобура и няколко резервни пълнителя. — Какво има?

— Кавалера! — отвърна почти шепнешком Боби. — Тази сутрин са го намерили мъртъв пред къщата му в Тремънт. Застрелян с два куршума в тила.

— Господи Исусе! — изправи се Улф и втренчено погледна колегата си. Нима Кавалера е имал глупостта да откаже изплащането на заемите, взети от брат му? Нима акулите лихвари са побързали да му видят сметката? Хвърли кос поглед към Шика и изръмжа: — Трябва да отида там, независимо от Сума!

— Нямаме време, Улф! — меко, но настоятелно рече тя.

Боби местеше очи от единия към другия и нервно облизваше устните си.

— Мисля, че идеята ти не е особено добра, лейтенант — обади се най-сетне той.

— Какво?

Боби пристъпи от крак на крак.

— Вече имаме съвсем определени улики, знаеш... Току-що идвам от лабораторията на Ротстейн... Балистичната експертиза

доказва, че куршумите на престъплението са били изстреляни от твоя револвер...

Улф долови едва чутото възклицание на Шика зад гърба си.

— Господи! — смаяно промърмори той. — Нали видя, че току-що отключих чекмеджето си и извадих оръжието?

— Видях, лейтенант.

— Което означава, че по време на уикенда то не е било у мен.

— Вярвам ти, лейтенант. Вярват ти и всички останали „прилепи“. Но трябва да разбереш, че след смъртта на Джуниър в отдела цари силно нервно напрежение. Знаеш как ни юрка Бретхард, спречкването ти с Кавалера му дойде тъкмо на време. Обработка всички черни ченгета в града и ги настройва срещу теб и комисаря... Разследването на убийството на Кавалера ни е отнето. Бретхард твърди, че сме заинтересована страна... — Боби замълча за момент, пое кислород в дробовете си и тихо добави: — Има заповед за задържането ти... С официален мотив — разпит на важен свидетел...

— Улф, ние *наистина* нямаме време за подобни игри! — намеси се с твърд глас Шика. — Тая работа вони от цял километър. Предлагам да тръгваме, още сега!

— Не, не мога да тръгна! — поклати глава Улф. — Трябва да оправя тази бъркотия. Успея ли да се добера до комисаря, лесно ще разоблича онзи лъжец и расист Бретхард!

— Останеш ли, можеш да бъдеш сигурен, че Сума ще се погрижи да те лиши от този шанс — отвърна Шика.

Боби облиза устни и не знаеше кого да гледа.

— Тя е права, лейтенант — промълви най-сетне той. — Ти трябва да изчезнеш. Поне докато не открием нещо конкретно за убицеца на Кавалера. Ротстейн ми каза под секрет, че специален екип от Министерството на вътрешните работи вече е тръгнал насам... Ще конфискуват оръжието ти, а теб ще отведат на Полис Плаца номер едно...

— Нямах избор — обади се Шика.

Улф сведе очи към револвера си и бавно кимна с глава.

— Боби, на твое място бих разпитал братчето на Кавалера — изръмжа той и започна да разпределя оръжието и мунициите по джобовете на коженото си яке. — Цялата бъркотия стана заради него: Хванах Кавалера в момента, в който ръсеше собственика на „Ла

Ментира“, а той ми призна, че парите му трябвали да погаси заеми на брат си...

— Ще бъде сторено, лейтенант — отвърна Боби и стисна ръката му. — Но много ще внимавам, тъй като Бретхард изглежда твърдо решен да ти одере кожата!

Скочиха в корвета и поеха по тесните улички на старата градска част, наподобяващи дълбоки каньони в могъщата снага на финансова Америка. Скоро стигнаха източния край на Манхатън и Ничията земя, проснат на север между последните небостъргачи и магистралата „Франклин Рузвелт“.

Някога това място е било павирано, но днес върху него се издигаха купища арматурно желязо, огънати тенекии и кашони от дебел картон, които можеха да бъдат оприличени на човешки жилища само след внимателно взирание. Но фактът си беше факт — тук за няколко години се беше появил призрачен град, населен от призрачни същества, които всеки ден плъзваха да си търсят прехраната по улиците на огромната метрополия, която светът познаваше под името Ню Йорк.

— Бретхард ме е натикал в ъгъла и няма никакво намерение да ме изпусне! — ядосано изръмжа Улф. — Но най-гадното е, че нищо не мога да направя!

Пред тях се появиха пламъците на многобройни огньове — населението на призрачния град приготвяше вечерята си. Край паркинга, на който бездомниците бяха подредили никелираните си колички за пазаруване — разбира се, откънати от супермаркетите наоколо, вонята на изпражнения беше направо непоносима. Капаците на електрическите шахти бяха отворени, от тях във всички посоки се виеха кабели. Тези дрипльовци крадяха всичко, защо пък да не крадат и ток?

В този „град“ се въртеше оживен бизнес. Естествено незаконен, както Улф нееднократно беше имал случай да се увери. Спомни си една случка от началото на съвместната си работа с Боби Конър, още преди създаването на „Прилепите“. Появиха се тук в една топла лятна нощ, повикани от таен осведомител на Улф, който беше готов да предложи информация за дълго търсен от полицията убиец и изнасилвач на възрастна двойка, намерил убежище тук. Тогава вонята беше толкова силна, че очите им плувнаха в сълзи и трябваше да си

сложат противогазите, за да не повърнат. Това беше достатъчно важен повод, за да посетят града на бездомниците, който полицията и градските власти старателно отбягваха. Оправданието им беше, че нямат достатъчно средства, за да го държат под контрол, и го оставяха да се развива на произвола на съдбата, по собствени правила и закони.

Но когато Улф и Боби най-сетне успяха да се доберат до колибата на информатора, се оказа, че той и брат му са извадили дългите си ножове и водят битка на живот и смърт. Свили плътен кордон около тях, останалите заселници възбудено крещяха и залагаха на единия или на другия.

Улф и Боби се разделиха и скочиха да разтърват освирепелите мъже. Улф успя да изтръгне ножа от ръцете на своя човек, но Боби изпусна неговия, онзи раздра противогаса му и отново се нахвърли срещу брат си. Острието на ножа му потъна в корема на нещастника почти в същата секунда, в която Улф го простреля в гърдите.

Свел поглед към двата безжизнени трупа, заобиколен от воя на разочарованата тълпа, сред която Боби отчаяно повръщаше, Улф изпита непреодолимото желание да захвърли значката си още тук, на това противно място. Нима може да има по-отвратителна работа от тази, отчаяно се запита той. Но тогава все още не познаваше всички гадни миазми, които изпускаше отровната плът на огромния град... Особено онези от тях, които отново го бяха довели тук.

Изскочиха от черния „Корвет“, който вече беше успял да привлече вниманието на одърпаните и шумни обитатели на гетото. От огромна, някога никелирана тонколони, висяща на голи жици над входа на близкия бордей, се разнасяше оглушителна рок музика. Никой не ѝ обръщаше внимание — тя просто беше част от обичайния градски шум, от воя на сирените и непрекъснатия грохот на трафика. Във въздуха бръмчаха облаци от мухи, вонята на гниещи боклуци и некъпани от месеци човешки тела се беше превърнала в част от отровния индустриален смог, надвиснал над Града на дрипльовците...

— По-добре остани край колата — обърна се да го погледне Шика. — Предполагам, че все още не си се възстановил...

— Нищо ми няма — поклати глава Улф.

Тя задържа очи върху лицето му, после кимна с глава и се насочи към входа на бордея. Музиката дънеше с такава сила, че Улф усети остра болка в тъпанчетата си.

— Паркър! — извика с цяло гърло Шика.

На входа се появиха двамина. Огромни мъжаги с татуировки по голите ръце, и двамата от латиноамерикански произход. Бяха облечени в мръсни потници и оръфани джинси, на коланите им бяха затъкнати евтини европейски пистолети, дълги извити ножове и бейзболни бухалки с прикрепени бръсначи по края.

— А, ти ли си... — промърмори по-едрият. Под едното му око бяха татуирани две сълзи — знак, че е бил две години в затвора.

— Трябва да го видя! — Шика отново беше принудена да крещи.

Мъжагата със сълзите се ухили и пристъпи напред, другият остана на мястото си край входа.

— Хубаво, щом *трябва*, ще го видиш — изръмжа онзи и заби пръст в гърдите на Улф. — Но защо си домъкнала и тоя? Не знаеш ли, че тук не виреят такива като него? Гади ми се само като ги зърна...

Улф не каза нищо, очите му внимателно следяха действията на мъжагата.

— Надушвам ченге! — обяви онзи и на лицето му се появи заплашителна гримаса. Бейзболната бухалка изневиделица се озова в ръката му и свирна на милиметри от лицето на Улф. — Ченге от голямото добрутро... К'во правиш тук, ченге? Това не ти е Ню Йорк Сити с лъскавите мадами и баровските коли по улиците! Това тук е забранена територия за такива като теб!

— Разкарай тая бухалка! — мрачно процеди Улф.

Мъжагата се ухили и се изплю в краката му.

— Е, сега вече ще останеш без нос!

Улф ясно усещаше напрежението у Шика, изправила се на крачка от втория бодигард, който вече стискаше дръжката на пистолета, увита в мръсен лейкопласт. Изигра нерешителност със завидно умение, тялото, му се люшна назад, сякаш се готвеше да отстъпи. Горилата пристъпи напред и замахна с бухалката, на лицето му се появи тържествуваща усмивка. Вече предвкушваше касапницата и изгаряше от нетърпение да се прояви.

Ръката на Улф се стрелна напред и сграбчи нападателя малко над десния лакът. Рязко го дръпна към себе си, онзи изгуби равновесие и политна. Лявата длан на Улф потъна в ключицата на горилата, разнесе се остро изпукване. Ръката на дебелия нямаше време дори да се

отпусне, тъй като десният юмрук на Улф улучи слънчевия му сплит със смразяващ кръвта тътен и всичко свърши.

Улф се дръпна встрани, за да направи място на сгърченото тяло, вниманието му вече беше насочено към другия бодигард, който измъкваше пистолета си. В същия момент на прага застана слаб мъж с европейски черти на лицето и дълга, проскубана брада. Това беше Паркър.

Улф с интерес го огледа. Ако някой го подстриже и избърсне, а след това го облече в костюм от модната къща „Брук Брадърс“ и го пусне на Уолстрийт, която се намираще на някакъв си километър от тая воняща клоака, Паркър би изглеждал не по-зле от всички останали бизнесмени.

— Трябва да си поговорим, Паркър — обади се Шика.

Брадатият отмести втренчения си поглед от Улф, насочи го за момент към гърчещото се на земята тяло и леко се извърна към втория бодигард:

— Разчисти терена, Пако!

— Той е приятел — продължи Шика.

— Вони на ченге — сбърчи нос Паркър, наблягайки на ленивия си южняшки акцент.

— Действително бях ченге, но с това вече е свършено — рече Улф.

— Приятел е — повтори Шика.

Паркър стоеше под никелираната тонколونا, сякаш тя беше някакъв талисман, който го предпазва от злото. Носеше плътно прилепнали колоездачни шорти на черни и червени ивици, нагоре беше облякъл тъмнозелена фланелка с надпис на гърдите:

КРАЙБРЕЖЕН ВУДУ

— Да влезем — промърмори той. — Трябва ни спокойствие.

Макар и слаб, той беше жилав и здрав мъж. Посегна да вземе една пламнала дъска от кофата за боклук до вратата, за да запали цигарата си, мускулите по гърба му помръднаха като живи.

Помещението беше тясно, въздухът беше наситен с миризмата на дим, зеле и човешка пот. Стените бяха покрити с цветни снимки,

очевидно откъснати от модните списания на богатите: спортни автомобили, яхти и частни самолети, разкошни къщи, издигащи се сред именията на Палм Бийч и Ийст Хамптън. Повърхността им беше покрита с дебел слой сажди, който сякаш искаше да напомни за мизерията наоколо.

На пода имаше стар мангал и газени лампи, прикрепени върху използвани каси. Парче гофрирана ламарина ограждаше нещо като миниатюрна кухня, обезцветено от старост одеяло беше спуснато пред входа на съседното помещение.

Паркър се приближи до очукан, сърдито ръмжащ хладилник и извади три бири. Подаде по една кутийка на Улф и Шика, после се оттегли на стар люлеещ се стол със своята в ръка. От повърхността му се вдигна облаче прах, което бързо се върна обратно, сякаш уморено от усилието. Улф и Шика седнаха на дървени столове, носещи следи от многобройни поправки.

— Трябва да се махнем оттук — започна Шика. — Не само от града и щата, но и от страната изобщо.

На лицето на Паркър се появи крива усмивка.

— Искаш да кажеш, че това говняно ченге са го подгонили, а? — попита. — Това много ме кефи!

— Сума е тук — кратко поясни Шика. — И ще направи опит да ни попречи.

Паркър се замисли, после бавно поклати глава:

— Това означава, че Сума ще види сметката на всеки, който реши да ви помогне...

— Ако изчезнем веднага, няма да има време — отвърна Шика. — Той се интересува единствено от нас.

Паркър отново се ухили и това позволи да се видят няколко железни зъба в устата му.

— Ама и тебе си те бива — рече. — Сега разбирам как си успяла да вземеш шубето на доста от моите момчета... — Хвърли фасата си в празна кутия от доматиено пюре и се изправи: — Ще видя какво мога да направя...

Отмести одеялото и изчезна в съседното помещение.

Шика пристъпи към паянтовата врата и хвърли един поглед навън. Изобщо не докосна бирата си.

— Какво щеше да направиш, ако не бях строшил ключицата на оня плъх? — попита Улф.

— Нищо — отвърна Шика. — Просто защото нямаше да се наложи.

— Нима си предвидила и този развой на събитията?

Може би имам повече вяра в теб, отколкото ти в мен...

Отвъд процепа на вратата животът продължаваше да кипи. Едва ли се отличаваше по нещо от живота в някоя страна на Третия свят, помисли си Улф. Изненадващото беше, че човек може да го открие тук, в сърцето на Ню Йорк.

— Очакваш ли нещо? — попита той, забелязал напрежението във фигурата на Шика.

— Не — поклати глава тя, но очите ѝ продължаваха да оглеждат околността.

Наблюдавайки голото дете, клекнало да се облекчи сред купчина мръсотии, Улф си спомни за един доклад на общинската здравна служба. В него се предупреждаваше, че в тази част на града са открити редица заразни микроорганизми, които всеки момент могат да причинят епидемия — диплококи, стафилококи, бактерии на салмонела...

— Знаеш ли, аз все още не мога да тръгна — промълви той.

— Стига вече с тези глупости! — ядосано повиши тон Шика. — Сума ще те разкъса за закуска! Прави какво ти казвам и се моли на Бога да останеш жив!

— Ти не разбираш. Аз нося отговорност за смъртта на Кавалера.

— От къде на къде?

— Той беше в моя екип, беше изпаднал в беда. Гордостта му пречеше да се обърне за помощ към мен, затова реши да поеме по една опасна, твърде опасна пътека... Аз също бях част от нея... — погледна я в очите и добави: — Надявам се, че можеш да разбереш какво означава гордост. Защото моят сенсей по айкидо не можеше...

— Гордостта е конфуциански грях — поклати глава Шика. — Дълбок и опасен грях...

Десет минути по-късно Паркър отново се появи. В ръцете му имаше професионална фотокамера „Полароид“. Снима ги мълчаливо, после отново се скри зад одеялото си.

Когато се върна, в ръцете му имаше два британски паспорта. Подаде ги на Шика и промърмори:

— Ще издържат всякакви проверки, няма от какво да се тревожиш.

Между зъбите си стискаше клечка за зъби, дъхът му миришеше на котешка храна.

— Благодаря — отвърна Шика и ги прибра в страничния джоб на дрехата си.

Очите на Паркър не се отделяха от Улф.

— Стига вече! — леко повиши тон Шика. — Казах ти, че е редовен!

Паркър се приготви да отговори, но в колибата се разнесе детски плач и той разпери ръце да посрещне едно петгодишно момиченце, което се втурна към него.

— Кати! — галовно прошепна той.

Момиченцето се покатери на раменете му и умолително вдигна глава:

— Хайде, татенце...

Той я сграбчи за краката и я пусна да виси с главата надолу. Плачът моментално престана, на негово място се появи весел кикот. Паркър я залюля насам-натам, русите ѝ коси почти докосваха пода.

— Защо търпиш този ад? — не издържа Улф и махна с ръка по посока на морето от мръсни колиби.

— Защото животът винаги е за предпочитане пред смъртта — отвърна Паркър и продължи да разтърсва момиченцето. — От лицето ти разбирам, че не ми вярваш... Това може да стане само ако си на моето място... — Издърпа Кати на височината на раменете си, сложи я да седне на ръката си и отметна къдриците от лицето ѝ. То беше зачервено и възбудено като на всяко дете по време на игра. Розовото ѝ езиче се изплези по посока на Улф, Паркър весело се засмя.

— Преди седем години бях един от най-добрите брокери в областта на жилищното кредитиране, занимавах се предимно е изкупуването на терени за ново строителство. Но дойде кризата и всичко отиде по дяволите. Отивах на работа и гледах как хора, с които уреждането на делова среща беше по-трудно от аудиенцията при папата, най-спокойно си дремят на бюрата и решават кръстословицата на

„Таймс“... Невероятно! Телефоните мълчаха часове наред, тишината беше непоносима...

Паркър премести гъвкавото телце на Кати върху рамото си и продължи:

— После, разбира се, дойде ред на уволненията... Закриваха се цели кантори, работа никой не предлагаше... А моят съдружник беше изключително гадно копеле... Започнах да продавам. Първо БМВ-то и ролекса, после апартамента си в Батъри Парк Сити, при това на смешно ниска цена... Единственото хубаво нещо в цялата работа беше, че вече не плащах издръжка на бившата си жена... Тя обаче не е от тия, дето се примиряват лесно. Изпрати един куп адвокати да проверят дали наистина съм фалирал... После ѝ поисках заем, а тя ми се изсмя в лицето.

Известно време се препитавах с каквото ми падне — миех чинии, запазвах маси, приемах нощни поръчки, от които всеки бягаше... Когато ме наръгаха за втори път, реших, че е крайно време да престана да се водя гражданин на Ню Йорк Сити и да спазвам законите.

Висях потънал в кръв пред отделението за спешна помощ на районната болница, гледах как санитарите тикат носилки с жертви на въоръжени нападения и се питах дали съм попаднал в Ада. Това не беше онзи Ню Йорк, за който мечтаех по време на детството си в околностите на Чикаго. И разбрах, че трябва да прекося линията, която ме бяха възпитавали дори да не доближавам...

Дойдох тук, защото това беше единственият начин да оцелея. И ако на нещо съм се научил сред бордеите, то е много просто — човек става хиляди пъти по-твърд, когато е на дъното... Постави ли си за цел да оцелее, нищо не може да го уплаши. Преди пет години изобщо не бих повярвал на подобни смахнати твърдения...

Очите му се плъзнаха към детето.

— А сега имам Кати. Майка ѝ умря от свръхдоза хероин, а баща ѝ го изкормиха, защото се опитал да открадне кутия с фасул от колибата на съседа... — от устата му се откъсна неразбираем звук: — Много е смешно, знаеш... Цял живот съм работил на Уолстрийт, всеки ден боравех с милиони долари, но въпреки това не знаех какво е отговорност... Разбрах го едва когато започнах да се грижа за Кати и често си мисля, че това е най-хубавото нещо на света... — изсмя се и

добави: — Разбира се, аз съм длъжен да мисля така, иначе бързо ще превъртя... Но вярата е нещо странно — на моменти е крехка и чуплива, в други обаче е твърда като стомана... — Момиченцето се притисна в него, той се наведе и нежно го целуна по главичката: — Предполагам, че ще умреш от смях, но в момента чета Юнг... Задигнах събраните му съчинения от обществената библиотека, но не изпитвам никакви угризения, защото там тъй и тъй вече никой не стъпва... Мисля си колко странно е устроен светът... Как всичко си остава непроменено, въпреки бурното социално развитие и многобройните промени. В това има нещо много успокоително и искам някак да го внуша и на Кати — раменете му се свиха, гласът му прозвуча уморено и без предишната враждебност: — Всъщност не се знае, ченге... Може би твоят живот е по-голям ад от моя...

Улф слушаше смайващия разказ на човека срещу себе си, без да помръдне. Изведнъж си спомни за баща си, който странно приличаше на Паркър. И той като него е бил прекалено отдаден на професията си. Най-важното нещо в живота на Питър Матсън беше да е *някой*. По тази причина беше постъпил в редовете на Тексаските рейнджъри с надеждата да им върне предишната слава, по тази причина беше напуснал семейството си, за да се озове в дивата Австралия... Там беше имал шанса отново да бъде *някой*, да бъде героят от мечтите си... И се беше провалил.

— Тате?

— Тихо, Кати — смъмри я Паркър.

— Но аз...

— Край на люлеенето!

Паркър я свали на земята, но момиченцето веднага се разплака и той отново я взе в прегръдките си.

— Какво има, Кати?

Улф ясно видя как дребното телце започна да трепери, лицето побеля, от устата ѝ се изтръгна протяжен вой. Момиченцето беше изпаднало във вцепенение.

Паркър я отдалечи от себе си и започна да я оглежда.

— Топло ѝ е — рече. — Но е суха като оголена кост и трепери...

— Пусни я на пода, Паркър!

Улф ясно долови ужаса в гласа на Шика, но Паркър беше твърде зает с детето, за да ѝ обърне внимание.

— Паркър! — изкрещя Шика и се опита да измъкне момиченцето от прегръдката му. — Веднага я пусни на пода!

— Тя е болна! — възпротиви се Паркър. — Няма да я...

— Не разбираш ли, че се намира в ужасна опасност?

В същия миг от детето започна да се излъчва странна флуоресцентна светлина. Очите му заплашваха да изскочат от орбитите си, ирисите им се разшириха от ужас, от устата му се изтръгна животинско стенание. От върха на пръстите изскочиха синкави пламъчета, които бързо се плъзнаха нагоре. Кати нададе нечовешки писък, в следващия миг избухна в пламъци.

— Пресвети Боже! — изрева Паркър, но беше толкова смаян, че продължаваше да я притиска до себе си.

Мигът беше идентичен с това, което човек изпитва секунда след като е улучен от куршум. Тялото пада, но той не усеща нищо, умът е замръзнал в последната искрица на нормалните възприятия. После всичко рухва, времето и пространството престават да съществуват, действителността изчезва...

Сума ги беше открил!

Улф вече усещаше миризмата на изгоряла плът. Лицето на Кати беше разкривено от страх и още нещо... Може би от ужас, на който никои не е открил името...

Трябваше да направи нещо, за да спаси момиченцето. Наведе се да вдигне парцаливото одеяло, което се валяше в краката му. Но когато се изправи откри, че не може да се движи. Дишаше с мъка, имаше чувството, че сърцето му е притиснато от огромен юмрук и смъртта е близо. В главата му проблесна споменът от кошмара върху покрива на Аманда, от отчаяната му битка с неясната сянка, която го беше парализирала по същия начин... Обзе го ужас, студени капчици пот се плъзнаха по гърба му. Отново изпита чувството, че лети с ужасна сила надолу, през пръсналата се на хиляди кристални късчета капандура, а всички нормални възприятия го напускат...

Примигна, но болката в гърдите му беше все така силна, притискаше сърцето му с огромна мощ.

— Пусни Кати на пода — обади се с неестествено спокоен глас Шика. — Нека бяга, това е единственият ѝ шанс за спасение.

Паркър ридаеше като луд, но все пак чу думите ѝ и им се подчини. Фланелката на гърдите му беше прогоряла на няколко места,

от тялото му се издигаше дим. Дланите му бяха почернели от човешки сажди. Той не усещаше нищо, очите му бяха вперени в телцето на дъщеря му, което се гърчеше върху камъните, а синкавите пламъци я поглъщаха...

Улф изведнъж усети някакво раздвоение, пред погледа му изплува неясен мираж. Във въздуха се появи хладно течение, за миг му се стори, че някаква черна сянка пресича пространството, което го дели от Шика. Имаше усещането, че на крачка от него диша невидим звяр, болката в гърдите му изведнъж се стопи. Обърна се, чувстваше, че ще види нещо познато...

Вероятно светлината в колибата си направи шега, но в един миг беше готов да се закълне, че очите на Шика променят цвета си, а от ирисите им излитат блестящи яркозелени полукръгове. Неволно примигна и се втренчи в японката, но очите ѝ вече бяха черни и сякаш бездънни. Паркър остро пое въздух в дробовете си и Улф отново се извърна към проснатото на паважа дете. Пламъците бяха изчезнали, Паркър се беше отпуснал до неподвижното телце и нежно го прегръщаше.

Улф излетя навън, стиснал с две ръце служебния си револвер.

— *Улф!*

Ужасът в гласа на Шика го накара да потръпне, но той не спря. Гледката на обхванатото от пламъци момиченце продължаваше да бъде пред очите му, ясно виждаше как кожата се гърчи и свива, как кръвта тече гъста като желе... Не, този кошмар наистина беше непоносим, не искаше да живее с него до края на дните си!

Мракът се гърчеше в периферното му зрение като змиорка сред коралови рифове. Разблъска тълпата зяпачи и хукна успоредно на естакадата, върху която, високо над главата му, ръмжаха безброй автомобили. Полетя сред паянтови колиби, отвратително вонящи огньовете, разпалени в боклукчийски кофи, прескачаше оголени кабели и зеещи шахти на градската канализация, край които се мотаеха полудиви песове с вълчи очи.

Когато най-сетне напусна града на обречените, под краката му мазно проблеснаха камъните на паважа — потъмнели и огладени след двеста години интензивна употреба. Беше се озовал сред множество стари складове, замрели в очакване на булдозерите, които щяха да ги превърнат отново в праха, от който ги бяха създали.

Една врата тихо проскърцваше на вятъра. Малка, очукана, с току-що разбит катинар. Улф започна да се промъква към нея с безкрайно внимание, използвайки за прикритие дебелия метални подпори на естакадата. Направи светкавична преценка на състоянието си и го намери задоволително: левият крак леко го наболяваше, но не беше прекалено задъхан. Дотук добре...

Стигна вратичката и рязко я дръпна. Мрачният полумрак на зимния ден отстъпи пред червеникав здрач. Посрещна го миризма на плъхове, ръжда и изсушена риба миризма, стара колкото света...

Знаеше, че сега трябва да бъде изключително предпазлив. Някъде в мрака дебнеше сила, която беше в състояние да го унищожи. Тя вече на два пъти го беше притискала с железния си юмрук, но в крайна сметка му прощаваше. Защо? Пред очите му се появи тялото на Кати, обхванато от синкави пламъци, душата му отново потръпна от ужас.

Тази сила може да се усети като сянка. Може дори да се види с крайчеца на окото, беше казала Шика. Заредена е с огромна енергия и възможностите ѝ са безгранични. Може да се превърне в невидим юмрук. Може да мести неодушевени предмети, може да причинява болка, дори смърт...

Отново потръпна. Дълбоко в себе си знаеше, че сянката, чието присъствие усети в колибата на Паркър, е същата, с която се беше сблъскал на покрива на Аманда... Беше просто хлад във въздуха леко, едва доловимо черно течение... Кое то, макар и невидимо, дишаше в пространството около него.

Остана неподвижен, докато очите му свикнат с вътрешността на помещението, после бавно започна да се оглежда. Намираше се в нещо като канцелария — тясна и безкрайно занемарена. Отвори остъклената врата в дъното и пристъпи в склада. Беше огромен и мръсен, с клетки за отпадъци в дъното. Високо горе, почти под покрива, имаше редица малки прозорчета, от които струеше сивкава светлина. На няколко метра под тях бяха поставени голи крушки, които хвърляха под себе си червеникави кръгове, подобни на локви кръв.

Вляво мътно проблясваха перилата на желязна стълба, която водеше към тясно мостче, опасващо цялата огромна сграда във височина. Улф пое по нея, сигурен, че отвисоко ще има по-добра видимост.

Вземаше стъпалата по три наведнъж. Кожата около раната на крака му се опъваше, но той не изпитваше абсолютно никаква болка. На практика дори беше доволен от раздвижването на мускулатурата си. Стигна най-горното стъпало и усети как адреналинът в кръвта му рязко се покачва. Беше вдигнал прекалено силен шум, затова сега се спря, събу обувките си и ги натика в джобовете на якето. Продължи безшумно напред. Единственият въпрос, който го вълнуваше в момента, беше дали Сума и евентуалните му помощници могат да усетят присъствието му в непрогледния мрак.

В средата на мостчето легна по корем и внимателно огледа склада. В далечния край нещо помръдна, той скочи на крака и се понесе към стълбичката, с която мостчето завършваше на няколко метра от него.

Спусна се по нея и спря да се огледа. Беше се озовал сред многобройни клетки с решетъчни стени, които почти без изключение бяха пълни. В тях се въргаляха метални сандъци, дървени каси и торби цемент, докато основното помещение беше съвсем празно. Забеляза някакво движение в третата клетка и се насочи натам. Внимателно отвори решетъчната врата, очите му пробягаха по току-що разбития катинар, чиито челюсти мазно проблясваха на червеникавата светлина. И тук, както в останалите клетки, беше задръстено от стоки. В средата беше оставена тясна пътечка, която позволяваше достъп до следващото помещение. Улф предпазливо пое по нея. Движеше се странично, с протегната напред дясна ръка, в която стискаше револвера си. От двете му страни се издигаха грамади от сандъци, високи и непристъпни като алпийски скали. По стените се виждаха оголени кабели, крушките хвърляха слаба и разсеяна светлина, която не помагаше на никого.

Стигна до третата клетка и внимателно побутна решетъчната врата. Краката си местеше с безкрайно внимание, тъй като бетонният под криеше най-различни изненади. За момент вдигна глава и видя слънцето. Светеше някак разсеяно и отдалеч, сякаш го наблюдаваше изпод водата... Намираше се в средата на тясната пътечка, когато една огромна пирамида от ПВЦ-тръби се раздвижи и сякаш с нежелание тръгна към него. Въздухът се изпълни със скърцане и стържене, Улф изпита чувството, че мрачни духове се будят от вековния си сън...

Понечи да се втурне напред, но тръбите, помръдващи като пипалата на Медуза, вече бяха изпълнили пространството пред краката

му. Обърна се с намерението да се върне обратно, но втора купчина тръби с грохот пресече пътя му, принуждавайки го да отскочи до купчина торби с цимент и да се притисне в тях. Сграбчи няколко и ги хвърли настрана, опитвайки се да направи малка ниша за тялото си. Напъха се вътре и остана напълно неподвижен. Усети ускореното си дишане и напрегнатия ритъм на сърцето си, стана му горещо. Тръбите обаче го намериха и тук, трупаха се една върху друга и заплашваха да го смажат. Огледа се за нещо, с което би могъл да попречи на движението им, но не забеляза нищо подходящо за целта.

От лавината втвърдена пластмаса изскочи къса, подобна на оръдие тръба и рязко го удари в рамото. Той отскочи назад, ръцете му панически грабнаха тежките чували и ги хвърляха напред. Това имаше известен ефект и тръбите забавиха своето настъпление. Но той знаеше, че скоро ще опре гръб в мрежестата стена на клетката и отстъплението му ще свърши...

В тясното пространство не можеше да използва дори револвера си. Беше принуден да го прибере обратно в кобура, прикрепен към колана на гърба му, а след това да използва двете си ръце, за да отмества чувалите по пътя си към стената.

Най-накрая стигна до нея. Мрежата беше гъста, промушването между железните пръчки беше немислимо. Обърна се и видя, че втората купчина тръби се приближава с неумолима бързина и заплашва да го прикове към решетката завинаги. Спря на сантиметри от лицето му. Улф вдигна ръце и направи опит да отмести тръбите най-отгоре, но те се оказаха безнадеждно преплетени.

После усети топлината. Отначало беше далечна и дори приятна, като от тлееща жаравана... Но в следващия миг пред очите му лумна ярък огън, сякаш някой беше отворил вратичката на огромна пещ. Вдигна глава и с ужас видя как тръбата над него започва да се топи. Пресвети Боже, помисли си той. Сума е решил да ме овъгли като Кати и Аркильо!

До слуха му достигна рязко пропукване, после от тръбите в краката му лумнаха пламъци. Огънят бързо се разпространяваше, след броени секунди около тялото му бушуваше истински пожар. Пипалата на Медуза оживяха, сред пламъците смътно се очертаваше черна сянка... Това трябва да е Сума, привел в действие огромната си психическа енергия...

Едва сега Улф разбра, че Шика му беше казала истината за „Черният кинжал“. Естествено това нямаше да му помогне, тъй като само след броени секунди ще се превърне в неузнаваем труп...

Лишен от възможността да се движи, той започна да се концентрира. Може би, сигурен в победата си, Сума най-сетне ще престане да му се изплъзва. Чувстваше потрепването на въздуха, раздвижен от концентричните кръгове на психическата му енергия. Той беше там, някъде в средата, откъдето изпращаше отровата си... Улф възседна тези кръгове и усети как тласъците на собствената му психика го доближават до врага...

Пожарът бушуваше с пълна сила, тръбите изпускаха гъсти облаци мазен дим, които започнаха да се напластяват в дробовете му. Имаше всички шансове да умре от задушаване, още преди да е изгорял жив...

Концентрира душевните си сили до крайност, в кадифения мрак бавно се очерта червеникаво сияние. Вече беше сигурен, че е засякъл местоположението на Сума. Плъзна ръка зад гърба си и измъкна револвера. Поколеба се за миг, тъй като не беше сигурен дали куршумът няма да рикошира в някоя от тръбите и да пръсне собствената му глава. Беше убеден, че знае точното място на Сума, но без оръжие не можеше да стори нищо.

Дишаше на пресекулки, от тялото му се лееше пот. Горещият въздух изгаряше вътрешността на устата му, от очите му рукоуха сълзи. Огънят лакомо поглъщаше кислорода от въздуха, концентрацията на въглероден двуокис бързо нарастваше и скоро щеше да го задуши. В дробовете му проникна лютив дим, той неволно се закашля.

Затъкна револвера в колана и размаха ръце. Пръстите му напипаха електрическите кабели, прикрепени към желязната мрежа. Обърна гръб на огъня, стисна кабелите с две ръце и рязко ги дръпна. Успял да ги откъсне от стената, Улф ги прегъна на две и натика далечния им край в огъня. Изолационната обвивка бързо се стопи и пред очите му проблеснаха голи жици. Той продължи започнатото — все повече метри оголен кабел потъваха в димящите пред краката му тръби. Огънят бързо го приближаваше, скоро беше принуден да се притисне до желязната мрежа и да спусне ръкавите на якето си.

Концентрирай се, заповяда си той. Не позволявай на червеникавата сянка да изчезне! Продължавай да следиш психическите вълни, насочван оголените жици натам! Да, ето така! Още малко... Мракът го обливаше в лепкавите си вълци, дишаше около него, размахваше черните си криле... Изведнъж почувства присъствието на врага. Не със сетивата си, а с върха на оголената жица, потрепващ от тласъците на невероятна енергия... *Сега* Тласна кабела напред с цялата сила на мускулите си. Там, в центъра на непрогледния мрак, събрал се като петно от мастило в бистри кладенчови води... От купчината ПВЦ-тръби изригна вулкан от искри, в главата му отекуна пронизителен писък, обля го могъща, примитивна в своята сила светкавица на ярост, тялото му бурно се разтърси, сякаш сам беше докоснал оголените краища на жицата...

В следващия миг освободи съзнанието си от огромното психическо напрежение и усети как пламъците започват да изчезват. Топлината беше задействала автоматичната противопожарна система и от покрива на склада се посипаха гъсти струи вода.

Улф протегна ръце и с лекота отмести тръбите пред себе си. Освободени от тежестта на психическата енергия на Сума, те отново се превърнаха в това, което си бяха на практика: леки и кухи цилиндри от изкуствен материал. Водата продължаваше да се лее върху него, влизаше в очите и врата му, превръщаше задушливия дим в обикновена, лепкава кал...

Най-сетне успя да си пробие път сред грамадата от тръби и хукна към насрещната стена. Очакваше да намери тялото на Сума сгърчено върху бетонния под, но не откри нищо.

Всъщност не съвсем...

Наведе се и вдигна от пода някакъв предмет, наподобяващ малък нож. Избърса острието в панталона си и то блесна в дланта му, покрито със ситни капчици вода. Пусна го в джоба си, обу си обувките и пое към зеещата входна врата.

Отвън спря и прочисти дробовете си. Зави му се свят, тялото му неволно се прегъна. Дишай, заповяда си той. Дишай! Господи, този път наистина се отървах на косъм...

Изправи се и направи няколко несигурни крачки към ръждивите подпори на близкия пристан. Облиза устни и усети солено-горчивия вкус на собствената си пот...

Младият Улф облизва потта от устните си... Той не спи, макар че прочистеното му съзнание настоява за противното...

Той гледа през процепа на вигвама, издигнат от Белия лък... Вижда профила на дядо си, вижда стълбичката над главата му, която сам беше направил от жилави клонки, завързани с изсушени черва... Вижда и стрелите, направени от ръцете на Белия лък, вижда майка си, коленичила до постелята... Тя е хванала ръката му и говори нещо, а може би пее религиозни псалми...

Зад гърба му леко шумят гостите. Слънцето е кацнало на ръба на хоризонта, няма вятър, сухата трева не помръдва... Небето над главата му е теменуженосиньо, взирането в безкрайните дълбини докарва сълзи в очите му... После във вигвама проблясва прощалният кървавочервен слънчев лъч, кожата на Белия лък е толкова тъмна и загрубяла, колкото е била и в годините на младостта му...

Слънцето се скрива зад далечните планински върхове, светлината вече не е кървавочервена, а бледозелена и болезнено прозрачна. Лицето на Белия лък отново става восъчнобяло. Улф започва да трепери, струва му се, че улавя тихия звън на тетивата, освободила стрелата си...

Идва ред на непонятното, на това, което съзнанието на Улф отказва да приеме. На присъствието на смъртта, което му е до болка познато, което наподобява дълбока несвяст... Всичко замира. Птиците престават да чуруликат, щурците не пеят, насекомите не жужат... А мракът отказва да се спусне над притихналата земя...

В този миг няма движение. Единственото нещо, което помръдва, е духът на Улф, покорно напускащ, тялото му в подчинение на незнайна сила... Той лети. Лети по начина, за който е разказвала майка му, носи се в метафизичния свят на шаманите, най-велик сред които е бил собственият му дядо...

Във вътрешността на вигвама не помръдва нищо. Вижда майка си затаила дъх, със спряло сърце. Мигът между двата удара на този най-съвършен орган сякаш чезне в безкрайността. Вижда в какво ще се превърне дядо му — оголен скелет, над който се полюшва грозно озъбеният му череп... Разбира, че дядо му вече е мъртъв... Толкова е изплашен, че за миг има чувството, че и той ще умре... Исква да се обърне и да побегне, но не може... Прилича на муха, попаднала в

лепкава паяжина. Чувства се обречен да остане цял живот сред непознатите, застинали брегове...

После в главата му отеква гласът на Белия лък, той „чува“ думите му. Взема в ръце великолепия лък, слага последната стрела на тетивата му, насочва я към отвора в покрива на вигвама.

Опъва лъка с цялата си сила и в същия миг вижда дядо си — млад и жизнен, да изкачва въжената стълбица. Не го поглежда, цялото му внимание е насочено към изкачването, защото стъпалата са направени от остри стрели...

Най-сетне достига върха и вдига ръка. Улф пуска тетивата. Стрелата се понася към теменуженото небе. Белия лък я изчаква да се изравни с него, хваща се за долния ѝ край и изчезва заедно с нея.

Улф раздвижва крака и застава точно под дупката. Вижда как дядо му стремително се смалява в небесната шир, точно като сокола от приказката. Издига се все по-високо и по-високо, най-накрая изчезва...

В същия миг изчезва и големият ловджийски лък. В главата на Улф отеква гласът на дядо му:

Тясна е пътеката към живота, опасни са мостовете по нея. Малцина са онези, които могат да я преодолеят.

— Улф?

Той примигна и вдигна глава към загриженото лице на Шика.

— Добре ли си?

Учуди се на въпроса ѝ, после изведнъж си даде сметка, че трепери, а по бузите му се търкалят сълзи... Отново си спомни за Белия лък, за огромното му желание да предаде на внука си всичко, което знае, да го накара да поеме по трудните метафизични пътеки на собственото си съществуване... Видя сбръчканото му лице, украсено с две огромни блестящи очи, отново чу думите му: *Ти успя да осъществиш това пътуване не благодарение на моята помощ, а на това, което се крие в душата ти... Трябва да го опознаеш, Улф... Един ден ще ти потрябва...* Оказа се, че старият шаман е знаел какво ще му се случи, беше надникнал в бъдещето... А Улф наистина беше опознал *това, което се крие в душата му...* Но тогава все още беше твърде млад, за да го приеме, твърде уплашен от безграничната му мощ... Имаше чувството, че е заспал непробудно в деня, в който умря дядо му...

— Глупаво беше да преследваш Сума — поклати глава Шика. — Без моята помощ той лесно би могъл да те убие...

Улф я гледаше така, сякаш не беше чул нито дума. Тръпките напуснаха тялото му без следа, имаше чувството, че се пробужда от тежък кошмар.

Стана и почувства как се раздвижва кръвта му. Почувства и още нещо, много по-силно и величествено...

— Разбирам — тихо промълви той.

— Какво разбираш?

— Разбирам защо си тук, защо иска да ме унищожи „Черният кинжал“... Разбирам всичко.

Издание:

Ерик Лустбадер. Черният кинжал. Част I

Първо издание

Превод: Веселин Лаптев

Редактор: Елисавета Павлова

ИК „Гарант-21“ — София, 1995 г.

ISBN: 954-8009-48-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.